அஸ்ராரே அனஸ்வஹக்

வெளியிடுவோர்

[illegible]

[illegible]

அல்ராே அனல்ஹக்

Al Tawk மலையாள
+91 9443 2578

''இர்ஷாதாத்துல் ஆரிபின்'' மூலகிரந்தகர்த்தா
ஷெய்கு முஹம்மது இபுருஹீம் உஸ்தாே இலாஹி (கத்தஸ)

தமிழில் கோர்வை செய்தவர்கள்
'காமிலுல் மஃபூத்' மா. மு மஸ்தான் லெப்பை ஆரிபில்லாஹ்
பொருள்வைத்தசேரி, சிக்கில்.

வெளியிடுவோர்
மஸ்தானிய்யா பரமாத்ம சபை
மேலப்பாளையம்

தமிழுக்கு மஃபூத்

மர. மு. மஸ்தான் எலியாப (மத்தன்)

ஆதேயதேசிகர்

மூலம்மது ஸ்ரீமத் பரம அவ்கள்

بسم الله الرحمن الرحيم

முகவுரை

பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்.

அன்புடையீர்!

அஸ்ஸலாமு அலைக்கும். நீங்கள் இந்நூலைப் படிப்பதற்கு முன் இதனை வெளியிடும் மஸ்தானியா பரமார்த்த சபையார்களாகிய நாங்கள் எங்கள் கருத்துக்களை உங்கள் முன் சமர்ப்பிக்கிறோம்.

அல்லாஹ்வை வணங்குபவர்களில் இரு வகுப்பார் உள்ளனர். (1) துவைதிகள் (2) அத்வைதிகள். அல்லாஹ் வேறு. சிருஷ்டிப் பொருள்கள் வேறு என்று காண்பவர்கள் துவைதிகள். இவர்கள் இறைவனைத் தங்களுக்கு வெகு தூரமாகக் காண்பவர்கள். அரூபத்திலோ, சொரூபத்திலோ அல்லாஹ்வை மட்டுப்படுத்தாமல் 'சர்வமும் அவனே' (ஹமவோஸத்) என்ற கொள்கையுடையோராய் அல்லாஹ்வைத் தங்கள் கல்புகளிலே காண்பவர்கள் அத்வைதிகள். பெருமானார் நபி முஹம்மது (ஸல்) அவர்களிடம் 'அல்லாஹ் வானத்திலிருக்கிறார். பூமியிருக்கிறாரா?' என்று ஸஹாபாக்கள் கேட்ட கேள்விக்கு ''அல்லாஹ் முஃமீன் ஆனவர்களின் கல்புகளிலே இருக்கிறான்'' என்று பெருமானார் சொன்னதில் அத்வைதிகளின் கொள்கையை உறுதிப்படுத்துவதாயுள்ளது. 'லா யஸ்அனி அர்லி வலா சமாயி வலாகின் யஸ்அனி அர்லி கல்பி அப்துல் முஃமீன்'' என்ற ஹதீதின் கருத்தாகிய ''வானத்திலும் பூமியிலும் என்னை அடக்கி விடமுடியாது. ஓர் முஃமீன் உள்ளத்தில் என்னை அடக்கிவிட முடியும்'' என்று

கல்வின் மகிமை பற்றி அல்லாமல் கூறியிருப்பதை மனிதன் சிந்திக்கும் நன்மை ஒரு சிறிய பொருளாகத் தோன்றும் அவனில் நன்மை காண செய்து விடுவான்

அல்லாமல் ஒருவன் இருக்கிறான் என்பதால் அல்லாவுக்கு யாதொரு இலாபமுமில்லை அவன் இல்லை என்பதால் அவனுக்கு யாதொரு நஷ்டமுமில்லை. ஒருவன் தன்னை யார் என்று அறியாமலிருப்பதே பெரிய நஷ்டமாகும் ஒருவன் தன்னை அறிவது பற்றி விளக்குவதே இந்நூலின் சாராம்சமாகும். இத்தாலிய பாஸ்கல் பாஸ்கலியில் ''இல்லாத தாத்துல் ஆரிபின்'' என்ற தலைப்பில் வெகுசுருக்கமாக இபுராஹீம் உருதே இலாஹி(கத்தரை)என்றபெயரால் எழுதினார்கள். அதனை ''அல்லாவே அனைத்தாக' என்ற தலைப்பில் தமிழில் தந்தவர்கள் கீழக்கரை ஞானதேசத்தை கல்வத்து செய்யது அப்துல் காதர் ஆரிபில்லாஹ் நாயகம் அவர்களின் ஜீவியத்தில் நேரில் சந்தித்து அவர்களிடம் ஞான தீட்சையும் கல்வாசியும் பெற்றவர்களும் ''கலீபத் கல்வாஸி'' என்ற கல்வத்து ஆண்டவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட எழுத்தார் முஹம்மது தாஹிர் பாவா ஆரிபில்லாஹ் அவர்களின் பிரதான கலீபாவும் அம்மகான் அவர்களால் ''காமிலுல் மகீபூத்'' என்ற பட்டம் சூட்டப்பட்டவர்களும் ''மெய்ஞானத் தெளிவு''; ''பரமார்த்த தெளிவு'' ஆகிய ஞான நூல்களை தமிழில் தோற்றுவித்தவர்களுமாகிய தஞ்சை ஜீவா. சிக்கல், பொருள்வைத்தசேரியில் வாழ்ந்த பெரியார், ஞான சொரூபி மா. மு. மஸ்தான் லெப்பை ஆரிபில்லாஹ் அவர்கள் ஆவார்கள்.

அவர்கள் எழுதிய கையிரகிலை அம்மகான் தங்கள் ஜீவிய காலத்தில் அவர்களின் ஆத்மீக சகோதரரும், சிறந்த ஞானதேசிகருமாகிய முஹம்மது ஸாஹிப் பாவா அவர்களிடம் ஒப்படைத்து ''இதனை நீங்கள் அச்சிட்டு வெளியிடுங்கள்'' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்கள் அம்மகானின்

வாக்கைத் தெய்வ வாக்காக சிரமேற் கொண்டு முஹம்மது ரஸாத் பாவா அவர்கள் இந்நூலை மஸ்தானியா பரமார்த்த சபை மூலம் வெளியிடுகிறார்கள். மதிப்பிற்குரிய அன்னவர் இருவர்களின் படத்தையும் அவர்களை சங்கை செய்யும் நோக்கத்துடன் இந்நூலில் வெளியிடுகிறோம். மேலும் இந் நூல் விளங்கி அறிவதற்கு எளிதாக இருக்கும் பொருட்டு ரஸாத் பாவா அவர்கள் விளக்கத்துடன் எழுதிய ஞானபூமி ஏழு என்பதையும் இத்துடன் இணைத்துள்ளோம். ''இன்ஸான் என் இரகசியம் நான் அவனது இரகசியம்'' என்று இன்ஸா னின் மகிமை பற்றி ஹதீது குத்ஸீயில் இறைவன் குறிப்பிட்ட தற்கு மாற்றமாக இன்ஸான் தன்னைத் தேகத்தின் அளவில் கட்டுப்படுத்தி எவ்வளவு சிறிய பொருளாய்க் காண்கிறான் என்பதை பட விளக்கத்துடன் இத்துடன் இணைத்துள்ளோம். குத்புல் அக்பர் செய்யிதுனா அபுல் ஹஸன் அலியுல்வாஸாதுலி (கத்தஸ) அவர்களால் கோர்வை செய்யப்பட்ட சுத்த அத்வைதி களின் சிறப்புப் பிரார்த்தனையாகிய 'ஹிஸ்புல் பஹ்ரின்' தமிழ் விளக்கமும் இந்நூலோடு சேர்க்கப்பட்டுள்ளது எல்லோரும் பயன் பெற இந்நூல் வெளியிட்டுள்ள போதிலும் சுத்தாரியாக் களும். வஹ்தானியாக்களுமாகிய அத்வைத கூட்டத்தினர்க்கே இந்நூல் பெரிதும் பயன்தரும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இந்நூல் எந்நோக்கத்தோடு கோர்வை செய்யப் பட்டதோ அதனை இன்ஸான் விளங்கி அதன்வழி நடக்க எல் லாம் வல்ல அல்லாஹ்வை வேண்டிக் கொண்டும் அவ்வழியை நுபுவத்து மூலம் விளக்கிய மஹ்ஹருல் அகம் முஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்களின் வஸீலாவை வேண்டியும் அத்தத்துவத்தை விலாயத்து மூலம் வெளிப்படுத்திய பீரான பீர். தஸ்தகீர். கௌதுல் அஃலம் முஹையத்தீன் அப்துல் காதர் ஜெய்லானி

(கத்தலை) அவர்களின் கிருபா கடாக்ஷத்தை வேண்டியும் இ
முகவுரையை முடிக்கிறோம். சர்வ புகழும் முன்னாடராய் வை
வந்த இமய்ப் பொருளுக்கே!

ஸல்லல்லாஹு அலா முஹம்மது ஸல்லல்லாஹு
அலைஹிவஸல்லம்!

இங்ஙனம்

மஸ்தானியா பரமார்த்த சபை

மேலப்பாளையம்,

أ

انا الله لا اله الا انا

مقام مظهر ذات الفردية

وجود بحوت

لباس الشيخ الاكبر

طريقة سر القدير

உபநிடதங்கள்

(தமிழ் விளக்கம்)

'அனில்லமனு லாஇலமனு இல்லாஅனு'

திட்டமாக வஸ்து அடங்களிலுமிருந்து 'நான்' என்று சொல்கிறதே அதுவே அல்லாவாயிருக்கும் இன்னும் வஸ்து அடங்கலும் என்னைத் தவிர இல்லை.

மகமனுனு மலிலனுனு நுனாதுனுலி மதியமா'

வஸ்து அடங்களிலும் தானே வியாபித்து இருந்து ஆட்சி புரியும் அந்த நாத்து வெளியாகும் இடம் தான் எங்கள் மகாம்

'உனுனுதே மறிலனு மனிமனு'

ஜீவபோதமற்று சிவபோதமுற்று மஸ்து கடந்து நிருப்பது எங்கள் உள்ளமை.

'லிமாலில லிநுயிமனுலி ஆகிமனு'

முக்காலத்திலும் நாதி என்ற இல்லை தானுமிருந்து நேர்வழி காட்டும் சர்வஜீயாபகமான பிரமை யிருப்பு (சரீரம்) தான் எங்களுடைய பொல எண்ணும் சடலம்

'நுனிகனுனு நிமிருலி கனுனி'

சுதாத என்னும் வல்லமை தானுமிருந்து சர்வ உலகம் கனுவும் முக்காலத்திலும் ஆட்சி புரியும் அதனால்து தானும் இருப்பதுவே எங்கள் தரிசனம்;

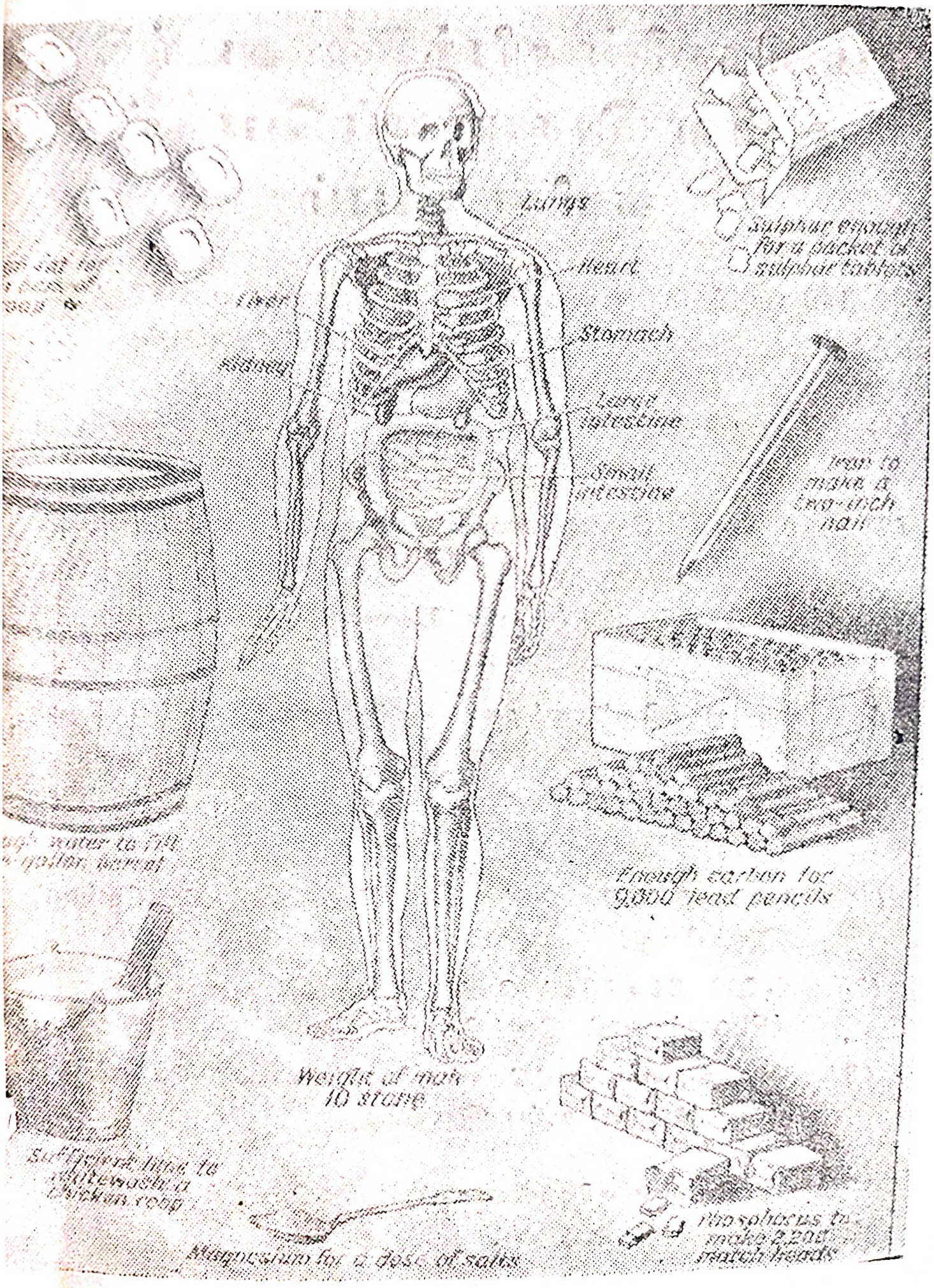
Lungs
Heart
Stomach
Large intestine
Small intestine
Weight of man
10 stone
Magnesium for a dose of salts
Enough carbon for
9,000 lead pencils

மனிதனின் சரீரத்தில் அடங்கி உள்ள இரசாயனப் பொருள் களின் விபரம்

140 பவுண்டு எடையுள்ள மனிதனுடைய சரீரத்தில் கீழ்க்கண்ட இரசாயனப் பொருட்கள் அடங்கியிருக்கின்றன.

(1) 7 பார்சோப் செய்வதற்கு வேண்டிய கொழுப்பு (Fat) அவனுடைய சரீரத்தில் இருக்கின்றது

(2) 10 காலன் கொள்ளளவு உள்ள ஒரு பீப்பாய் தண்ணீர் இருக்கின்றது.

(3) ஒரு கோழிகூட்டிற்கு பூச வேண்டிய அளவு சுண்ணாம்பு இருக்கிறது.

(4) ஒரு பாக்கெட் கந்தக மாத்திரைகள் செய்யக்கூடிய அளவு கந்தகம் உள்ளது

(5) இரண்டு-இஞ்ச் ஆணி செய்வதற்கு வேண்டிய இரும்பு (Iron) இருக்கிறது.

(6) 9,000 பென்சில் செய்வதற்கு வேண்டிய கரி (Carbon) இருக்கிறது.

(7) 2,200 தீக்குச்சிகள் செய்ய வேண்டிய அளவு பாஸ்வரம் (Phosphorus) இருக்கிறது.

(8) ஒரு தடவை உட்கொள்ள வேண்டிய மெக்னீசியம் (Magnesium) உப்பு இருக்கிறது.

மனிதனின் சரீரத்தில் உள்ள இப்பொருள்கள் இருபது ரூபாய் விலைதான் ஆகும்.

பொருளடக்கம்

எண்.	பொருள்		பக்கம்
1	முகவுரை		i
2.	உஜ்ஜீதியா சித்தாந்தங்கள் அரபி)		v
3.	டை தமிழில் விளக்கத்துடன்	—	vi
4.	மனித சரீரத்தின் பெருமதி (படம்)	—	vii
5.	மனித சரீரத்தின் பெருமதி	—	viii
	அத்தியாயம்		
1.	அஹதியத்து	—	1
2.	வாஜூபுல் உஜூது	—	19
3.	மும்கினுல் உஜூது	—	36
4.	பண்புகள் அல்லது சிபாத்து	—	41
5.	அஃயான் (அகமியங்கள்)	—	49
6.	ஆன்மலோகம்—ஆலமுல் அர்வாஹ்	—	58
7.	ஆலம் மிதால் – சூட்சுமலோகம்	—	71
8.	ஆலம் அஜ்ஸாம் – சடலோகம்	—	75
9.	ஸலாத்து – தொழுகை	—	91
10.	பீர் – ஞானுபதேசிகர்	—	96
11.	முரீது – சிஷ்யன் – முமுட்சு	—	104
12.	சுலூக்கு · பயிற்சிமுறை	—	113
13.	தியான அப்பியாச முறைகள்	—	154
14.	கத்ராத் – மனதின் வசாட்டங்கள்	—	159
15.	சமாஉ – இராகங் கேட்டல்	—	168
16.	உரூஜ் – படியேறுதல் – அதோமுகம்	—	171
17.	முஃஜிஸாத்து – அற்புதங்கள்	—	192
18.	ஜப்ரு – கத்ரு – ஆதி கற்பனை	—	196
19.	தனாசுக் – புனர்ஜென்மம்	—	201
20.	இர்ஷாதாத் – பலதிறப்பட்ட பொறுக்குமணிகள்	—	212
	பிரிவு		
1.	ஹிஸ்புல் பஹ்ரு – தமிழ் பிரார்த்தனை	—	212
2.	ஏழு நிலைகள் – ஞான பூமிகளின் விவரம்	—	220
3.	ஏழுநிலைகளை விளக்கும் படம்	—	225

★ அஸ்ராரே அனல்ஹக் ★

1.வது அத்தியாயம்

அஹதியத்து

ஒவ்வொரு வார்த்தையின் அகமியமும் 'அலிப்' ஆகும் அலிபின் அகமியம் 'நுக்தா' வாகும், நுக்தாவின் அகமியம் (சாயத்தின் அகமிய மாகும்) சாயத்தின் அகமியம் புகையாகும் புகையின் அகமியம் தானியமாகும். தானியத்தின் அகமியம் பஞ்ச பூதங்களாகும் பஞ்ச பூதங்களின் அகமியம் அல்லாஹ்வின 'நூர்' ஆகிய ஒளிவாயிருக்கும். 'தாத்'தின் ஒளிவாகிறது இருளாகும் இருளிலேதான் 'மாஉல் ஹயாத்' என்னும் ஜீவதீர்த்தம் இருக்கிறது. நீ உன் பார்வையை சாயத்தின் மீது செலுத்து வாயாகில் எழுத்துக்கள் மறைந்துவிடுகின்றன. எழுத்துக்களின் பால் செலுத்திலை சாயம் மறை கின்றது.

தனது இருசர்பூரணங்களையுங் கொண்டு 'தாத்து' தோற்றமளித்துக் கொண்டு வருகிறது தன் 'ஜமால்' ஆகிய பேழகையும் 'ஜலால்' என்னும் மகத்துவத்தையுங் கொண்டு அந்த 'தாத்து' உன்னில் வெளியிடாயிருக் கின்றது. உன்னில் அது வெளியாகியிராவிட்டால் வேறெங்கண் அது வெளிப்பட போகின்றது?

''அதனது சொந்த 'தஜல்லி'யை நீ ஆசித் தால் மானிடனில் தெளிவான புன்முறுவல் பூத்த தாக நீ அங்கேகாண்பாய்,'' என்று மௌலானா ரூமி (கத்தஸ) அவர்கள் பகர்ந்தருளியிருக்கிறார்கள்

'கைபு' 'என்னும் மறைவின் நிலைமை யில் 'தாத்து' எதையும் உணராதிருந்தது ஆகை யால் அந்நிலையில் படைக்கிறவனுகிய 'ஹாலிகு' யார்? (யாருமில்லை) வெளித் தோன்றியிருப்பது 'சிபாத்து' ஆகிய பண்புகளின் புறமிருந்தே

'ஜீவியம்' என்னும் பண்பின் குண பாடகவே உளமை' தன்னை 'ஜீவன்' என்பதா யுணர்ந்தது 'அறிவு' என்னும் பண்பிலிருந்து தன்னை அறிபவனுயுணர்ந்தது இவ்வாருகவே ஏழு பிரதான பண்புகளும் பேரழகு அல்லது நன்மை, மகத்துவம் அல்லது தீமை என்று இரு வகையாக உள்ளதெல்லாம் 'சிபாத்து ஆகிய பண்புகளின் குணபாடேயாம். 'தாத்து'டையதல்ல இந்த ஆலம் எவ்வாறு 'சிபாத்தி'லிருந்து உண்டாயிற்று? சிபாத்துகளின் உள்ளிடை தத்துவங்கள் தங்களை வெளிப்படுத்திக்கொள்ள நாடின. உதாரணமாக உள்ளமையின் உள்ளிடை சக்திகள் வெளியீடாவ தற்கு ஓர் கோலத்தைக் கொண்டது. அதுவே ஜீவன் நாட்டத்தின் உள்ளிடை தத்துவங்கள் இச்சையாகிய கோலத்தையும், "சக்தி"யின் தத்வங் கள் வல்லமையையும் மற்றும் இவ்வாறே நீளங்கெங்கு ஜீவனைப் பார்க்கிறதோ அது உள்ளமையின் குண பாடு எங்கெங்கு புத்தியை பார்க்கிறதோ அறிவின் குணபாடு பிரிது இவ்வண்ணமேயாம். 'உளமை' 'ஜீவியம் என்னும் கோலத்தைப் பெற்றது 'அறிவு' புத்தி என்னும் கோலத்தை அடைந்தது நாட்டம் மனம் என்னும் கோலத்தையும், 'சக்தி'யுளை என்னும் கோலத்தையும் 'கேள்வி' காது என்னும் கோலத்தை யும் பார்வை' கண் என்ற கோலத்தையும். 'பேச்சு' நாக்கு என்னும் கோலத்தையும் பெறலாயின

1-வது அத்தியாயம்

ஒவ்வெ ரு வஸ்வுதும் ஒரு பண்பின் கோலம் இந்த பிரபஞ்சம் பூராவும் பல பண்புகளின் கோலங் களாகயிருக்கின்றன. கோலங்களின் மாற்றமும், முரண்பாடும் பண்புகளின் மாற்றங்களையும் முறண் பாடுகளையும் பொருத்திருக்கின்றன.

'வாஜிபுல் உஜூது' ஆகிய அத்தியாவசிய 'உளமை யும்' 'அஃயான்' ஆகிய வஸ்துகளின் அகமியமும் 'கைபில்' (' ') மறைந்திருக்கின்றன வெளியீடாயிருப்பதெல்லாம் 'அஃயான்' ஆகிய அஸ்மாக்களின் கோலங்களாக 'தாத்து' 'முந்தலக்கு' ஆன சம்பூரணாத்துடைய பிரதி பிம்பம்தான். 'தாத்து' முத்தலக்கும். 'அஃயானு'கிய அஸ்மாவும் மறைந் திருக்க வெளியீடானவையாவும் அதன் பிரதி பிம்பங்களும், மாதிரிகளுமாம். 'சாலிக்' என்னும் வழி நடப்போன் உள்ள மையையோ, அஃயானுகிய 'அஸ்மாவையோ பார்ப்பதில்லை ஆனல் வெளிப்பாட்டைதான் பார்க்கின்ருன்.

'ஹக்கு' தன்னையே உணராத நிலைதான் தனது சொந்த 'தாத்து'டன் கூட யாதொரு சம்பந்தமுமற்றிருந்த நிலையாம். அந்த கைபு 'முத்தலக்கு' ஆன சம்பூரண மறை வான நிலையில் தன் 'தாத்'தையும் தான் அறியாதிருந்தான்.

அன்பே 'தாத்'தின் மர்மம் 'தாத்து' தானும் அதுவே அதனை தீர்க்கதரிசிகளுக்கும், முக்தர்களான ஒலி யாக்களுக்குங்கூட வெளிப்படுத்தபடவில்லை அதனை சம்பூரண மாய் அறிதலேயன்றி மட்டிட்டுக் கூற முடியாத மாப்பெரும் ஆச்சிரிய நிலையாகும். அதனை ஞானத்திலோ அல்லது தீர்க்க தரிசனமான 'வஹி'யிலோ கட்டுப்படுத்தப்பட முடியாது அதனை 'அழகு' என்னும் மண்டலத்தில் கொண்டு வருதல் அசாத்தியம் பேரின்ப காதலர்களும், ஞானிகளும் அதனைப் பற்றி தாங்கள் அறிந்ததாகச் சொல்வதெல்லாம் அதன் பிரதி பிம்பத்தையும், மாதிரியையுமே தவிற மற்றதையல்ல அண்ட பரிபூரண 'தாத்தை' 'தஜல்லி'யாகிய பிரதி பிம்பத்

1-வது அத்தியாயம்

திற்குள்ளும், மாதிரிகளுக்குள்ளும் கொணர்ந்து அ' க்கிவிட முடியாது. தண்ணீரில் சூரியனின் பிரதி பிம்பமான தோற்றத்தை பார்க்கும் ஒருவன் சூரியன் தன்னையே பார்த்து விட்டதாய்க் கூறிவிடமுடியாது. ''மா 'அரப்னுக்க ஹக்க மஃரிபத்திக்க'' - நான் உன்னை அறியக்கூடிய அளவுக்கு அறிந்துவிடவில்லை என்று ரசூல் (சல்) அவர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளியிருக்கிறார்கள் அவனது தன்மையை அறிதல் அவனாலேயேயன்றி பிரிதொன்றினாலன்று லாயஃரிபுல்லாஹ் கைருல்லாஹி'' ''அல்லா(ஹ்)வின் வேறு அல்லா(ஹ்)வை அறியாது.

'ஹக்கு' தனக்குத்தானே வெளியாகாத நிலையே - காயிபுல்கைபு ஆகிய 'மர்மத்தின் மர்மம்; அல்லது 'முன்கதிஉல் இஷாரா'வாகும் முதன்முதல் தன்னை பட்டும் தான் உணர்ந்திருந்த ஸ்தானம் 'அஹதிய்யத்து' ஆகும். தன்னில்தான நோட்டமிட்டு தன்னில் சகலமும் அடங்கி யிருக்கக் கண்ட பதவி 'வஹ்தத்து' ஆகிய முதற் குறிப்பும். 'ஹக்கீகத்து முஹம்மதீ' (நூர்முஹம்மதீ)யும் ஆகும். ரூஹுல்குத்ஸி' இதுவே தன்னில் அடங்கியிருந்த சகல வற்றையும் பிரித்தறிந்த நிலையே இரண்டாங் குறிப்பான 'வாஹிதியத்து ஆகிய ஹகீகத்துல் இன்ஸான்' (ரூஹ் முஹம்மதீ) ரூஹுல் அஃலம், இதுவே இந்நிலையில் தன் ஞானத்தில் தன்னையும், தன்னுள் அடக்கமான சகல வற்றையும் பிரித்து உணர்வதாம். வெளி படையாகத் தன்னை பிரிவு பிரிவாக காண்பதான நிலைமைகள்தான் 'ஆலம் அர்வாஹ்' என்னும் ஆன்மலோகம், ஆலம்மிதால்' என்னும் சூட்சுமலோகம் 'ஆலம் அஜ்ஸாம். என்னும் ஜடலோகம். பின்னர் கூறப்பட்ட இம்மூன்று லோகங்களுஞ் சேர்ந்தே சிருஷ்டிக்கப்பட்டவை' என்பதாயிற்று உளமை என்பது தன் மட்டாக இருந்தபொழுது தனக்கு மட்டும் தோன்றலா யிருந்தது தன்னை மட்டுமே பார்ப்பதாய்யிருந்தது ஆனால் அதற்கு நேற்றுதொன்றுமில்லை படமைக்கு எதிரிடைய என்றில்லாத சம்பூரண ஞானம் அதுவே தரிபாடான தனது

அப்பாலே அனைத்தும்

தன்மையதான் உணர்ந்திருந்தது. தன் உள்ளமையில் சந்தேகமென்பது அசாத்தியம் தன்னில்தான் சம்பூரண முடையது குறைவு என்பதெல்லாம் கோலத்தைத் பொருத்ததே அது (உளமை) பூர்வீகமானது மாறுதலற்றது. எங்கும் வியாபித்தது. தர்க்காலிகம். மாறுந்தன்மை, தோன்றி மறைதல் கோலத்துக்கு உரியதாம்.

கனக்கே மறைவான 'ஹு' வாகிய 'அவன்' தான் தனக்கு வெளியான 'அது' வாகிய 'நான்' என ஆனன். அதனைக்கான் 'ஷுத்தாரியாக்கள்' 'பனை' செய்தலாகிய உணர்விழந்த நிலையை விடுத்து 'பகா' செய்தலென்னும் 'மெய்கண்டநிலை'யைப் பற்றி பிடித்துக் கொண்டார்கள், 'முராக்கபா'வென்றும் நெருங்கிச் செல்வதில் தன்னை ஒழிக்க முயல்வதால் காலங் கடத்தல் வீண் என்று கருதுகின்றனர். எனெனில் உண்மையில் 'இல்லாமை' என்னும் 'இன்மை'யை இல்லாமையாக்கலாயிருப்பதால்தான் தம்முடைய நினைவில் தோன்றும் ஒரு சத்த குகிரையை உயிர்ப்பித்து சவுக்காலடிப்பது போன்றும் இது.

ஷுத்தாரியாக்கள் பாதையில் தன்னை அழித்துவிடல் என்பதில்லை 'நான்' நானுகயிருக்கிறேன் என்பதைவிட அதில் யாதொன்றுமில்லை 'தாத்து' ஆகிய தத்சொரூபம் தன்னில்தான் சம்பூர்ணமுடையது. அதனை எக்கோலத்திலும் அடக்கிவிட முடியாது, எனெனில் அதற்கு ஒரு கோலமிருந்தால் அது தன்னில்தான் சம்பூர்ண குறிப்பற்ற கோலமாகத் தானிருக்கும் எத்தகைய கோலமெனில் சர்வலோகங்களும், கோளங்களும் அதனில் நிலைபெற்றிருக்குமே அத்தகைய கோலம் 'கலகல' இன்ன சான அலா கூத்திற் றஹ்மான்' 'அவன்' மானிடனை 'றஹ்மான்' என்ற வடிவக்கிலே சிருஷ்டித்தான்' மரத்துண்டுக்கு ஒரு கோலமுண்டு அதிலிருந்துதான் எல்லா கோலங்களும் எடுக்கப்படுகின்றன எனினும் அவன் விரும்பினால் ''ரஹ்தது ரப்பி கூரத்தி அம்ராகின் கதத்'' முகவரை காத ஒரு வாலிபனின் கோலத்தில் நான் என்னுடைய 'றப்பை'க் கண்டேன் என்று நாயகம் (சல்) அவர்கள் அருளி

அஹதியத்து

யிருக்கிறார்கள். இதுவே மாதிரியாக இருக்கும் இவ்வாறில்லா விடில் ஜனங்கள் வழிகேடடைந்து விடுவார்கள். எனினும் இம்மாதிரியாகக் காணப்படுவது ஒருவகை மித்தையான தோற்றமேயன்றி சர்வ சம்பூர்ணமன்று

வஸ்துவினுடைய உளமையின் நினைவு-கோலம் வஸ்து வின் நினைவு-கோலத்தைவிட முந்தியதாம் வஸ்துவானது உளமையின்மையாயிருக்குமாயின் அது 'அகம்' என்னும் 'இல்லாமை' என்பதாகும். உளமையாயிருப்பதற்கு முந்திய தாக இன்மையாயிருப்பது முடியாத காரியம் இதுதான். மஹ் கூலுல் அவ்வலு' ஆகிய முதன் முதல் அறியப்பட்டது 'ஸைது' நிற்கிறான் என்று நீ சொல்லும்பொழுது ஸைதுடைய ''இருப்புத் தன்மை'' உன்னுடைய நினைவு கோலத்தில் முதலில் அமைந்துதான் அவனுடைய நிற்றல்' என்பது தோன்றுகிறது. ஆதலின் 'நிற்கிறான்' என்ற எண்ணமானது 'உளமையா யிருக்கிறான்' என்பதற்குப் பிந்திதான் உணரப்படுகின்றது உளமையைத் தவிர ஹக்கு'டைய மற்ற பண்புகளெல்லாம் அவனுடைய தாத்துக்கு பிந்தியே வருகின்றன. ஆகையால் உளமை என்பதே 'தாத்தாகும்' முதகல்லிர்கள் ஹக்கீகத்து அல்லது தாத்து அல்லது தத்சொரூபம் உள்ளமைக்கு முந்திய தென்று வாதிக்கிறார்கள்.

உள்ளமையில் மிகவும் வெளியீடான உள்ளமை 'ஹக்'கின் உள்ளமையாகும் வஸ்துக்களின் உள்ளமை 'ஹக்'குடைய நூரின் மாறலாயிருக்கும் நீ நோட்டமிடுங்கால் முதல்முதலில் அல்லா(ஹ்)வின் நூராகிய பேரொளியைப் பார்க்கிறாய், பிறகு கோலங்கள் உண்டாயிருத்தலையும், அந்த கோலங்கள் இந்த பேரொளியால் வெளியீடாயிருப்பதையும் காண்கிறாய்.

சர்க்கரையில் அல்லது மெழுகில் நீ வடிவங்களைப் பண்ணும்பொழுது நீ முதன்முதல் நீ பார்ப்பது சர்க்கரையையும் மெழுகையுமாம். எந்த கோலமும் அப்பொழுது சர்க்கரை அல்லது மெழுகுடன் சம்பந்தப்பட்டிருப்பதில்லை பிறகு

அஸ்ஸாலே அலைக்கும்

நிறைய்யில் சமைந்த வஸ்துக்களின் வடிவங்களின் மாதிரிகளைப் பார்க்கின்றாய். அவை கண் நிறைவில்தான் உள்ளடங்கி கின்றன வெளிப்படையில் அவைகள் சர்க்கரையும், பழுது மாம் நீ அந்த மாதிரி அல்லது அமைப்பை கிரைத்து விடுப்பொழுது அழிக்கப்படாதது யாதொன்றுமில்லை. இவ் வகையில் அந்த கோலம் சர்க்கரை அல்லது மெழுகுடன் சேர்ந்தோ அல்லது அவற்றினின்று பிரிக்கப்பட்டோ இவ்வே வேற்றுமையான தனித்தனி இரண்டு வஸ்துக்கள் தோன்றபடக் கூடிய கோலங்கள் அதற்கில்லை கோலம் அல்லது வடிவம் மூக்காலத்தும் இன்மையான கற்பனையும், மித்தையுமாகும்; சர்க்கரையும், மெழுகும் தரிபாடான உள்ளமைகளாம் அவை யால் உள்ளமையும், 'ஹக்'குடைய பண்புகளுந்தான் வெளி யிடாயுள்ளவை நீ உன்னையும், வஸ்துக்களையும் பார்ப்பா யாகில் ஹக்குடைய உள்ளமையைதான் பார்க்கிறாய் வார்த்தை களைப் பார்க்குங்கால் மையானது உனக்கு தோன்றுகின்றது. வார்த்தைகளென்று உன்னைப் பார்ப்பதுதான், 'ஹக்'கை பார்ப்பதாகும். 'மன் அரப நப்ஸஹு' பகுத் அரபரப்ப ஹு' எவனொருவன் தன்னை அறிந்தானோ அவன் தன் நாயனை அறிந்தான் என்பது இந்த வாக்கியத்தின் மர்மமாகும் அல்லா(ஹ்) உடைய உள்ளமையை அறிதல் என்பது உன்னுடைய தன்மையாகிய 'நப்ஸை' அறிவதற்கு முந்தியதாகும். வல்லாஹு காலிபுன் அலா அம்ரிஹி' - அல்லாஹுத்து ஆலா தனது 'அம்ரு' கட்டளையை மிகைத்திருக்கிறான். நீ உன்னுடைய 'நப்ஸை' முந்தி பார்ப்பாயாகில் 'ஹக்'கைப் பார்ப்பதை மறந்துவிடக்கூடும். ஏனெனில் உன்னுடைய 'நப்ஸை' பார்ப்பதானது உன்னுடைய நப்ஸை மட்டும் பார்ப்பதாகும் அந்த உன்னுடைய 'நப்ஸை' என்பதோ ஒரு கூன்யம். ஆனால் 'ஹக்'கை அறிவதாகிறது. 'ஹக்'கின் உள்ளமையை அறிதலாகும்.

''சிற்று'' ஆகிறது 'ஹக்கீகத்து முஹம்மதிய்யா' வாகும் அதற்கு மேல் குறிப்பற்ற 'காத்து' ஆகும். 'நான்' என்பது அந்த 'லாத அய்யுக்' அளவில் குறிப்பிடுவ தாகும்

அமைதியத்து

'கைபுஹாலியத்து' ஆனை மறைந்த 'ஹாலியத்து' அல்லது மஹ்ஹூலுக்க அத் அறியப்படாத நிலைமையில் தாத்து' பண்புகளில் சாரூபத்திற்கு யாதொரு விருப்பமும் காட்டாதிருக்கிறதாகும். இங்கு அதீன யாதொன்றும் என்றும் குறிப்பிட முடியாத 'முஸ்தகில்' உல் இலாஹாவாகும். அதற்கு யாதொரு பண்புகளும் கிடையாததால் செயல்களும் மற்றிருக்கிறது பிறகு எவற்றினின்று 'ஆலம்' என்னும் பிரபஞ்சம் தோன்றியது? பண்புகள்தான் இப்பிரபஞ்சத்தைத் தோன்றச் செய்தன தாத்து அன்று பிரபஞ்சத்தின் தோற்றம் 'ஜீவன்' என்ற பண்புடைய குணபாடு. பிரபஞ்சத்தில் தோன்றியிருக்கும் அறிவு 'தாத்து'டைய 'ஞானம்' என்ற பண்பின் குணபாடே. இவ்வாறுகவே நாட்டம், சக்தி, பார்வை, கேள்வி ஆகியவை குணபாடு செய்யும் பண்புகளின் குணபாடேயாம் அதலின் நன்மையும், தீமையும் பண்பு களிடமிருந்துகானேயொழிய 'தாத்'திடமிருந்தல்ல உள்ளமை யானது ஜீவித்தல் என்னும் வடிவத்தைக் கொண்டது. நாட்டமோ இச்சையாகிய கோலத்திலானது ஞானமாகிறது புத்தியின் தோற்றத்தை எடுத்தது இது போன்றுதான் மற்ற வையும் பின்னர் தோற்றப்பட்ட இந்த தத்துவங்கள் புலனி கள் வாயிலாய் தோன்றலாயின நாட்டம் விருப்பத்தின் கோலத்தைக் கொண்டது சக்தி முழுமையினுடையதையும், கேள்வியானது காதினுடையதையும், பார்வை கண்ணினுடை யதையும், பேச்சு நாக்குடையதையும் கோலம் கொண்டது ஒவ் வொரு அணுவும் ஒரு பண்பின் கோலமாகும். ஞானமும் நாட்டமும் 'வஹ்தத்'தில் பிரபஞ்சத்தின் வடிவாய் தோன்ற லாயின இந்த பிரபஞ்சம் பண்புகளின் வெளியீடாகும். சரியாக கூறுங்கால் பண்புகளின் கோலம் அல்லது தோற்றமாம் ஒவ் வொரு பண்பும் ஒரு கோலத்தில் தோன்றியிருக்கிறது. கோலங் களிலுள்ள ஒற்றுமைகளும், வேற்றுமைகளும் பண்புகளிலுள்ள ஒற்றுமைகளும், வேற்றுமைகளும் பொருந்தியிருக்கின்றன.

எல்லையற்ற தாத்து' தன் எல்லையற்ற தன்மையை அறியுங்கால் அந்த 'தாத்து' அறிவைக்கொண்டு மட்டுப் படுகின்றது. அதற்கு அவ்வாறான அறிவு இல்லாவிடில் அதனுடைய அறிவு குறைபாடுள்ளதாக ஆகிறது. ஆனால்

அறியப்பட்டது எல்லையற்றதாயிருக்குமானால், எவ்வாறு அறிவு அதனை ஆர்ந்துகொள்ளமுடியும்? அதற்கு விடையாவது:-

சம்பூரண 'தாத்து' இந்த நிலைமையில் சம்பூரண ஞானத்தைப் பெற்றிருக்கிறது இதில் அவ்வாருன அறிவுடன் அதற்கு சம்பந்தமுண்டாயிருப்பதால் அந்த சம்பந்தமும், சம்பூரணமாகவும், அந்த 'தாத்து' தன்னை சம்பூரணமாகவும் அறிகிறது. 'கண்டிப்பு' என்பது இங்கே யாதொரு வடிவை யும் பெறுகிறதில்லை இந்த அகண்ட பரிபூரணதாத்தாகிறது அகண்ட பரிபூரண ஞானமாகிய அறிவாக 'மஸ்லூஸ்த அஸத்' என்ற அறியப்படாத அறியவியலாத நிலைமையில் இருக்கிறது. இந்த நிலையில் அறிபவனுக்கும் அறிவுக்கும் யாதொரு வேலையுமில்லை அந்த நிலையிலிருந்து அது இறங்கியதும் அறியப்பட்டதின் கோலம் தோன்றியது. அந்த தோற்றமே முதற்குறிப்பாம் இவ்வாறே அகண்ட பரிபூரண நிலைமை யாகிய 'தாத்தில்' அறிவு முதலான சகல பண்புகளும் மறைந் திருக்கின்றன. 'தாத்து' ஞானத்தைத் தொண்டு மண்டிப் படவிலை இந்த நிலையில் அது தனக்கே உள்ளிடா யிருக்கிறது உள்ளை யாதெனில் 'லாஹுத்' ஆகிய வெளி யாங்களும், 'பாத்தின்' ஆகிய அந்தரங்களும், அதாவது கண்டவும், அகண்ட ரூபமாய்ச் சமைந்திருக்கிறது. ஒன்றை மற்றொன்றுடன் குறிப்பிட வேண்டாம். கண் கூடு தன் அதன் கண்டத்தன்மையின் அறிவைப் பெற்றிருக்கிறது அகண்டமோ அதன் அகண்டத்தன்மையின் அறிவைப் பெற்றிருக்கிறது. கடல் நோக்கிச் செல்லும் நீர்த்துளி தன் துளித்தன்மையை உணர்ந்திருக்கிறதுமன்றி சமுத்திரத் தன்மையாய் விளங்கியிருக்கிறது. ஒருவகை அறிவு மற்றொரு அறிவுடன் போரிடுகிறதில்லை மாட்டப்படக்கூடிய தனது அப்பத் தன்மையை அது உணர்ந்திருக்கிறது மட்டற்ற தனது அபரத் தன்மையாய் அது விளங்கியிருக்கிறது. 'தாத்'தும் அறிவும் ஒன்றாகவொழுகி ஆர்ந்திருப்பவனும், ஆறப்பட்டதும் எங்கே? இவ்விடத்தில் தாத்தும், பண்புகளும் ஏகமாம்.

வஸ்துவின் அகமியம் பண்புகளைவிட்டும் நீங்கியதா யிருக்கிறது விவரித்துக் கூற இயலாததாயிருக்கிறது

அஹதியத்து

உதாரணமாக, வேதனையென்பது விவரித்துக்கூறமுடியாத ஒன்றாயிருக்கிறது. யாராலும் அதை தொளிக்கக்கூடிய வார்த்தைகளால் விபரித்து அதன் அகமியத்தை மற்றவர் உணர்ந்துகொள்ளச் செய்யமுடியாது. அதனை உணர்பவன் மட்டும்தான் அதனை உணரவல்லவன். அந்த வேதனை தன் எல்லையை கடக்குமாகில் அது மரணமாக முடிவடைகின்றது. அதனால்தான் அறிவு, புத்தி, ஞான சிருஷ்டி ஆகியவற்றின் ஆதிக்கத்தில் அடங்குவதாயில்லை. குல்பர்கா ஷரீபின் ஒளலியாவான ஹஜரத்து முஹம்மது கேசூத ராஜ் (கத்) அவர்கள், ''நீ ஒரு கோழியைக்கொன்று பூமியில் புதைத்துவிடுவாயாகில் எல்லா ஒலிமார்களும், தீர்க்கதரிசி களும் ஒன்றுய்ச் சேர்ந்துகொண்டு தங்களுடைய அகப்பார்வை யைக்கொண்டு அந்தக்கோழி உயிருடனிருக்கும் பொழுதுள்ள அதன் அகமியம் என்னவென்பதைச் சொல்ல சக்தியற்றவர் களாய் யிருக்கிறார்கள்'' என்பதாய் சொல்லியிருக்கிறார்கள் கோழியோ பல கோணங்களைகொண்டமைந்த ஓர் வஸ்து ஆதலால் உன்னுல் மிகச் சிறிய ஒரு மனத்தூளியின் அகமியத்தைக்கூட விளங்கிக்கொள்ளமுடியாது. காரணமென்னவெனில் அதன் அகமியம் சர்வசம்பூரண 'தாத்'தாகவும் உண்மையாகவு மிருப்பதினாலேயே அதனை அறிவுக்கும் ஞான திருஷ்டிக்கும் கொண்டுவருதல் சாத்தியப்படாத தொன்றும். அதுவோ பண்புகளான 'சிபாத்து' வெளிப்படாத. அறியப்படா. அறியவிலா 'தாத்'தாகும் அறியப்படுவதெல்லாம் பண்புகள் மட்டுமே.

ஜைது 'ஜீவியம்' 'நாட்டம்' 'கத்துவம்' 'பார்வை' 'பேச்சு' 'கேள்வி' முதலான பண்புகளைப் பெற்றிருக்கிறான். அவன் இந்த பண்புகளை உதறிவிடுவானுகில் அவனுக்குத்தான் என்னவாயிருக்கிறானென்பதே தெரியாது. இந்த தேட்டத்தில் நெடுங்காலம் அவன் தரிப்பானேயாகில் தன்னையறிவதில் பித்தனய்விடுவான் இந்த பைத்தியத்தில் அவன் எதையேனும் அறிவானுயின், அவன் தன்னைலொன்றும் அறியவியாவா திருக்கிறதென்பதைதான் அறிகிறான். ஆதலின் தாத்தின் அகமியத்தை அறிய முயல்வதை இது காரணத்துக்குத்தான்

தடை செய்யப்பட்டருக்கிறது. ''வயுஹத்ஸ்கி நிகுமுல்லாஹு நப்ஸஹு''- ''அவன் உங்களை தன்னைப்பற்றி எச்சரிக்கை யாயிருக்கும்படி செய்திருக்கிறான்'' அறிவுகூட அவனுடைய 'ஹக்கீத்'தில் வாய் மூடலான பேராச்சிரியத்தில் கரைந்து போய் மூழ்கிக் கிடக்கிறது. காத்துடைய நிலைமையில் அதன் அறிவு அதன் ஹக்கீகத்தாகிய அகமியமாயிருக்கிறது பிரிவினை எற்படாதவரை அது தாத்தை அறியாது. ஆகையால் தாத்தை விளங்கிக்கொள்ளாதது அறிவிலுள்ள குறைபாட்டினை லன்று அறிவே அதில் கரைந்து மறைந்திருக்கையில் அதன் தேட்டமும் அவ்வாறேயாம். அதற்கு குணபாடு யாதுமில்லை இங்கு காணுதல் என்பது காணுகிறுத்தல்தான் ஒருவனின் அவனை அறிதலென்னும் உச்ச ஸ்தானம் அவனை அறியவிலா மடமையும். பேராச்சிரியமுமே ''அல்இல்மு பீகாத்தில்லாஹி ஜஹ்லுன்''- அல்லா(ஹ்)வுடைய தாத்தில் அறிதல் (அறிய முயலுதல்) மடமையாகும் என்று துன்னூன் மிஸ்ரீ (ரஹ்) அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். எந்த நபியும், எந்த ஒலியும் அந்த (நுக்த) புள்ளியை அடைந்ததுமில்லை ஒருக்காலும் அடையவுமாட்டார்கள் ''மா அரப்னாக்க ஹக்க மஃரிபத்திக்''- நான் உன்னை அறிவதேதானும் அந்த அளவுக்கு அறியவில்லை. என்று நாயகம் (சல்) அவர்கள் கிருவாய்மலர்ந்தருளி யிருக்கிறார்கள். எந்த பார்வையும் 'தாத்து'டைய 'தஜல்லி' யாகிய பிரதி பிம்பத்தைக் கண்டதில்லை எப்பொழுதேனும் இந்தத் தஜல்லியை யாதொரு பார்வையும் அடையப் பெறுமாகில் அதுதானே இல்லாமையாகிய நாஸ்தியாயிருக்க வேண்டும். எனெனில் தாத்துடைய தஜல்லியாகிய தோற்றம் சகல வெளிப்பாடுகளாலான கண்ணாடிகளை கரைத்துவிடச் செய்வதாயிருக்கிறது. இதனைதான் நபிமார்களும், ஒலிமார்களும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றனர் நபிமார்கள் மறைந்திய வெளிப்பாட்டையும், ஒலிமார்கள் இரண்டாம் வெளியீட்டையும் பெற்றிருக்கின்றனர் வெளியீட்டின் இரண்டாவது நிலைமை முதல் நிலைமையில் கரைந்துவிடுகிறது. பிறகு முதல் நிலைமையும் கரைந்து இரண்டும் எல்லையற்ற தாத்தில் சேர்ந்துவிடுகின்றன பண்புகளின் தஜல்லியானது இவ்வாறு தாத்தின் தஜல்லியில் கரைந்துவிடுகிறது.

அஹதியத்து

சர்வசம்பூரண 'தாத்து' மட்டுமே தரிபட்டிருக்கின்றது. அவனுக்கு இரண்டாவது என்பதேயில்லை. அவனுடைய இரகசிய அறைகளின் கதவுகள் வெளியிலிருப்பவர்களுக்கு அனுமதியளிக்கப்படாது. சாத்தப்பட்டிருக்கின்றன. தன்னையும் கடந்து தன்நிலை (ஜீவஅங்காரம்) அற்றவனே அங்கு அனுமதிக்கப்படுகிறான்.

குறிப்பு:— ''அப்ரூப்தோ' எதீதீஹை பர்பாத்பர்பாத் பதீபதீஹை''. மன்லகன் ஒரே 'தாத்து'தான் மணற்றுனியிலும். மலையிலும் கூடுதல் குறைதலின்றி சமமாக வெளியீடாயிருக் கிறது ஏ! இறைவா உனது தோற்றமானது மலைகளிலும் இலைகளிலும்யிருப்பதுபோன்று சமமாகவே அணுக்கவிலு மிருக்கிறது.)

நாயகம் (சல்) அவர்கள் குறைஷிகளை ஒன்று திரட்டி ''லாஇலாஹ இல்லல்லாஹ'' என்று சொல்லும்படி அழைத்தும் அவர்கள் மிகுந்த போர்ச்சிரியங்கொண்டு 'கைபஜஸ்உல்கல்கு இலாஹுன் வாஹிது அஜ அலல் ஆலிஹத்த இலாஹுன் வாஹிது இன்னஹாத லஷை உன் உஜ்ஜாப்' எவ்வாறு ஏகநாயகன் (பிரபஞ்சம் பூராவையும் தன்னுள்டக்கிக்கொள்வான்? அவர்(நபி) எல்லா இலாஹ களையும் ஒருஇலாஹ என்று ஆக்கிவிட்டார்? ஒவ்வொரு தனித் தனி பொருளும் ஒரே தாத்துடைய பிரதி பிம்பமான தோற்ற மென்பது அவர்களுக்கு புரியவில்லை]

''இன்னஹ பிகுல்லி ஷையின் முஹீது'' நிட்சய மாக அவன் சகலவற்றையுந் சூழ்ந்திருக்கிறன் இந்த சூழ்தல் தன்னீரானது அலகையும், பணியையும் பனித்துளியையும், மழைச்சாரலையும் இன்னும் இதுபோல்வனவற்றைந் சூழ்ந் திருப்பது போன்றும்.

'ஹ' என்பதைக் கொண்டு சர்வ சம்பூரண 'காத்'தைக் குறிப்படுகிறது அதாவது பண்பாதிகளின் சம்பந்தமற்றதாம் 'அல்லாஹ்' எனும் திருநாமம் தாத்தையும் அதன் சகல சியாத்து ஆகிய பண்புகளையுங் குறிப்பதாகும்

'அஹது' என்னும் நிலையில் எல்லா குறிப்புகளும் தரிக்கப்பட்டு விடும். அதாவது அது இது என்ற வார்த்தைகளை நீ அவனளவில் சாற்றுகிருத்தால்தான் 'வாஹிது' என்னும் நிலை அவனது உளமையை மட்டும் உறுதியுடன் தரிபடுத்தலாம்.

'ஹக்கு' மட்டிலடங்காத முடிவற்ற பண்புகளை யுடையவனையிருக்கிறன். அந்த பண்புகளையோ நம்மால் யூகித் தறிய முடியாது அதாவது அவன் நாம் அவனளவில் சாற்றக்கூடிய கண்டித்த பண்புகளைவிட்டும் நீங்கியவனாய் மிருக்கிறன் '' .... அம்மாயஸிபூன் '' ஒரு ஹதீதுபடி, '' ஓ, எனது இரட்சகரே ! உனக்கு முன்பு யாதொன்று மில்லாத முந்தியவனையும், உனக்கு பின்பு யாதொன்றுமில்லாத பிந்தியவனையும். உனக்கு மேல் யாதொரு வஸ்துமின்றிய வெளியீடானவனையும், உனக்குள் யாதொரு வஸ்துவுமின்றிய உள்ளீடானவனையுமிருக்கிறாய் '' அல்லாஹும்ம அந்தல் அவ்வலு லைஸ கப்லிக்கு ஷைஉன், வஅன்தல் ஆகிறு லைஸ பஃதிக ஷைஉன் வஅந்தல் ளாஹிரு லைஸ பௌக்கிக்க ஷைஉன், வஅன்தல் பாகினு லைஸ தூனிக்க ஷைஉன் '' வேறு '' என்பதினுடைய உள்ளமை கிடையாது. 'ஹக்'கின் உள்ளமையை எல்லிப்படுத்தக்கூடும்பொழுதுதான் 'கைறு' ஆகிய 'வேறு' என்பதன் உள்ளமைவலிந்து கொணரப் படுகிறது அப்பொழுதுதான் அது சாத்தியப்படுகிறது.

இஸ்மு ஆகிய திருநாமம் ஓர் எறும் வார்த்தை யன்று 'சிபாத்து' என்னும் பண்புடன் சம்பந்தப்பட்டு பெயரிடப்பட்டதொன்றின் 'தாத்தா'கும் (வஸ்துடைய தாத்தாகும்).

தாத்தும் சிபத்தும் உள்ளமையைப் பொருத்தவரை ஒன்றே கஸ்தூரியும், அதன் வாடையும்போல் உள்ளமை யில் ஒன்றுயிருப்பினும் நாம ரூபத்தால் வேற்றுமைப் பட்டிருக்கின்றன இந்த நாமரூபத்தைப் பாராட்டுவதனாலேயே வேற்றுமை தொனிக்கிறது. ஆனால் யதார்த்தமான (உண்மை யாகிய) ஒற்றுமையும் அனர்த்தமாகிய (இன்மையான)

அஹதியத்து

மாய்கையாகிய வேற்றுமை தொனிக்கும் 'கத்ரத்து' என்னும் பலவும் தாத்திலிருந்துதான். பரோட்ச ஞானிகள் கூற்றுப்படி அவைகளை வேற்றுமைப்படுத்திக் கண்டால் அவைகள் மௌட்டீகமான ஒரு முடிவற்ற நிலையைத்தான் பெரும் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஒரு குறித்த வஸ்துவை சூழ்வது அறிவு அந்த அறிவு குறிப்பற்ற வஸ்துவைச் சூழாது. இவ்வாறே சர்வ சம்பூர்ண நிலைமையில் 'ஹக்கு' தன்னை அறிந்தவனு யிருந்தான். ஞானியும் (அறிபவனும்) ஞானமும் (அறிவும்) தானுகவே இருந்தான்.

ஒரு கண்டப் பொருளின் மூன்று (அப் ஆகிதுலாதா) கோணங்களிலும் ஆழம் அல்லது உயரத்தை நீக்கிவிடுவா யானுல் (நிழலும், கண்ணுடியில் பிரதிபிம்பமும் போன்று) பரப்பு அல்லது விஸ்தீர்ணம் என்றழைக்கப்படும் நீளமும், அகலமும்தான் மீதப்படும் நீ அகலத்தை விட்டுவிடுவாயகில் (ஒர் துண்டு கடிதத்தின் ஓரத்தைப் போன்று) நீளத்தை மட்டுந்தான் பெறுவாய் நீளத்தையும் புறக்கணித்துவிட்டால் அந்த நீளத்தின் மூலம்தான் மிச்சப்படுகிறது. இந்த மிகக் குறைந்த மதிப்புள்ள கோலம்தான் சகல கண்டப் பொருள் களின் அகமியமான புள்ளி (நுக்தா) அல்லது அணுவா யிருக்கிறது அது 'மஃலூமிஅதம்' எனப்படும் அறியப்பட்ட இன்மையாயிருக்கிறது. நினைவில் மட்டும்தான் அது அறியப் பட்டிருக்கிறது. ஆனுல் பரப்பிலோ வெனில் அது இன்மையா யிருக்கின்றது. இந்தப் புள்ளிக்கு இரு முகங்களுண்டு. ஒன்று தனது பக்கம் நோக்கும் 'மும்தனிஉல் உஜூது' என்னும் இன்மையாகிய உள்ளமை, மற்றொன்று கண்டிப்பான உள்ளமையான முக்கினுல்உஜூது ஆகும். இடம்பாடான உள்ளமையின் பகர்லும், வேற்றுமையென்பதற்கு இடமில்லாத வாஜிபுல்உஜூது எனப்படும் அத்தியாவசியமாகிய உள்ள மையின் பகர்லும்நோக்கிக்கொண்டிருக்கிறது இந்தப் புள்ளி.

அஸ்ராரே அனல்ஹக்

அஸ்மாவெனும் திருநாமங்களில் தங்கள் மூலத்தைப் பெற்றிருக்கும் படைக்கிறவன் படைக்கப்பட்டவன் என்ற உலூஹிய்யத்து என்ற நாயகத் தன்மையையும், ரூபூபிய்யத்து என்னும் இரட்சகத் தன்மையையும் விட்டுங்கூட தாத்து சர்வசுதந்திரமுடையதாயும் பரிசுத்தமாயுமிருக்கிறது. ஹக்கு இவைகளை விட்டும் தேவையற்றவனாயிருக்கிறான். ''பின்னல்லாஹு கனிய்யுன் அனில் ஆலமீன்'. அந்த தாத்துக்கு இரு முகங்களுண்டு 'தன்ஸீஹ்' என்னும் நிற்குணமும், தஷ்பீஹ் என்னும் சற்குணமுமாம். (அரூப அம்சம் அல்லது அகண்டத்தன்மை; சொரூப அமசம் அல்லது கண்டத்தன்மை). அஸ்மாயெ-சல்பீ எனும் திருநாமங்கள் மற்ற திருநாமங்களின் அதிக்கத்திலில்லை 'கலீ' (சக்தியுடையவன்); 'கனீ' (தேவையற்றவன்) ஆகியவைகளைப் போன்றும். 'அஸ்மாயெதுபூத்தி' எனும் திருநாமங்கள் மற்ற திருநாமங்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டனவாம். உதாரணமாக 'றஜ்ஜாக்' (போஷகன்), 'காலிக்' (சிருஷ்டிகன்), 'கப்பார்' (பிழை பொருக்கிறவன்) என்பன போலவாம்.

இருநிலைகள் அல்லது வஸ்துக்களுக்கிடையில் பிரிக்கும் பிரிவினையே 'பர்ஜக்' ஆகும். அஹதியத்துக்கும் வாஹிதிய்யத்துக்குமிடையில் 'பர்ஜகா'யிருப்பது 'வஹ்தத்து' தான். அத்தியாவசிய உள்ளமைக்கும், இடம்பாடான உளமைக்கும் இடையில் வாஹிதிய்யது பர்ஜகாயிருக்கிறது.

'தஅய்யுன்' என்பது அறிவிலோ அல்லது வெளிப் படையான தோற்றத்திலோ ஒரு வஸ்துவை மதிப்பிட்டு அளவு குறிக்கப்பட்ட கண்டிப்பு அல்லது கண்டமாகும். தனது உள்ளமை மட்டிட முடியாதது என்ற அறிவால் 'ஹக்கு' மட்டிடப்பட்டான். இன்னும் அந்த மட்டு அல்லது எல்லைக்குள் அடங்கிதெல்லாம் அவனது தோற்றமாகிய வெளியீடுதான். அவனது சர்வ சம்பூர்ண உள்ளமை அறிவில் மறைந்த உள்ளமையேயன்றி வெளித் தோன்றியுள்ள உள்ளமையன்று.

அஹதீயத்து

இந்த கண்டிப்புகளெல்லாம் மறைந்துவிட்டபொழுது அது சர்வசம்பூர்ணமாகவும், மதிப்பிட முடியாததாயுமாயிருக்கிறது.

தாத்து தனது முதற் குறிப்பு சம்பந்தப்பட்டவரையில் நான் என்பதாய் அழைகப்படுகிறது 'பிஷர்த்திலாஷைஇன்' ''ஹக்கு'' கண்டிப்பிலே கண்டிப்பானது. நீ, அதை, நான் எனப்பகர்கின்றாய்.''

அனேக கண்டிப்பான கோலங்களில் அது தோன்றும் பொழுது அதை '' நீ '' என அழைப்படுகிறது. பிஷர்த்திஷைஇன் அது கண்டிப்புகளுக்கும், விளக்கங்களுக்கும் புறம்பாகவிருக்கும்பொழுது அது 'அவன்' அல்லது 'ஹூ' 'லாபிஷர்த்திஷைஇன்' எனவாகிறது

'தாத்'தைப்பற்றி யாதொரு லகையாலும் குறிப்பிடக் கூடாதநிலையில் 'லாபிஷர்த்திலாஷைஇன்' 'லாஹூ' என்ற வார்த்தையைக் கொடுக்கப்படுகிறது !அங்கு 'ஹூ' என்ற பிரதிச் சொல்லானதுகூட பொருத்தமற்றது ஜூனைதுல் பக்தாதீ (கத்தஸ) அவர்கள் சொல்லுவதுபோல் 'தாத்'தைப் பற்றித்தான அறியாத நிலையில் அது 'மஜ்ஹூலுன் நஅத்'தாக இருக்கிறது. ஆகவே, அவன் குணமின்றியும், குணமுடைத்துமிருக்கிறான் அவன் குணத்தில் குணமின்மை யில், குணம்பெற்றும், குணமுடையதில் குணமின்மை யாயுமிருக்கிறான் அவன் எங்கு தோன்றியும் தோன்றாது மிருக்கிறான் ஒன்றுயும், பலதாயும் இருக்கிறான் அவன் இவ்வாறு பல வேற்றுமைகளையும், முரண்பாடுகளையும் சேகரித்துக்கொண்டிருக்கிறான்

இவ்வாருக அவனது திருநாமங்கள் 'அல் காபிலு' (சருங்கச் செய்கிறவன்), 'அல்பாஸித்' (விரிவடையச் சய்பவன் அல்முயிஸ்ஸு (கௌரவிப்பவன்) 'அல முதில்லு' (அசௌரவப்படுத்துகிறவன்) என்பவையாகும் இந்த முரண்பாடுகளான எதிரிடைகள் அவனுடைய ஏகத்துவத்துடன் போரிடுகிறதில்லை. ஏனெனில் இந்த 'அஸ்மா'வாகிய

திருநாமங்கள் அந்த ஏகமான ஒன்றில் தரிபட்டு ஒன்றுகவே ஆகிறது. இரண்டு என்பது இங்கு ஒன்றுய்த்தானிருக்கிறது. 'அவன் முந்திய முந்தினவனுய்யிருக்கிறுன். மற்ற வகையி லன்றி அவ்வகையிலேயே அவன் பிந்கிய பிந்தினவனுய் யிருக்கிறுன். அவனது முந்தியதுதான் பிந்தியதும், அவனது பிந்தியதுதான் முந்தியதுமாகும். அவனது 'லாஹிர்' ஆகிய வெளியீடுதான் அவனது 'பாத்தின்' ஆகிய உள்ளீடு; அவனது 'பாத்தி'ஞகிய உள்ளீடே 'லாஹிர்' ஆகிய வெளியீடாகும். 'தாத்தின்' ஏக தன்மையைப் பொருத்தவரையில் 'சிபாத்து' ஆகிய பண்புகள் ஒன்றினுக்குள் மற்றென்று மறைந்திருக் கின்றது. ஆனல் 'கதரத்து' ஆகிய அநேகத்தன்மையில் அவைகள் ஒன்றேடொன்று போரிடக்கூடிய அளவுக்கு எதிரிடையாய் இருக்கின்றன. அத்தகை எதிரிடையும் முரண்பாடு மாயையன்றி உண்மையன்று. இல்லாவிடில் அவர்கள் 'தரத்தை' மிகைத்துவிடும். அவைகள் வேறுந் தோற்றங்களும், வேற்று நினைவுகளும்தான். ஆதலின், இந்த பிரபஞ்சம் தோன்றி மறைந்துவிடக்கூடிய மாய்கையா யிருக்கின்றது தோற்றத்தில் மட்டும்தான் இந்த முரண்பாடு கொல்லாமேயொழிய உள்ளமையிலன்று (இமாமுல் கிராம்) கஸ்ஸாலி (றஹ்) அவர்கள், ''நபிமார்கள் தௌஹீதைப் பிரச்சாரஞ்செய்து ஜனங்களை 'ஷிர்க்கு'' (இணைவைத்தல்), 'குப்ரு' (உண்மையை மறைத்தல்) ஆகியவற்றினின்றும் நீக்குவதற்கு 'தௌஹீது'க்கு முரணனவற்றினின்றும் மனிதர்களின் பார்வையை உயத்துவதற்காகவுமே வந்தார் கள்'' என்று கூறியிருக்கிறுர்கள். ஆகையால் எப்பொழுதும் தாத்தின் ஏக தன்மையில் 'சிபாத்து' ஆகிய பண்புகள் மறைந்திருக்கின்றனவென்று நோட்டமிட்டு 'ஷிர்க்கு' ஜலி'யான் பகிரங்க இணையைவிட்டு நீங்கியிரு. இன்னும் அகனுடைய சகல தன்மைகளையும் விடுத்து அந்த ஒன்றைத் தேடியடைவாயாக.

பெயரிடப்பட்ட (நாம ரூபமுடைய) 'தாத்'தைச் சுட்டிக் காட்டும் ஒரு வெறும் வார்த்தையல்ல 'இஸ்மு' என்பது. ஆனல் அது ஒரு குணம் அல்லது பண்பைக்கொண்ட

அஹதியத்து

'தாத்து'டையகுணம் (இஸ்மு) ஆகிய 'உள்ளமை'யாயிருக்கும். பண்பையுடைய 'அலீம்' (அறிபவன்) என்பதைப் போன்றும், இன்மையாயிருக்கும் பண்பையுடைய 'குத்தூஸ்' (பரிசுத்த மானவன்) என்பதுபோலும் 'ரஸ்மு' எனுங்கோலம் 'கதரத்'தைப் பொருத்தவரையில் வெளியீடான வஸ்துக்களின் விபரமாகும்.

உள்ளமையைப் போன்று சதோதயமாய் எங்கும் நிறைந்த தன்மையைப் பெற்ற 'தாத்து'டைய குணியே 'நஅத்து' என்பதாகும். 'ஹக்கு'டைய 'ஹகீகத்து' உண்மை மில் அவனது 'தாத்'தாகவேயுள்ள அவனுடைய 'உஜூ' தாகிய உள்ளமைதான். சர்வசம்பூரண உள்ளமைக்கு யாதொரு கோலமுமில்லை. வடிவமுமில்லை. கண்டிப்புமில்லை இஃதிவ்வாறிருக்க, அவன் பால் கோலங்களில் தாத்தில் யாதொரு மாறுதலான கூடுதல், குறைதலுமின்றி தன்னை தோற்றுவித்தான் அதுவோ ஒருவன் தன்னை சுற்றிலும் பல்வேருன அளவுகளும், வகைகளும், நிறங்களுமுடைய கண்ணுடிகளால் சூழப்பட்டு அந்த கண்ணுடிகளில் தோன்றும் காலை அந்தந்த கண்ணுடிகளும் தேவைகளுக்கு தக்கவாறு தன்னில் யாதொறு மாறுதலுமின்றி தோன்றுகிருனே அது போன்றேயாம். ''அல் ஆனகமாகான'' அவன் முன்னிருந்த வாறுதான் இப்பொழுதுமிருக்கிருன்

மறைந்திருக்கும் ஒருவனைக் குறிக்கவே '' ஹூ '' அவன் எனும் வார்த்தை பார்க்கக்கூடிய சகல தத்துவங்களுக்கும் அவனுடை 'தாத்'தைப் பொருத்தவரையில் 'ஹக்கு' உள்ளீ டாகிய மறைவாயிருக்கிருன் இங்குதான் அவனை மஜ்ஹூலுன் நஅத்' என்னும் ' வர்ணிக்கபட முடியாதவன் ' என்றழைக்கப்படுகின்றது

கண்டிப்பில் 'ஹக்கு' வெளியீடாயிருப்பது '' தஷ்பீஹூ '' ஆகும் 'தன்ஸீஹூ' என்பது அம்மாதிரி வெளியீட்டில் அகண்டமாயிருத்தலாகும். அவன் 'தன்ஸீஹூ'ன அகண்டத்

அஸ்ராரே அனல்ஹக்

தின் புறத்தாலும், 'தஷ்பீஹா'ன கண்டத்தின் புறத்தாலும் பேசப்படுகிறுன். லைஸகமித்திலிஹிஷைஉன், வஹுவஸ்ஸமீ உல்பஸீர்'' அவன் யாதொரு வஸ்துவினுடைய மாதிரியாகவு மில்லை அவனே கேட்கிறவனுகவும், பார்க்கிறவனுகவு மிருக்கிறுன் '' என்ற இந்த அறிவுப்பு ஒரு விளக்கமாய் யிருக்கின்றது

2-வது அத்தியாயம்

வாஜிபுல்உஜூது (அத்தியாவசிய உள்ளமை)

'ஹக்கு'டைய தோற்றப்படா பார்வை 'ஜலால்' என்னும் மகத்துவமும், தோற்லான பார்வை 'ஜமால்' என்னும் பேரழகுமாம் இந்த இரு நோக்குகளான, 'ஜலால்; 'ஜமால்' ஆகியவற்றிடையேதான் 'சாலிக்' ஆகிய (மார்க்க) யாத்திரீகனுடைய ஆன்மபூர்ணத்துவத்தின் நிலைமை யிருக்கிறது.

'கைர்' என்ற வேற்றுமைக்கு ஒரு உள்ளமை யின்மையால் அது 'இல்லாத' ஒன்றுக்கு தவறியழைக்கப் பட்ட பெயரும், இதனுல்தான் 'ஷுத்தாரியர்க்கள் ஒரே 'அனு நியத்து' ('நான் எந்தன்மை) தான் உண்டு என்று உறுதி பூண்டிருக்கிறுர்கள் தெளஹீது' என்னும் அத்வைதம் ஒன்றுக விளங்குதல் ஒன்றுக கூறுதல், ஒன்றுகப் பார்த்தால், ஒன்றுக இருத்தலாம், 'நான் ஒருவன் மட்டுமே, என்னுடன் யாதொரு இணையுமில்லை '' வஹ்தீலாஷரீக்கலீ '' அடிமைத் தனம் (சிருஷ்டிப் பொருள் என்ற ஒரே நினைவே தவிர யாதொரு திரையுமில்லை. வானங்களும், மேகங்களும் இந்த திரைகளைப் போடவில்லை. அவ்வாருன இந்த திரையிட்ட தெல்லாம் உங்கள் தாய் தந்தையரும் உங்கள் நாடும், வேதஸ்திருநிகளுமேயாம்.

அஹதியத்து

உங்களை சிலவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன:— 1. சடம், 2. மனம், 3. ஆத்மா, 4. 'சிர்ரு', 5. மர்மம், 6 ஒளி ஹகீகத்து (அகண்ட பரிபூர்ண அகமியம்) இந்த வேறுபாடுளெல்லாம் 'தாஜா' வென்னும் படிகளைப் பொருத்தேயன்றி ஹக்கீகத்தைப் பொருத்தவரை ஒன்றே ஒன்றுதான். உன் ஹக்கீகத்தாகிறது 'ஹக்கு' அல்லா(ஹ்) தாத்து 'முத்லக்கு' 'உஜூதுமுத்லக்' என்ற பலவானன பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டு பல தோற்றங்களிலானதும் பல்வேறுபடிகளான 'தாஜா'க்களைப் பெறுகின்றன. ஆனல் உனது சொந்த 'ஹகீகத்து'தான் அது. பண்புகள் புலப்படாதிருக்கும் நிலமைதான் 'நூர்' என்னும் சோதி, 'ஸிர்ரு' என்பது அந்த பண்புகள் பிரிவு பிரிவாயிருக்கின்ற நிலை 'ரூஹ்' என்பது 'ஆலமுல் அர்வாஹ்' என்னும் ஆன்மலோகத்தின் நிலைமை நான்காவது, 'கல்பு' என்னும் மனதின் நிலை ஐந்தாவது சூட்சும லோகமான 'ஆலம்-மிதாலி'ன் நிலை. ஆருவது, ஆலம் அஜ்ஸாம் என்ற சடலோகத்தின் நிலைமை, சடமும், மனமும் பார்க்கப்படுவன, 'ரூஹும், 'சிர்று'ம் 'நூரும்' பார்க்கப்பப்படமுடியாதவை. 'ஹக்'கைத் தெரிசிக்க ஒருவன் இந்தபடிகளை எல்லாம் ஒன்றன்பின் ஒன்று கடந்து செல்லவேண்டும்.

எவ்வாறு (மனத்தில் படியும் பல எண்ணங்களாலான) தூசிகளாகிய 'கத்ரா'வானது இறங்கி வருகின்றதென்பதைக் கூர்ந்து கவனிப்பாயாக. முதலில், அது 'நூரி'லும் 'கல்பி'லும், முடிவாக, 'காலிப்' என்னும் சட்டத்திலும் படிப்படியாக இறங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது. இந்த 'கத்ரா'தான் 'ஹக்கு'டைய "கலாம்" என்னும் பேச்சின் ஒரு சிபத்தாக விருக்கிறது. அது நாட்டத்தின் படிகளின் வாயிலாய் வருகின்றது ஆனல் உனது 'ஹகீகத்து' (அகமியம்) இந்த படிகளின்னும் ஏதொன்றுமல்ல. ஆனல் தாத்தேமாஹ்த்து (அகண்ட பரிபூரண 'தாத்து', ஆகும். உள்ளா உள்ளபடியான நற்செயற்கை பகட்டான நற்செய்கையில் மறைவதினை யாதொரு ஹானியுமில்லை. கலப்பு தங்கம் தெருப்பிலே

அஸ்ராரே அனல்ஹக்

போடப்பட்டதும் கலவையானது பாசிகளெல்லாம் எறிக்கப்பட்டு சுத்த தங்கம் வெளிப்படுகிறது. அந்த தங்கம்தான் உண்மையான, நன்மை தோற்றமான நன்மை ஆகியவற்றின் கலப்பு வஸ்துவாகும். சுத்தமான தங்கம் நாசப்படுத்தப்பட்டால் நஷ்டமுண்டாகிறது. நரகமாகிறது தங்கத்தில் கலந்த கலப்பு வஸ்தை எரித்து நாசமாகப்படும் இடமாகும்.

ஹகீகத்து முஹம்மதீதான் எல்லா வெளிப்பாடுகளுக்கும், தோற்றங்கட்கும் ஊற்றுக் கண்ணாகும். ''அனமின் நூரில்லாஹி வகுல்லிஷையின் மின் நூரி'' நான் அல்லா(ஹ்)வின் ஒளியினின்றுமுள்ளவன், வஸ்துக்கள்யாவும் எனதுஒளியினின்று முள்ளவையாகும்'' எதுதானேதானாக வெளியிடாயிருக்கிறதுள், மற்றவைகளை தன்னிலிருந்து வெளிப்பட செய்வதுமாயிருக்கிறதோ அதுவே 'நூர்' என்னும் ஜோதியாகும். ''இன்னல்லாஹ கலகல்கல்கபில்லு 'ணமாத்தின்'' அல்லாஹுத்து ஆலா 'கல்கு' என்னும் சிருஷ்டிப் பொருளை இருளிலே படைத்தான் அவனே பூமி. ஆகாயம் ஆகிவற்றின் 'நூர்' ஆக இருக்கும்பொழுது எதையும் அல்லா(ஹ்)வினிடமிருந்து மறைக்க முடியாது அகண்டார்த்தமான அந்த பரிபூரண ஜோதியானது கண்டிப்பான தோற்றங்களிலே ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடான தன்மையிலே வெளியிடாக இருக்கிறது ''அனு அஹ்மதுன் பிலா மீமுன்'' நான் மீமில்லாத 'அஹ்மதுவாயிருக்கிறேன் என்பது இறசூல் (ஸல்) வாக்கியம். அதற்கிணங்க, அஹ்மது என்பதிலுள்ள 'மீம்'தான் முறண்பாடானவற்றின் மூலமாகும். அதாவது முரண்பாடான பிரபஞ்சத்தின் வெளியீடுகளான தோற்றங்கள் விளங்கக் கூறுமிடத்து, 'அஹதியத்து' என்னும் களங்கமற்ற கடலிலிருந்து 'வஹ்தத்து' என்னும் ஓர் பாரிய குமிழி உண்டாக, அதனினின்றும் எண்ணற்ற குமிழிகள் 'வாஹிதியத்து' வாகத் தோன்றிய பல்வேறு முரண்பாடு பண்புகளின் மூலங்களாகயின

அஹதியத்து

'நூர் முஹம்மதீ'யானது ஒரு மயிலின் வடிவில் தோன்றி 'நிர்ணயம்' எனும் மரத்தின் மீது உட்கார்ந்து 'ஹத்த ஆலா' மீது புகழ்ப்பாடி, தன்றியதலாய் ஐந்து விடுத்தம் சாஷ்டாங்கம் செய்தது. இதனால்தான் ஐங்காலத் தொழுகை கடமையாயிற்று.

(குறிப்பு:— தன் சிறகினுள் மறைக்கப்பட்டதாய் சகல அழகிய கோலங்களையும் மயிலானது பெற்றிருக்கிறது; சிறகுகள் விரிக்கப்படும்பொழுது அழகிய அந்த தோற்றங்கள் வெளி தோன்றுகின்றன அது போன்று 'வஹ்தத்தா'னது விரியுங்காலே இந்த பிரபஞ்சம் தோன்றுகின்றது.)

முஹம்மது (சல்) அவர்கள் பூத கடலிலிருந்தாலும் அவர்களின் ஹக்கீகத்துவான அகமியம் சகல படைப்புகளின் அகமியமான 'ஹக்கீகத்'காயிருக்கிறது. ''அனைவின் நூரில்லாஹி கலகுல்லு ஹும்மின் நூரீ'' நான் ஹத்துடைய நூரில் நின்றுமுள்ளவன். சகல படைப்பினங்களும் எனது நூரிலிருந்து உண்டானவை'' என்று ஓர்ஹதீது கூறுகின்றது. அவர்களின் சந்ததிகள் நான்கு வகைப்படுவார்கள் முதலாவது:— அகில லோகங்களும், இரண்டாவது:— சகல ஒலியாக்களும், மூன்றுவது:— மலக்குகளான அமரர்கள் யாவரும், நான்காவது:— அன்னரின் பூத ஜடலத்தின் வாயிலாய்ப் பிறந்த சந்ததிகளுமாம். பிந்தின மூன்று வகைகளும் முந்தின வகையான பிரிவுகளாம்.

'புக்காஹா'க்களான சட்ட நிருபணர்கள் 'ஒலியா'க்களை ஒப்புக்கொள்வதில்லை, அவர்கள் உள்ளமை இரண்டு என நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள் ஒன்று மூலமென்றும், மற்றொன்று கற்காலிகம்' என்றும்; அந்த கற்காலிகம் 'அதம்' என்னும் 'இல்லாமையினின்றும் உண்டானது என்றும் சொல்கிறார்கள். உள்ளமைப் பெறமுடியாத தன்னுடைய (லேற்றுமையைப் படைக்க அல்லாஹுத்த ஆலாவுக்கு சக்தியில்லை என்று

அஸ்ராரே அனல்ஹக்

அவர்கள் சொன்னதும் இன்மையாகிய அதமில்நின்றும் தற்காலிக உள்ளமையைப் படைத்தான் என்றும் மட்டுமே வாதிக்கிறார்கள்.

வஸ்துக்கள் உள்ளமையைப்பெறுதல் இன்மையினின்று மல்ல ஆனால் 'அஃயான் தாத்தாயே இல்மிய்யா' (இல்மில் தரிபாடான கோலங்கள்) விலிருந்துதான். அந்த 'அஃயான் தாபித்தா' வெளிப்படையில் 'அதமீ-இனாபீ' என்ற சம்பந்தப் பட்ட இல்லாமையாகும். வெளியிடாகச்செய்பவன் 'அஃயான்' ஆகிய கோலத்தின் மீது தன் 'உஜூது இனாபி' யாகிய சம்பந்தப்பட்டஉள்ளமைய அளிக்குங்காலேகோலங்கள் தோன்றுகின்றன ஆனால் வெளியாங்கத்தில் அவை இன்மை யாயும். அறிவில் கரியிடானதாயுமிருக்கின்றன. ஆதலின் வஸ்துக்கள் இன்மையில் நின்றும் வெளிவாது: 'ஹக்கு'டைய உள்ளமையிலிருந்துதான் தோன்றின். 'உலக்கு'டைய அறிவில் அவைகள் அவனுடைய உள்ளமையுடனிருந்தன அவைகள் வெளிப்படையில் அவனுடைய உளமையுடனேயே தோன்றி யிருக்கின்றன ஆனால் கங்களின் சுயமான வெளி யாங்கத்தைப்பற்றிய அவைகளின் அறிவைப் பொருத்த வகையில் அவைகள், 'வெளிப்படையில் உள்ளமையென்னும் வாடையைக்கூட முகர்ந்ததில்லை மாஷம்மத்ரா இஹத்துல்உ ஜூதுல்காரிஜீ.

ஆகவின் 'குன்' உண்டாகு என்னும் கட்டளை 'அதம்' ஆகிய இன்மையின் பாலன்று. அஃபான் தாபித்தா'வை நோக்கியே. அந்த அஃபான் தாபித்தா' வைஹக்குடைய சுயமான போக்கியதை அல்லது நதிஜாதும். அவைகள் புநாதீனமானவை அவற்றின் வெளிப்படையில் அந்த குற்றம் மட்டும் நீலபற்ற மாறுந் தன்மையுடையது இன்மையாகிய 'அதம்' என்னும் இல்லாமையின் அகமியம் உள்ளமையாக மாற

முடியாது. மேலும் உள்ளமையாகிய உஜூதின் அகமியம் இன்மையாக மாறல் அசாத்தியம், பரோட்ச ஞானிகளுக்கும், அப்ரோட்ச ஞானிகளுக்குமுள்ள வித்தியாசம் சட்ட ரீதிகளான கொள்கைகளையும், அவற்றின் பிரிவுகளிலுள்ள விஷயங்களையும் பொருத்ததன்று, ஆனல், பின்வரும் கொள்கைளில்தான்:—
(a) 'உலமா' என்னும் பரோட்ச ஞானி வஸ்துக்களினது உள்ளமை 'ஹக்கு'டைய உள்ளமையிலும் வேறுபாடானது என்கிறார் 'உரபா'வென்னும் அபரோட்ச ஞானியோ ஒரு உள்ளமையேதான் மற்றெுன்றினதும், அதாவது, ஒன்றின் 'ஐன்' ஆகிய கோலம்தான் எனக் கூறுகிறார்கள். (b) பரிபூர்ணமான இன்மையிலிருந்துதான் சிருஷ்டி உண்டானதும், 'குன்' என்ற கட்டளைச் சொல்லான' உண்டாகு' என்பது அந்த இன்மையை நோக்கியேயென்றும் பரோட்ச ஞானி கூறுகிறார். ஆனல் அபரோட்ச ஞானியோ கட்டளையிடப்பட்டவர்கள் கட்டளையைப் பெற ஆஜராகி இருக்கவேண்டும் அவ்வாறு இருந்தவர்கள்தான் அறிவில் பொருந்திருந்த உயரிய தத்துவங்களின் கோலங்கள், அவைகள் 'ஹக்கு'டைய சுயமான உள்ளீடான மேலாம்பரமான யோக்கியதை அல்லது தகுதிகளாகும். (c) கடைசியாக ஹூ ஹூவிலும் 'க அன்ன' ஹூ ஹூவிலும் ஷெய்கு ஷிஹாபு, தீன்சுஹ்ரவத்தியைப் போன்ற சூபியாக்கள் 'பனு'வான உணர்விறந்த நிலையில் கண்டிப்பிலுள்ள 'பந்தா' வாகிய அடிமை ('க அன்ன ஹூ ஹூ) அவனைப்போல் ஆய்விடுகிறன். அவன் அவனுக (ஹூ ஹூ)வாக ஆகிறதில்லை என்று நிர்ணயங்கொண்டிருக்கிறார்கள் எவ்வாறெனில், நெருப்பில் இரும்பிருந்தால் நெருப்பைப்போன்று அது ஆகிறதென்பது, நெருப்பாக ஆகிறதில்லை என்பதுபோல் இரும்பின் அகமியம் நெருப்பின் அகமியத்திலும் மிகுந்த வேறுபாடுடையாம்.

நபஹாத்துல் உன்ஸூ'எனும் கிராந்தத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதுபோல் 300' ஒலியாக்கள் இந்த கொள்கையைப் பற்றுகிறவர்களாயும், மீதி 300 பேர் 'அடிமை' யாகிய

அஸ்ராரே அனல்ஹக்

'யந்தர்' - அவனே அவனுக ஆகிருன் எனும் கொள்கைக்கு ஆஸ்யதமான ஷெய்குல்அக்பர் முஹியித்தீனிப்னு அரபீ (றலி) அவகளைப் பின் தொடர்பவர்களாயுமிருக்கிருர்கள் ஷெய்குல் அக்பர் அவர்கள் 'உள்ளமை ஒன்றேயொழிய இரண்டல்ல; தண்ணீரானது தன்னிலே பனிக்கட்டியின் ரூபத்தில் கண்டிப்பினிமித்தம் தோன்றுவதுபோல் ஒரே 'உஜூது'தான் தனஞலேயே தன்க்குத் தோன்றுகின்றது. 'பனு' நிலையிலிருக்கையில் கண்டிப்பாகிய கற்பனரூபம் மறைந்து அகண்ட பரிபூரணம் மட்டும் தரிபட்டு 'ஹு ஹு) வென 'அவனே அவனை' ஆய்விடுகிருன் இந்த ஞானபாட்டை யுடையவர்கள் 'அஹத்தியத்து'டைய 'மர்த்தயா'வரையும்படி கடந்து செல்கின்றனர். மற்ற வகையிலான 'முகஸ்ப்பவீன்கள் 'வாஹியத்து'டைய மர்த்தயாவரைக்கும்தான் (போலிஞானிகள் செல்ல முடிகின்றது.

இந்த இரண்டாவது ஞானபாட்டையையுடையவர்கள் வேருன இரு உள்ளமைகளையும், இரு தனியான வஸ்துக்களை யும் காண்கின்றனர். இரும்பும், நெருப்பும் சம்பந்தப்படும் வேளை இரும்பு தற்காலிகமாக நெருப்புபோலாகி பிறகு நெருப்பு நெருப்பாகவும் இரும்பு இரும்பாகவும் மீண்டு விடுகின்றன ஆனல் அலைகள் அடங்கியதும் சமுத்திரம் மட்டும் மீதியாயிருக்கிறது.

'' கானல் லாஹு வலாஷை உன்மஅஹு ''
அல்லாஹுத்த ஆலாமாத்திரமிருந்தான் அவனேடு யாதொன்று மில்லை.

'வல்லாஹு அல் அன கமா கான' முன்பிருந்தது போன்றே ஹக்கு இப்பொழுதுமிருக்கிருன்.

நீர் குமிழியானது வெடிக்குங்காலே தண்ணீர் மட்டும் முன்பிருந்தபொழுதும், குமிழி தோன்றியிருந்தபொழுதும் மீத மாயிருக்கிறது. அந்த குமிழி 'ஹக்கீகத்'தில் தண்ணீராகவே கானிருக்கிறது

அறை கூவல்

நாமரூபமானது தனி உள்ளமையற்ற ஒரு வெறுந் தோற்றமேயாகும்; அது ஒரு மாய்கை அல்லது கற்பனை. தண்ணீர் முன்னர் எப்படியிருந்ததோ அவ்விதமேதான் இப்பொழுதுமிருக்கிறது 'அல் ஆன கமா கான' கைர் ஆகிய வேற்றுமையான பிறப்பொருள் என்பது வெறுங் கற்பிதா நாமரூபமான உண்மையில் இன்மையான ஒரு தோற்றப் பொருளேயன்றி வேறில்லை.

ஆகவே எல்லா 'அஸ்மா'வும் ஒரே ஹகீகத்தான அகமியத்தின் தோற்றமாகும். சில வேளை அந்த அகமியம் சமுத்திரமாயும், சில நேரம் குமிழியாவும், சிற்சிலவேளை பனிக் கட்டியாயும், மூடு பனியாயும்; சில வேளை 'றப்பு' ஆகவும், சில வேளை அடிமையாகவும்; சில சமயத்தில் அகண்டமான அரூபியாகவும் இன்னும் சில காலை கண்டமான ரூபியாகவு மிருக்கிறது. நாமரூபங்கள் பல. ஒன்றிற்க்குதான் பல நாமங் களுமிடப்பட்டிருக்கின்றன.

தத்துவ சாஸ்திரிகளும், தர்க்க வாதிகளும். (சித்து சுத்தி பெற்ற) 'ரூபியாக்களும் தோற்றுப் பொருளின் ரூபங் களின்றி ஹக்கு டைய செயல்களின் குணபாடுகளுக்கு தோற்றங்கள் ஏதுமில்லை என்று கருக்தோர்மித்து நிர்ணயங் கொண்டிருக்கின்றனர் இந்த விளக்கம் நாயகத் தன்மைக்கு ஒரு குறைபாடு ஏற்பட்டுவிடுகிறதுபோல் சுட்டிக் காட்டுகிறது. ஆகையால் புறம்பேயும் அந்த ரூபங்கள் அவனையும், அவனுடைய 'ஹக்கீகத்' தாயுமிருக்கின்றன ஆகையால் தோற்றமாகிறதற்கு அவன்தானல்லாத பிரிதோன்றின் ஆதிக்கத்தில் இல்லை

யாரேனும் உன்னை மனம் என்னும் ''நப்ஸ்'' டைய வழியில் நடத்தினால் நீ அவனை ஆத்மாவென்னும் 'ரூஹ்' டைய வழியில் நடத்துவாயாக - அதாவது - தீமைக்கு நன்மையை அளிப்பாயாக இதுவே ரூஹினது வழியாம் மற்றொன்றில் கெடுதலை பார்ப்பது கைர் ஆகிய வேற்றுமையைப்பார்ப்பதாகும்

அஸ்ராரே அனல்ஹக்

ஹதீதுகுத்ஸியில் '' காலத்தை திட்டாதே. காலமானது அல்லா(ஹ்)வாகயிருக்கும் '' லாதஸுப் புத்தஹ்ப இன்னத்தஹ்ர மீனல்லாஹ்.

முதலில் அறியப்படுவது தத்சொரூபமாகிய 'தாத்து' தான் இரண்டாவதாக உணரப்படுவது 'சிபாத்து' எனும் பண்புகள். முதன் முதலில் ஜெய்தீன் இருப்பையே நீ அறிந்து பிறகுதான் அவனது அறிவு. புத்தி முதலானவற்றை அறிகிறாய்

எல்லா வஸ்துக்களும் அல்லாஹ்வினுடைய உள்ளமையையே ஆதாரமாகக்கொண்டிருக்கின்றன. அவைகளாக அவைகள் இன்மையானவையாகும். எழுத்துக்கள் இன்மையானது; அவை சாயத்தின் உள்ளமையால்தான் இருப்பைப் பெற்றிருக்கின்றன. எழுத்துக்கள் தானாகவே உள்ளமையானவையன்று; சாயத்துடன் சேர்க்கப்பட்டே இரு உள்ளமைகள் ஸ்தாபிதமாகின்றன.

அகண்ட பரிபூர்ணத்தின் கண்ணாடி இன்மையென்பதாகும். அதிலிருந்துதான் பிரதிபிம்பமும் அல்லா(ஹ்)வின் 'நூர்' ஆகிய ஜோதியும் தோன்றியிருக்கின்றன.

'மும் தனில் உஜூது' (இன்மையான உண்மை)தான் அந்த கண்ணாடியாகும்.

'மும் கினுல் உஜூது' (இடம்பாடான உண்மை) பிரதிபிம்பமாகும்.

வாஜிபுல் உஜூத்து (அத்தியாவசிய உண்மை)தான் உள்ளா உள்ளபடியான வஸ்துவாகும்.

'இன்மையான' உள்ளமையில் 'அத்தியாவசியமான' உள்ளமை பிரதிபலிக்கின்றது 'இன்மை' இல்லாதிருக்கும் பட்சத்தில் எவ்வாறு 'அத்தியாவசியம்' பிரதிபலிக்கப்படும்? என்ற கேள்வி எழுகின்றது ஒரு மனிதன் கதவை தட்டும்போது யார்? என்று கேட்கப்பட்டால், அவன் 'என்னையன்றி

யாருமில்லை என்கிறார் அவன் 'தன் உள்ளமை'யை இன்மைப் படுத்துவதில்லை. 'பிறருடைய உள்ளமை'யைத்தான் இல்லை என்று ஆக்குகின்றான்; இதனால், தன் சுயமான உள்ளமையை வலுவாக உறுதிப்படுத்துகிறான். இதனாலேயே, 'லாஇலாஹ இல்லல்லாஹ' - அல்லா(ஹ்)வையன்றி நாயன் யாருமில்லை - என்றுயிருக்கிறது. ஆனால் 'வேறு' என்பதற்கு ஒரு உள்ளமை இல்லாதிருக்குமாயின் அது எவ்வாறு 'ஹக்கு'டைய உள்ளமை யின் கண்ணாடியாக இருக்க முடியும்? 'என்ற கேள்வி எழுகிறது 'தாத்து' என்னும் தத்சொரூபஸ்தானத்தில் 'அதம்' ஆகிய இன்மை காலியாக இருந்ததும் 'அவ்வியக்த' புதையல் தோன்றலானது.

தர்க்க சாஸ்திரிகள் இந்த பிரபஞ்சத்தின் உள்ளமை யாகிய பொது அல்லது ஒன்றிலிருந்து பெறப்பட்ட உள்ளமை 'தாத்து'க்கு ஒரு இணைப்பு என வாதிக்கின்றனர் 'சுயாதீன' உள்ளமை அல்லா(ஹ்)வையது அதன் 'த அய்யுனத்' ஆகிய கண்டிப்புகள் அதுதானேயாம்.

அவர்கள் 'தாத்து' என்னும் 'தத்சொரூபத்துக்கு ஒரு உள்ளமை உண்டென்றும், நினைவில் அது பிரிக்கக்கூடியதா யிருந்தாலும் 'தாத்'தைவிட்டும் அதைப் பிரிக்கமுடியாதென்றும் கருதுகிறார்கள். சுயாதீன உள்ளமை'க்கும் பெறப்பட்ட பொது உள்ளமை'யைவிட்டு நீங்கியதும் அது 'அதம்'என்னும் இன்மை யாக அது மாறுகிறதில்லை முன்னிருந்த உண்மைதான் இப்பொழுதுமிருக்கிறது)

தத்சொரூப 'தாத்து' தன்னையறிந்திருந்தது தன்னை அறியும் வகையிலே அது 'வாஜிபு' 'பாயில்' 'தன்ஸீஹ்' 'காலிக்கு' 'காதிர்' என பலவாருக ஆயிற்று அறியப்படும் வகையில் அது மஃலூம் 'அறியப்பட்டது'வாகவும், 'மப்ஊல்' செயப்பட்டதுவாகவும் 'கஷ்பீஹ்' ஆகவும் 'மக்லூம்' 'படைக்கப்பட்டது' வாகவும், 'சக்தியற்றவன்' ஆகவும் பல பாகங்களாக ஆனது. இந்த இரண்டும் சேர்ந்துதான்

அஸ்ராரே அனல்ஹக்

'ஹகீகத்து' இன்ஸானி, (மானிடவர்க்கத்தின் அகமியம்)யாகிய நபிமார்களின் 'மிஃராஜ்' ஆன மேல்நோக்கிச் செல்வதான ஏற்றம் முதல் நோக்குதான் அஸ்மாய உஜூபிய்யாவான அஸ்மாய இலாஹியை (நாயக திருநாமத்தை)யும், இரண்டாம் நோக்குதான் அஸ்மாயெகியானி அல்லது கௌனீ (அடிமை திருநாமம்)யையும், சேகரித்தன. முந்தியது 'தோற்றலான உள்ளமை,' பிந்தியது 'தோற்றலான ஞானம்' அல்லது அறிவு. முந்திய வகையான திருநாமங்கள் செயல்கர்தா' அரூபி, தோற்றச் செய்பவன், ஆக்கமுடையவன், ஆகியவையும், இரண்டாம் வகுப்பு திருநாமங்கள் செய்யப்படுபொருள், சொரூபி, தோன்றப்பட்டது ஆக்கமற்றவன் என்பதாகும். அகண்ட பரிபூர்ணமான 'நான்' எனுந்தன்மை இவ்விரு வகைகளின் இணைப்பிலே எற்படும் நிர்மானமாகும் இந்த இணைப்பின் வெளிப்பாடே அகில பிரபஞ்சமும் அறியாமயான ஆக்கமுடைய பண்புகளைப் பொருத்தவரை 'நான்' எனுந் தன்மை 'அனை' வானது. அரூபியான 'றப்' (இறட்சகன்) ஆகவும், காரணமாகவும், காதலனாகவும், சக்தியுடையவ னாகவும், தரிபாடானவனாகவும், இடம்பாடான ஆக்கமில்லா பண்புகளைப் பொருத்தவரை 'அப்து' (இரட்சிக்கப்பட்டவன் அடிமை) ஆகவும், காரியாகவும் செய்யப்படு பொருளாகவும், காகலியாகவும் சக்கியற்றவனாகவும், மறைகிறவனாகவும் ஆகி தான் அடிமையான 'அப்து' இரட்சகனை 'றப்பு'டைய பொருத்நத்தை தேடுதல் கடமையானது.

அரபி மொழியில் மனிதனை காதலனென்னும், மனுஷியை காதலியென்றும், இந்தியா பாஷையில் முன் பின்னாகவும், மாற்றமாகவும் அழைக்கப்படுகின்றன 'பார்ஸி'யில் இருவரையும் காதலர்களென்று மட்டுமே அழைக்கப்படுகிறது முதற் குறிப்பிள்ள காதல் 'வாஜிபு' என்னும் அத்தியாவசியத்தி லிருந்தாயிருக்கும் ஆகலின் 'வாஜிபு' ஆகிய அத்தியாவசிய உள்ளமை காதலனாகவும்மும்கினை இடம்பாடான உள்ளமை காதலியாகவுமிருக்கின்றன இரண்டாம் குறிப்பிலே 'முக்கின்' தோன்றியதும், அது காதலனாகவும், 'வாஜிபு' காதலியாகவும்

வாஜிபுல் உஜூது (அத்தியாவசிய உளமை)

ஆயின 'தாத்து' என்னும் தத்சொரூப ஸ்தானத்தின் 'தஜல்லி யாகிய பிரதிபிம்பத்தில் வாஜிபும், முன்கினும் மறைந்ததும் காதலனும், காதலியும் மறைந்துவிட்டனர் இதுதான் நிறபேத மற்ற தத்சொரூபான 'தாத்தே சாதிஜ்' ஆகும்.

''வஹ்வ மஅகும் ஐனமாகுந்தும்'' நீங்கள் எங்கிருப் பினும் அவன் உங்களோடிருக்கிருன். ஆனல் 'ஹக்கு' சகல வற்றினுடைய அகமியமாகயிருக்கிருன். ஹக்கு சகலவற்றி னேடும் இருக்கையில் அவன் சகலவற்றையுர்விட்டு நீங்கியு மிருக்கிருன் ஏனெனில் வாஜிபுல் உஜூதான அத்தியாவசிய உள்ளமையுடன் இடம்படானஉள்ளமையை இணைத்தல் என்ற தோஷம் நிகழ்ந்துவிடும். அதனல் 'ஹுலூல்' என்ற ஒரு வஸ்து மற்றொரு வஸ்துவினுள் நுழைதல் என்பதை ஒப்புக் கொள்ள நேரிடும். ஒன்று மற்றொன்றேடு அடுத்தடுத்து இருக்க வேண்டியதால் ஒரு பரப்பு அல்லது விஸ்தீர்னத்தின் எல்லையைத் தேடும். அதனலேயே நீ உன் பார்வையிலிருந்து கொண்டிருக்கிற வரையில் அவன் மறைந்திருக்கிருன். நீ இன்மையாய்விட்டபொழுதோ அவன் இருச்கிருன். இல்லா விடில், இரு உள்ளமைகள் ஒன்றை ஒன்று நீக்கியிருக்கச் செய்யும் வகையில் இரண்டும் இடத்தைத் தேடும். அப்போது 'தெளஹீது' என்னும் ஏகத்துவத்திற்கு முரண்டும் ஆதலின், 'பனு' வாகிறது 'மாஹியத்து' என்னும் 'கைரு' என்னும் ஆகிய வேற்றுமையை ஒழிப்பதாகும்.

விக்கிரகங்களும், மாங்களும், 'சாயரி'யுடைய தங்கப் பசுவும் போன்றமாய்கையான 'இலாஹ்'களை அகற்றுவது எதனலெனில் குறிப்பான வஸ்துகளில் உள்ளமையைக் கட்டுப் படுத்தலென்பது உண்டாகிறது அதற்காகவேயாம். 'ஹக்கு' அரூப அம்சத்தையும், ரூப அம்சத்தையும் பெற்றிருக்கிருன் இந்த நிலைகள் எதனிலும் அவனை கட்டுப்படுத்தாதிருக்க வேண்டும் இந்த நிலைகள் இரண்டையும் அவன் கடந்தவனி யிருக்கிருன் ''வரஉல்வா.'' ஒருவன் தேடிக்கொண்டிருக்கும் வஸ்துவிலேயே 'ஹக்கு' வெளியீடாயிருக்கிருன். மூஸா (அலை) அவர்கள் அவனை எரியும் புதரில் தெரிசித்தார்கள்

அஸ்ராரே அனல்ஹக்

அஹ்லே-தஷ்பீஹ் என்னும் கண்டார்த்த (ஜட) வாதிகள் அவனை தஷ்பீஹாகிய சொரூபத்திலேயே கட்டுப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். 'அஹலே'-தன்ஸீஹ்' என்னும் அகண்டார்த்த வாதிகள் 'தன்னீஹ்' ஆகிய அகண்டத்தில்தான் மட்டுப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். தன்ஸி'ஹில் அரூபியாயும், 'தஷ்பீஹில்' சொரூபியாயும் 'ஹக்கு' தான் அகமியமாயிருக்கிறான். தரிபாட்டில் தரிபாடகவும், தற்காலிகத்தில் தற்காலிகமாகவும் இருக்கிறான் அவனுடைய தோற்றம் (முதற்குறிப்பு முதல் ரூபியத்துவரையுள்ள) தரிபாடும். (அக்ஷரலோக குல்லியிலிருந்து மண்மண்டலம்வரையுள்ள) தற்காலிகமுமாகிய இரு நிலைமைகளாலும் பூர்த்தியடைகிறது அவனுடைய அறிவாகிய ஞானம் இரு நிலைகளிலும் அறியப்படுதலைக்கொண்டு சம்பூர்ணமாகின்றது அவன் எவ்வாறு தன்னை தற்காலிகமாய்க் கண்டானோ அவ்வாறுதான் தன்னை சாசுவதமாகக் கண்டான் அவனுடைய 'தஜல்லி'யாகிய தோற்றங்கள் எண்ணற்றதாக விருப்பதால் என்ற மீண்டும் கொணரப்படுவதில்லை (தஜல்லி'-ரா - தக்ரார்தித்) அவைகளின் பெருக்கத்தினால் மறுபடியும் கொண்டு வரப்படாததினால் அவனுடைய 'தாத்'தாகிய தத்சொரூபத்தை எவ்வாறு குறி'யான கண்டித்த வஸ்துக்களில் அடிக்கவிடமுடியும்? ஆதலின் கண்டிப்பை கண்டபடி வணங்குதல் விக்கிரக ஆராதனையாகும். 'லாஇலாஹ்'வில் குறிப்பானது ஒழிக்கப்பட்டு 'இல்லல்லாஹ்'வில் குறிப்பற்றதை உறுதிபடுத்தப்படுகிறது ''பஸ்ஸே - முஸவி'' யில் ஷெய்குல் அக்பர் (றலி) அவர்கள் சொல்லுவதாவது:— தனது 'தாத்து'டையவும். 'சிபாத்து' டையவுமான தோற்றத்தையும், 'சிபாத்து' 'அஸ்மா'வின் குணபாடான 'ஆலத்'தையும் தோன்றச்செய்ய 'ஹக்கு'டைய 'இஷ்கு' ஆகிய காதலுண்டாயிராவிட்டால் 'ஆல'மானது புற உள்ளமையாகத் தோன்றியிராது அவனுடைய ஞானத்திலே சதாதரிபட்டிருக்கும்

'ஆல'த்தின் அசைவானது 'அதம் - இளாபி'யான சம்பந்தியான இன்மையிலிருந்து வெளியரங்க உள்ளமையனவிலானது 'ஆலத்'தைத் தோன்றச் செய்ய சிருஷ்டிக்கர்த்தா

வின் அசைவாகும். காதலின் அசைவு 'ஹக்'கிடமிருந்தும், உணர்ச்சியின் அசைவு 'கல்கு' ஆகிய 'ஆலத்'திடமிருந்தும் உண்டாயிருக்கிறது. வித்தானது தனக்குள்ளேயே சகல வளர்ச்சியையும் பார்த்து அனுபவிக்கிறது. ஆதலின் அவை களைவிட்டும் தேவையற்றதாய்யிருக்கிறது ஆனல் சாசுவத மான அறிவையும், தற்காலிக அறிவையும் பெற்றிருக்கையில் தான் அறிபவனை 'ஞானி'யின் சம்பூர்ணம் உணரப்படுகிறது. இந்த சாசுவதா'ஞானம்' தற்காலிக ஞானத்தைப் பெற்றே பூர்த்தியடைகின்றது தற்காலிகமான சாசுவதமற்ற ஞானம் சாசுவத ஞானத்திலேதான் மறைந்திருக்கிறது சகல அசைவு களின் மூலமாகிறது - 'அதமீ-இளாபீ'யாகிய இன்மையின் சம்பந்தியுடைய அசைவே அதுவே 'வெளியாக்க உளமை' யான தோற்றத்தினளவில் அறிவின் கோலங்கள் நோக்குவ தாகும். ஆகவே உளமையாகிறது அமைதியான நிலைமையி லிருந்து தோற்றத்தினளவில் அசைதலாகும் இதுவே காதலின் அசைவு அல்லாஹுத்தஆலா திருஉளமாயிருப்பது போல், 'குன்து கன்ஸன் மக்பிஸ்யன் பஅற்பப்து உஃரிப' அவ்வியக்கத் புதையலாய் நான் ஆகியிருந்தேன் அறியப் படுவதற்கு நான் ஆசித்தேன் இந்த ஆசையாகிய காதல்தான் தன்னை தோற்றுவிப்பதற்கான விருப்பம் இந்த காதலானது அங்கு இருந்திராவிட்டால் சதாகாலமும் தன் அறிவில் அசைவுராத அமைதியுடனேயே அவன் இருந்திருப்பான் ஆலமாகிய பிரபஞ்சத்தின் அசைவு 'அதமீ-இளாபீ'யான இன்மையின் சம்பந்தி வெளிப்படைத் தோற்றத்திலானதே யாம் இந்த அசைவு என்னும் கலக்கம் அதமீ - இளாபீயான இன்மையின் சம்பந்தியிலிருந்து உள்ளமையளவில் ஆலத்தைத் தோன்றச் செய்வதற்கு சிருஷ்டிக்கர்த்தா அதனளவில் காதலித்ததாம் எனெனில் தன்னுடைய 'தாத்'தாகிய தத்சொரூபத்தை அறிவில் தரிபட்டிருக்கக் கண்ட ஆலமாகிய பிரபஞ்சம் புறத்திலும் தன் 'தாத்'தைக் காண ஆசித்ததி லேயாம்

துவக்கமற்ற உள்ளமை 'ஹக்கு'டையது அதுவே அவனது 'தத் சொரூப'மான அகண்ட பரிபூர்ணமான 'தாத்து'

அஸ்ராரே அனல்ஹக்

இது தாத்தைப் பொறுத்தவரை துவர்க்கமுடைய உள்ளமை யானது 'ஆல'தின் பல்வேறு ரூபங்களில் 'ஹக்'கிடமிருந்தே வெளியானது. 'ஹக்கு'டைய அறிவில் அது தரிபட்டிருந்தது. இந்த துவர்க்கமுள்ள உள்ளமையைந்தான் நிலை நாட்ட இடம்பாடான உள்ளமையென்று அழைக்கப்படுகிறது. ஆலத் தின் கோலங்களாய்' 'ஹக்கு' தன்னைவெளியாக்கினன். அதுவே 'அஸ்மா'வான திருநாமங்களின் பூர்ணத்துவம். இவ்வாறே நித்தியத்தில் நித்தியனையும், அநித்தியத்தில் அநித்தியனையு மிருக்கிறான்.

'ஹாரித் முஹாஸிபி' கூறுவதாவது:— யாருக்கேனும் லாப, நஷ்டமுண்டானால், உன்னிடமிருந்து உண்டானது என்று கருதாதே. ஏனெனில் உள்ளமையும், அதன் தன்மைகளின் 'இடம்பாடான'வற்றிற்கு இரவலாகக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறதேயன்றி வேறல்ல. கடன் என்பது அத்தியாவசிய மான 'வாஜிபைச் சேர்ந்தது' முக்கிய'கிய இடம்பாட்டைச் சார்ந்தல்ல தன்மையற்ற ஒன்று தன்மை அல்லது பண்பின் மீது யாதொரு பாத்தியதையையுங் கோர முடியாது இன்மை யான தன்மையிடத்தில் யத்தகைய பாத்தியதையையும் கோருதல் சுத்த இணைவைக்கலான 'ஷிர்க்கு' ஆகும். இதனாலேயே பரோக்ஷ ஞானிகளான உலமாக்கள் 'தாத்'தாகிய தக்சொரூபத்து'க்கு உள்ளமையானது ஒரு இணைப்பு என்கிறார் கள். அகண்ட பரிபூர்ணத்தில் உள்ளமை யென்பதைக் கூட நினைக்கப்படுவதில்லை. 'வாஹிதிய்யத்'யாகிய இரண்டாங் குறிப்பில்தான் நீ உள்ளமையுடை (தஜல்லி) பிரதி பிம்பத்தைப் பெறுகிறாய் ஆகையில் அகண்ட பரிபூர்ணத்திற்கு உள்ளமை ஒரு சேர்க்கையாகும் என்று பரோட்ச ஞானிகளின் கூற்று அமைந்திருக்கிறது உலமாக்கள் வாஹிய்யத்தைத்தான் கருதிக்கொண்டிருக்கின்றனர் அதற்குமேல் அவர்கள் போனால் அதனை ஒரு (தஜல்லி) யாகதான் காண்கின்றனர். அந்த (தஜல்லி)தான் 'தஜல்லி'யிலுள்ள ஒன்றின் அகமியமாக இருக்கிறது 'தஜல்லி'யும் 'தஅய்யு'னுகிய கண்டிப்பும் 'தாத்' தாகவேயிருப்பதால் அவற்றின் இருப்பாகிய உள்ளமை ஓர்

வாழ்புல உறவு (அத்தியாவசிய உளமை)

இணைப்பு அல்லது கூடுதல் என்னும் கொள்கை மறைந்து விடுகின்றது.

'மஷ்ஷா இய்யீன்' எனப்படும் அரிஸ்டாட்டிலிப் பின்பற்றி 'கால் நடைக்காரர்கள்' 'ஹகீகத்து' அல்லது அகமியம் சிருஷ்டி கர்த்தாவினால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதன்று. ஆனால் சிருஷ்டிகள் அதற்கு உள்ளமையை அளித்து உள்ளமைப் படுத்தினன். வெளியாங்கத்தில் அதன் குணபாடுகளின் காரணம் உள்ளமையாகவே இருக்கிறது. நெருப்பின் ஹகீகத்து படைக்கப்பட்டதல்ல ஆனால் வெளிப்படை உள்ளமையை சிருஷ்டிகர்த்தா அதற்குக் கொடுத்தான். அதனால்தான் உஷ்ணம் வெளிச்சம் ஆகிய குணபாடுகளின் தோற்றங்களுக்கு மூலமாக ஆனது. ஆகையால் கூர் உள்ளமையாகப் பார்க்கப் படும் இந்த நெருப்பு அதன் விஸ்தீர்ணமேயன்றி நெருப்பின் 'ஹகீகத்'தான 'தாத்து' அல்லது தத்சொரூபமன்று. அதன் 'தாத்து' ஆகிய தத்சொரூபம் தன்னைக்கொண்டே நிலைப் பெற்றுள்ள அதன் உள்ளமைதான் அப்லாதூனைக் கொடர்ந்த 'இஷ்ராக்கீன்'கள் அகமியாமான 'ஹகீகத்' காகிறது சிருஷ்டிக்கர்த்தாவினால் படைக்கப்பட்டதென்கின்றனர். அதாவது அவன் வெளிப்படையில் அதனைப் 'படைத்தான்'. சிருஷ்டிகர்த்தாவின் குணபாடே அகமியம்: அது வெளிப்படையில் உள்ளமையாயிருக்கிறது.' அதனைடைய உள்ளமை நிலையில் தோற்றமாகவிருப்பதேயன்றி வெளியாங்க அகமியமன்று. உதாரணமாக மனிதனுடைய 'ஹகீகத்து' தம்மால் உணரப்பட போழுது ஒரு வடிவமாக உண்டாகிறது. இதையே ஞானிகள் அறிவு எனப்படுகிறது மறுபடியும் அதை நினைக்கால் அது சில பண்புகளைப் பெற்றிருப்பதாக தெரிகிறது. அவற்றிற்கோ வெளிப்படையில் யாதொரு உள்ளமையுமில்லை. இதுதான் ஒன்றனுடைய அறிவு 'மஃகல்மீன்'களான கர்க்க வாதிகளுடையும், அந்த அரியாக்களுக்கிடையிலுமான கொள்கை யும் இதுவே அதாவது ஒரு வஸ்துவின் அகமியம் அந்த வஸ்துதான் அந்த வஸ்துவின் உள்ளமை அந்த வஸ்துவின் அகமியமுமாகும். அப்படியானால் அந்த ஒருவனது நினைவில் ஒரு உள்ளமை உண்டு என்பதை நாம் விட்டோம்

அஸ்ராரே அனல்ஹக்

ஆனால் சூபியாக்களோவெனில் வஸ்துக்களின் அகமியம் 'ஹக்கு'த ஆலா'வினுடைய 'தத் சொரூப'மான தாத்துதான்என்று நிர்ணயங்கொண்டிருக்கின்றனர் வெளியரங்க உள்ளமை அந்தரங்க உள்ளமைக்கு வேற்றுமையானதல்ல. சகலமும் ஒன்றே ஒன்றுதான். அதுதான்' 'தத் சொரூப தாத்து' அறியப்பட்டவையான வஸ்துக்கள் அவனுடைய அறிவில் 'அதம்' என்ற இன்மையல்ல அவனுடைய அறிவிலே வெவ்வேருக ஒன்றைவிட்டு மற்றொன்றை பிரித்தெரியப்பட்டது. தரிபாடான அறிவில் அவை உள்ளமையாயிருக்கின்றன. அவைகள்தான் சூபியாக்களால் அழைக்கப்படும் அஃயான் - தாபித்தா; அல்லது ''முதகல்லி மீன்'கள் கூறும் அறிவு கோலங்கள் 'ஹக்கு' அவற்றை 'ஹாலி'ராக்க தன்னுடைய சொந்த உள்ளமையுடன் அதற்கு ஒரு சம்பந்தத்தையளிக்கிறன். இந்த சம்பந்தத்தால் குணபாடுகளும், கட்டளைகளும் வெளிப் படையில் தோன்றுகின்றன 'காத்து'தான் இக்குணபாடு களுக்கும் கட்டளைகளுக்கும் மூலமாக உண்டாகியிருக்கின்றது. 'வஹுவ மஅகும் ஐனமாகுந்தும்' நீங்கள் எங்கிருப்பினும் அவன் உங்களோடிக்கிறனென்பது இதைக் குறித்தே. 'அலர இன்னஹு பிகுல்லி ஷை இன்முஹீத்' சகல வஸ்துக்களையும் அவன் சூழ்ந்திருக்கிறனென்பதும் இதைக் குறித்ததாயாம். வெளி யரங்க உள்ளமை இருமுகங்களைப் பெற்றிருக்கின்றன.

ஒன்று 'ஹக்கீகத்'தாகிய அகமியம். மற்றொன்று, தோற்றம் (பொருள்) தோற்றமாகிறது இடம்பாடான உள்ளமையும். அடிமைத்தன்மையுமாகும் இவ்வாறு அமைக்கப் படுகிறது 'பர்கு' என்னும் 'பிரிவினை' என்ற பெயர்க்கொண்டு சூபியாக்கள் அழைக்கின்றனர். இந்த தன்மையை 'ஹக்கு' என்றழைப்பது 'குப்ரு' ஆகும் மற்றது. தோற்றங்களுக்கு மூலமானது இதுவே நாயகத் தன்மையுடையது இந்த முகத்தையே ' ஹக்கு. ' ' வாஜிபுல் உஜூது. ' ' உலூ திஹிய்யத்து ' என்னும் பலவாருயழைக்கப்படுகிறது. ' சூபியாக்கள் ' அதனை ' ஜம்உ ' என்ற பெயர்கொண்டு அழைக்கின்றனர்.

3-வது அத்தியாயம்

மும்கினுல் உஜூது - இடம்பாடான உள்ளமை.

இஷ்கு - காதல் எனும் பெயரால் ஒருவனது மனப் பான்மையை சார அழைப்பது பொருத்தமல்ல கோதுமை மரமாகிய (இல்மு என்னும்) அறிவை சுவர்க்க லோகத்தின் மரம் என்ற நாமத்தால் அழைப்பதும் நேர்மையன்று. ''அந்த மாத்தை முடுகினுல் நீங்கள் அநியாக்காரர்களாக ஆகிவிடுவீர் கள்.'' லாதக்கரபா ஹாதிஹீஷ்ஷஜர பதகூனு மினல்லாலமீன். காதல் என்பது யதார்த்தத்தில் அழகாயுள்ள ஒன்றன்பால் கவர்தலாயிருத்தல். பிரபஞ்ச வஸ்துக்களின் குறிக்கீடு இல்லாது ஹக்கு தனது சுயமான அழகில் சொக்கிப்போய் அந்த போழுகை கூர்ந்து கவனித்து நோட்டமிடுவதான அந்த நிலைக்கு 'ஜம்உ'டைய ஸ்தானம் எனப்படும். ஷெய்குல் அக்பர் அவர்கள் இந்த நிலையை 'ஜம்உ' என்னும். மூதற் குறிப்பு என்றும். ஹகீகத்து முஹம்மதீ' என்னும் அழைகிறார் கள். அது தாத்தின் பேரில் தாத்துக்குள்ள காதலாகும். ஆலத் தின் மீது 'தாத்து'க்குள்ள காதலே ஹப்-பி-ஜம் எனப்படும். ஆலத்திற்கு ஆலத்தின் பேரிலுள்ள காதல், அகாவது, தனித் தனி நபர்களுக்கு தனிதனி நபர்களின் பாலிருக்கும் காதலே ஜம்-பி-பர்கு என்றுகும்.

'ஹக்கு' தனது முதற்ரூற்றத்தில் 'அஃயான்' ஆக இருந்தான். அவனுடைய தத்துவங்கள் 'அஃயான்' என்ற கண்ணாடியில் தோன்றலாயின ஆதலின் 'அஃயானு'டைய தந்தை 'ஹக்கு' ஆகும். வெளித் தோற்றத்தில் 'அஸ்மா', 'சிபாத்து'' என்ற செளிலித்தாய்களால் 'அஃயான்'கள் போஷிக்கப்பட்டுவந்தன

தோற்றப்படாதிலிருந்து தோற்றம் வெளியானதும் தோற்றத்திலிருந்து தோன்றப்படாதது பிறப்பதுமா பிறக்கின்றன தோற்றமென்பது ஒருகோலமெடுப்பது என்றுகும்

அஸ்ராரே அனல்ஹக்

'லம்லியத்; வலம்யூலத்' - அவன் பெறுகிறதுமில்லை. பெறப்படுவதில்லை 'தாத்து' ஆகிய 'தத்சொரூப' ஸ்தானம் அகண்ட பரிபூணமாயிருக்கிறது. அதிலிருந்து வெளிப்படுவன வெல்லாம் கண்டிப்பு'தான் நாயகம் (சல்) அவர்கள் கண்டிப் பாகும். அவர்களிலிருந்து வெளிப்பட்டது அகண்ட பரிபூர்ண மாகும். இந்த கண்டிப்பான உள்ளமையாகிறது உள்ளமையே யன்றி வேறன்று ஒரு அலையினின்றும் வெளியீடானதெல்லாம் சமுத்திரமேயன்றி வேருென்றுமில்லை சாயத்தால் சமைந்த எழுத்துக்கள் பூர்ணமான சாயத்தையே தவிர வேறு யாருமில்லை ஒரு முட்டையிலிருந்தும் ஒரு கோழியும், கோழியிலிருந்த முட்டையும் வெளிப்படுகிறது ''ஆல'மாகிய கண்ணடியிலே இரண்டாம் தோற்றதில் 'ஹக்' கைத் தவிர யாரும் காணப் படுவதில்லை. 'ஹக்கு' என்னும் கண்ணடியில் முதல் தோற்றத் திலே ''ஆலத்து'க்கு புறம்பானதை''யே காணப்படுகிறது. இவ்வாறு ஆலம் 'ஹக்'கிலிருந்து பெறப்படுகிறது ஆகவே ஆலத்திலிருந்தும் 'ஹக்'கைப் பெறபடுகின்றது வித்தானது மரத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறது. மரமானது வித்திலிருந்து தான் கிடைக்கப்படுகிறது எது வெளிப்படையாகத் தோன்று கின்றதோ அது அந்த வஸ்துவின் அகத்திலிருந்துதான். ஆகையால் ஆலத்திருந்து வெளிப்படுகிறது 'ஹக்'லிருந்து வெளிப்படுவதைக் காண மேலானது.

இரு லோகங்கட்கும் 'றஹ்மத்'தாகிய ஒளிவிலிருந்து ஆனவர்களாயிருக்கும் முஹம்மது (ஸல்) அவர்கள் '' வமா அர்ஸல்னுக்க இல்லாறஹ்மதுன் - லில் ஆலமீன்'' ஆசீர்வதித் தல் 'ஜமால்' என்னும் பேரழகின் பண்பாயிருக்கும் 'ஜலால்' என்னும் மகத்துவத்தின் தெரிப்பிலிருந்துதான் 'இப்லீஸ்' உண்டானான். வெளியீட்டில் 'ஜலாலே' 'ஜமால்' கவிழ்த்தலாக சூழ்ந்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஷைத்தானுடைய கருமங்களை விட்டும் நாம் காவல் தேடுகிறோம் ஆகையால் தீமை - செய்பவனை திட்டாதே என்றாலும் அவனுடைய செயல்களை விட்டும் நீ காவல் தேடுவாயாக.

மும்கினுல் உஜூது - இடம்பாடான உள்ளமை.

'குல்லுஷையின் யர்ஜிஉ இலாஅஸ்லிஹி' சகலவஸ்துக்களும் 'அஸ்'லான மூலத்தளவில் மீளுகின்றன. உள்ளமையை பொறுத்தவரை வஸ்துக்களின் மூலம் 'ஹக்கு'த ஆலாவாகும் அவனிடமிருந்து அவைகள் தோன்றி, அவனிடமே மீளுகின்றன. இவ்வாறே இடம்பாடான உள்ளமை (மும்கினுல் உஜூது) அத்தியாவசியமான உள்ளமைக்கு (வாஜிபுல்உஜூது) ஐக்கியப்பட்டிருக்கிறது தங்களின் உள்ளமையைப் பெற எழுத்துக்களும், வார்த்தைகளும் சாயத்துக்கு ஐக்கியப் பட்டிருக்கின்றன. வஸ்துக்களின் 'தாத்'தான சொரூபம் உள்ளமையின் வேருன இன்மையாகும் ஒவ்வொரு விநாடியும் வஸ்துக்கள் தங்கள் உள்ளமையை ஹக்கிலிருந்து இரவல் வாங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன மேலும் ஒவ்வொரு விநாடியும் இன்மையான தங்கள் 'தாத்'களில் மீண்டுகொண்டிருக்கின்றன. உள்ளமையைப் பொறுத்தவரையில் அவைகள் (அத்தியாவசிய) (வாஜிபும் உஜூது) உள்ள அளவில் மீளுகின்றன அவைகளின் கற்பனை உள்ளமையைப் பொறுத்தவரையில் இன்மையளவில் அவை மீளுகின்றன. ''பஹ்ஹர் பீலப்ஸின் மின்கல்கின் ஜதீது'' ஆதலின் இடப்பான (முக்கினுல் உஜூது) உள்ளமைக்கு இரு முகங்களுண்டாயிருக்கின்றன ஒன்று 'ஹக்'களவிலும், மற்றொன்று தன்னளவிலுமாகும். அதன் முந்தியதில் அது 'ஹக்'கையன்றி பிரிதொன்றுமல்ல இரண்டாவதில், பூர்ணமான இன்மையேயன்றி மற்றொன்றுமில்லை ''குல்லுஷையின் ஹாலிகுன்இல்ல வஜ்ஹஹு'' ஒவ்வொரு வஸ்தும் இன்மையாக்கப்படுவதற்குரியது, அதன்வதனத்தை தவிர தன்னளவில் ஒரு வஸ்துவாகிறது நித்தியமான இன்மையுடையதாயிருக்கிறது ஆனால் அதன் வதனத்தில் (அதாவது ஹக்கு அளவில் பார்க்கும் அதனுடைய நோக்கில்) இன்மை-இன்மை (உள்ளமை) யாகும். வஸ்துக்களின் அகமியங்கள் மகிமையுலான 'ஜலால்,' பேரழகையுலான 'ஜமால்' ஆகியவற்றின் 'பண்பு'களாகும். இந்த இரு பண்புகளின் தோற்றங்களே வஸ்துக்கள் நன்மையாயினும், தீமையாயினும் இந்த இரு வகை பண்புகளின் ஜன்னல்களின் வழியேதான் வெளிப்பட்டு அதே வழியாக மீளுகின்றன ஒற

அஸ்ராரே அனல்ஹக்

பண்பாகிய குணத்தைக்கொண்டு சுகம் பெறுகிறது. இந்த சுகம்தான் அது இரவல் வாங்கிக்கொண்ட பண்போடுள்ள அதன் சம்பந்தமாகும். அது அந்த வஸ்துவின் தத்துவங்களாக சமைகிறது. ஒவ்வொரு வஸ்தும் ஒரு குணத்தின் தோற்றம். பண்புகளின் கோலங்களே 'அஃயான்' ஆகும். ஒரு பண்பிலிருந்து வெளிப்படுவதெல்லாம் அந்தப் பண்பின் 'கமாலியத்து' என்னும் பூர்ணத்துவமே ஒவ்வொரு வஸ்தும் நிலையற்ற இம்மையிலிருந்து நிலைபாடான மறுமைக்கு அது இங்கே பெற்றிருந்த பூர்ணத்துவத்துடன் மீண்டுவிடும். அவைகளின் பண்புகளைவிட்டு நீங்கியிருக்கும்பொழுது (ஒரு விநாடி நேரத்தைக் காட்டிலும் மேற்படாத இந்நிலையால் அகம் புறமாகிவிடும்) உண்மையாக ஐக்கியம் அல்லது ஏகத்துவம் தோன்றுகிறது. 'ஆரிப்' ஆகிய 'ஞானி' இதனை இவ்வுலகில் ஒரு நிமிஷம் நேரம்தான் ரசிக்கிறார். வஸ்து 'தாத்'தளவில் மீளுகிறதில்லை. ஆனால் அது வெளிப்பட்டுவந்த 'சிபாத்து' அளவில்தான் அது மீளுகின்றது. மறு உலகின் நிலைமையை உருவகப்படுத்துகின்றது இதனாலேயே நியாயத் தீர்ப்பு நாளில் மறைந்திருக்கும் சிபாத்து ஆகிய பண்புகள் வெளிப்படுவது அத்தியாவசியமாகிறது.

சிருஷ்டிப் பொருள்கள்கள் 'தாத்'தாகிய தத்சொரூபத்துக்கு யாதொரு கூடுதலுமாகாது. தாத்தும் அந்த சிருஷ்டிப் பொருள்களுக்கு ஒரு இணைப்புமல்ல. ஏதலின் அவனது ஏகத்துவத்தில் பலவென்பது புகுத முடியாது. ''குல்ஹுவல்லாஹு அஹது'' நீர் சொல்வீராக அல்லாஹ்வான அவன் ஒருவனென்று உள்ளமையென்பது ஒன்றுக்கு மேற்பட்டதல்லவென்றிருக்கும்பொழுது கூட்டுதலென்பது எதனுடன்?

ஷெய்குல்அக்பர் முஹிதீனிப்பு அரபி சொல்வதாவது: ''கல்கு'' ஆகிய சிருஷ்டி ''ஹக்கு'' ஆகவே இருக்கிறன். ஏனெனில், சிருஷ்டியாகிறது 'ஹக்'கின் பண்புகளுடைய திருநாமங்களின் தோற்றங்களும். கணக்கற்ற கண்ணாடிகளில் அகண்ட பரிபூர்ண உள்ளமையின் பிரதிபிம்பங்களுமாம்.

மும்கினுல் உஜூது - இடம்பாடான உள்ளமை.

சிருஷ்டிகளுடைய கண்டிப்புகளையும் தடைகளையும் அவன் பக்கல் சேர்க்கவேண்டாமென்றது, 'தனஜூலாத்' தாகியபடி இறக்கத்தின் காரணமாகவேதான் ஆகையால் இந்த படிகளை யும், குறிப்புகளான கண்டிப்புகளையும் கவனியாது 'வஹ்தத்து' அளவில் அவைகளின் வாயிலாய் புகுந்து செல்வாயக.

குணபாடுகள் தோன்றியுள்ள (வெளிப்பாடாக உள்ள) சாதாரண உள்ளமையன்றழைக்கப்படும் உள்ளமை அலிகளின் தண்ணீர் சமுத்திரத்தின் பாகமாகயிருப்பது போன்று. 'உஜூது முத்தலக்'கான பரிசுத்த தத்சொரூப எனப்படும் அகண்ட பரிபூர்ணமான உள்ளமையின் பாகமேயாகும் என்று கஜூ ருடைய (செய்கு இப்ராஹீம் - கஜூரே - இலாஹி) அபிப்பிரா யம். இந்த சாதாரண உள்ளமையைதான் 'முதகல்லிமீன்'கள் 'மும்கினுள் உஜூது' என்றழைக்கின்றனர். 'அரிஸ்தாதுலே'ப் பின்பற்றிய 'மஷாஇய்யீன்'கள் 'மாலூக்கேமஜ்ஜூது' (படைக்கப்பட்ட சிருஷ்டிகன்) என்றும் 'அப்லாதுனேப்' பின்பற்றிய 'இஷ்ராகீன்'கள் 'மாஹியத்து. (தாத்துகள்) சிருஷ்டிகர்த்தாவால் உள்ளமையளிக்கப்பட்டுதான்படுத்தப்பட்டு தான் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றனவென்றும் பல வாருய்க் கூறுகிருர்கள். சாதாரண உள்ளமையும் யதார்த்தத்தில் 'ஹக்'காகவேயிருப்பதால் வஸ்துக்களின் உள்ளமை 'ஹக்' குடைய உள்ளமையன்றி வேறல்ல லாமவுஜூத இல்லல் லா(ஹ்) - ஹக்கையன்றி யாதொன்றும் உள்ளமையுடைய தாக இல்லே. அலிகளுக்காவேண்டி சமுத்திரத்தைப் புறக் கணித்துவிடாதே.

இடம்பாடான 'மும்கினுல் உஜூது' அஃயானுடைய கோலத்தில் தனிதனியான குணகுணங்களுடன் 'ஹக்கு'டைய 'தஜல்லி'யாக இருக்கின்றது. தோன்றப்பட்ட உள்ளமையும், உள்ளமையின் சம்பந்தியுமான 'உஜூதே இளாபீ' என இது அழைக்கப்படுகிறது இது சாய்கை நிழல் (ழில்லு) என்றும் பெயரிடப்பட்டது ''அலம்தர இல றப்பிகைப மத்தல்லில்லா'' உன்னுடைய இரட்சகன் எவ்வாறு தனது நிழலாகிய சாய்கையை நீளச் செய்கிருன் என்பதை நீ பார்க்கவில்லேயா?

அஸ்ராரே அனல்ஹக்

4.வது அத்தியாயம்

(பண்புகள் அல்லது சிபாத்து)

தனஜ்ஜூலாத்து ஆகியபடி இறங்குதலின் முந்திய மூன்று நிலைகளும் உள்ளீடானவையாகவும் (அம்மூன்றும்) ஒன்றேதானுமிருக்கிறது. 'அஹதிய்யத்தில் வஹ்தத்து உள்ளீ வஹ்தத்தில் வாஹிதியத்து உள்ளீடாயும் 'வஹ்தத்தில் 'வாஹிதிய்யத்து உள்ளீடாயுமிருக்கின்றன எனவே 'வாஹிதிய்யதி'ல் 'அஹதியத்து' அகமியமாயிருக்கிறது. 'வாஹிதிய்யதி'ல் சகல 'இஸ்மு'களும் மறைமுகமாயிருக்கின்றன அஸ்மாவாகிய கிருநாமங்கள் ஆலமுல் அர்வாஹான ஆன்ம லோகத்தில் வெளியீடாகி. பிறகு ஆலமுல் மிதாலாகிய கூட்சும லோகத்திலும் ஆலமுல் அஜ்ஸாமான சடலோகத்திலும் தோன்றியிருக்கின்றன ஹகீகத்து முஹம்மதியயாவில் எல்லா அஸ்மாவும் மறைந்திருக்கின்றன அவற்றை (ஸல்) அவர்கள் கிருஉளாமாயிருப்பதாவது:- நான் அல்லாஹ்வின் ஒளியிலிருந்துள்ளவன், சர்வமும் எனது ஒளியிலிருந்து தோன்றியவை. அனபின் நூரில்லாஹி வஹுல்லி கைபின் மின்நாரி நபி (ஸல்) அவர்களுடைய கோற்றத்தில் 'ஹாதி' (உண்மை நேர்வழி காட்டி) என்னும் இஸ்மைத் தவிர மற்ற இஸ்முகள் யாவையும் செயலறச்செய்யப்படுகிறது இப்ஸீஸைப பொறுத்தவரையில் 'முகில்லிலு' (வழிகெடச் செய்பவன்) என்ற இஸ்மை தவிர மற்றும் யாவும் அழுத்தப்பட்டுவிடுறது.

இன்னல்லாஹ ஜமீலுன் யுஹிப்புஜ் ஜமால்' கிட்ட வட்டமாக அல்லஹுக் ஆலா போழகுடையவனுயிருப்பதால் அவன் அழகை நேசிக்கிறான் அழகாகிறது 'தாத்து'டைய சுயாதீனமான பண்பாகும் அல்லாஹுத்தஆலா மனிதனை தன் சுயவடிவிலே கிருஷ்டிக்கான். 'கல கல் லா ஹுதஆலா அலாசூரத்திஹி' மனிதனை தன் சொந்த நிகரற்ற அழகுடைய பண்பிலே படைக்கான் அதவே மனிதன் வணப்புள்ளதை நேசிக்கிறான் இரு லோகங்களையும் படைப்பதற்கு முன்பு 'ஹக்கு' அழகை காதலித்தான் ஹக் இவ்வாறுக வழகாயும், காதலாயு மிருந்தான் 'அனது வனபே' காதல் அவனின் காதலே

பண்புகள் அல்லது நிபாத்து.

வனப்பு ஒரே நேரத்தில் காதலனையும், காதலிக்கப்படுவளையு மிருந்தான். அவன் தன்னைத்தான் தன்னுடைய சுயாதீனமான 'அழகு' என்னும் கண்டிப்பில் பார்த்தான். அவன் தன்னையே தான் நேசித்தான் .. லாயுஹிப்புல்லாஹ கைருல்லா(ஹ்) .. தானல்லாத தொன்றை அல்லா(ஹ்) நேசிப்பதில்லை.

.. அகம் .. (இன்மை) என்பது 'ஹக்கு' டைய சிருஷ்டியை விட்டும் புறம்பானது .. மாகலக்ஸ்மா அவல் அர்ன வமா யினைஹு .. யா பாத்திலா .. அல்லா (ஹ்) அகண்ட பரிபூர்ணமான 'நன்மை' யாரும் நன்மையிலிருந்து யாதொரு தீங்கும் வெளி வராது. தீமையாய் தோன்றுவனவெல்லாம் பேதா பேதமான முரண்படும் தன்மையுடைய அஸ்மாவின் திருநாமங்களுக்கிடையேயுள்ள சம்பந்தா சம்பந்தமன்றி உள்ளமையினிடமிருந்தல்ல. அல்லது அகம் என்னும் இன்மை யிலிருந்து (கற்பிதா ரூபமாக) வெளிப்படுவதாம். வெட்கூடிய ஒருவனை உபமானமாய் எடுத்துக்கொள் வெட்டுதலென்பது அது மட்டுக்கு ஒரு தீங்கன்று. அது அந்த வாளின் பூர்ணதையை எடுத்துக் காட்டுவதாகும். ஒரு உருப்பை மற்றுன்றிலிருந்து தரிப்பது தீமையுடைய தோற்றத்தையளிக்கிறது. ஆனால் இது இன்மையுடன் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது. உண்மையில் அது அஸ்மா யெஜலாலி (மகத்துவமிக்க திருநாமங்கள்) யில் ஒன்று மற்றொன்றுடன் வைத்துக்கும் சம்பந்தம். அஸ்மா யெ லதீமிய்யா (அருள் மிக்க திருநாமங்கள்) வுக்கு எதிரிடை யாக பார்க்குங்கால் அது தீமையாகக் காட்சியளிக்கின்றது. இல்லாவிடில் அது மட்டுக்கு பரிபூர்ண நன்மையேதானுகும்.

மௌலானா ரூமி (கத்தஸ்) அவர்கள் சொல்லுகிற தாவது:- அக்தார் (ரஹ்) காதல் என்னும் ஏழு பட்டணங் களையும் கடந்து சென்றார்கள். நாமோ ஒரு தெருவினுடைய வளைவினிலேதானிருக்கிறோம்.

ஞானி கடந்து செல்லும் ஏழு பட்டணங்களும் ஏழு 'சிபாத்து'களாகும். மற்றவர்கள் ஒரே ஒரு பண்பைத்தான் கடக்கிறார்கள் மூஸா (அலை) அவர்கள் (கலாம்) பேச்சு என்னும் பண்புடன் சம்பந்தப்பட்டிருந்தார்கள். ஈஸா (அலை) அவர்கள்

அஸ்ராரே அனல்ஹக்

'ஹயாத்து' ஜீவன் என்னும் பண்போடு சம்பந்தம் வைத்திருந்தார்கள் அன்றி அது ஏழு உரைகளையுங் குறித்தாயிருக்கும். அவை யாவன ஸ்தூலம் (ஜிஸ்மு) சூட்சுமம் (மிதால்), காரணம் (அர்வாஹ்), வாஹிதிய்யது, வஹ்தத்து, அஹதிய்யது, முத்தலக்கு.

'முஹக்கீன்'களாகிய சூபிய்யாக்கள் பண்புகள் நிலைபாடானவையென்றும், 'தாத்' தகியதச்சொரூபத்துக்கு ஒரு இணைப்பு என்று நிர்ணயங் கொண்டிருக்கின்றனர். 'ஹகீக்கமா'க்களான பூர்வகால பண்டிதர்கள் பண்புகள் 'தாத்து' தானே இருக்கிறதென்றும், அவைகளையும் தாத்தும், சிபாதும் கலந்து அவனில்பட்டி (தாஜா)களாயிருக்கவில்லை என்று கருதுகின்றார்கள்.

ஒரு ஹதீதுபடி :— ''இன்னபீ ஜன்னத்தின் சௌகன் பிபாய பீஹி ஸ்ஸுவர்'' ஜன்னத்' ஆகிய சுவன பகியில் ஒரு கடை விரிக்கிறது. அங்கு வகைகளை (ரூபங்கள்) விற்கப்படுகின்றன இது 'தஜல்லியாத்' தென்னும் ஹக்குடைய பிரதிபிம்பத்தைக் குறிக்கிறது. ஷெய்கல் அக்பர் அப்துல் காதிர் ஜீலானி அவர்கள் ''(நபிஸல்) அவர்களுடைய கோலத்தில் நான் கனவில் 'ஹக்குதஆலா'வைக் கண்டேன்,'' என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

'வஹ்தத்திலிருந்து நபி (ஸல்) அவர்களுடைய வரைக்கு வரையும் உள்ள நிலைமையை 'வகீகத்து' முஹம்மதிய்யா' உடைய பிரதிபிம்பமான ''தஜல்லி'' என்றுசுத்தி பெற்ற சூபிய்யாக்களின் ஒற்றுமை மித்த கருத்தாகும்!

தத்துவங்களை 'ஷரீஅத்து' 'தரீகத்து' மலக்குகள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. அவைகளின் செய்கைகளின் பிரதிபிம்பங்களாகும் உதாரணமாக காற்றின் மலக்கு. திருப்பின்மலக்கு. காதுஒரு வெளிப்பாடு கேட்டல் அதன் சக்தியாகுமில்லாவிட்டால் இந்த சக்தியின் வெளிப்பாடு உண்டாயிராது ஹக்குடைய 'தாத்து' பண்புகளின் பிரதிபிம்பத்திலிருக்கிறது பண்புகளோ தத்துவங்கள் அல்லது சக்திகளில் வெளியிடாயிருக்கின்றன தத்துவங்கள்

பண்புகள் அல்லது சிபாத்து.

வெளிப்பட்டிருக்கின்றன. செயல்கள் குணபாடுகளில் தோன்றி
யிருக்கின்றன. சிபாத்து ஆகிய பண்புகளின் வெளிப்
பாட்டன்றி 'தாத்து' டையதன்று; ஏனெனில் 'தாத்துக்கு'
யாதொருதோற்றமுமில்லை.

'இல்மு' (அறிவு) என்பது (அறியப்பட்டது) வஸ்துக்
களைக் கண்டு, தெளிந்து, உள்ளபடி உணர்ந்ததலே
யாகும். அகமியப் பொருளான 'தாத்து'டைய தோற்றமே
தான் வேறுகக் காட்சியளிக்கும் 'நாம்' என்னும் பிரகாசம்.
'கைப்' ஆகிய மறைவும் உள்ளளிடுமாயுள்ளது வெளியிடாவ
தாகிய உணர்ச்சியே 'வுஜூது' என்னும் சாட்சியாகும்.

முன்னர் இல்லாதனை கொன்றச் செய்லே உறுதி
என்னும் உள்ளமையாகும். அஃயானகாரிக்கா வெளிப்பு
அறிவிலுள்ள கோலங்களாகும் மேலும். வஸ்துக்களின்
அகமியங்களும் யகார்த்தங்களுமாகும் ஆஸ்மா. உறுதி
யடியவர்கிற் கோகாமாகும் இக்க கிலைமை அவைகள் கிரு
வ்டிகர்த்தாவின் கிருவ்டிப்பினால் கிருவ்டிக் கப்பட்டவையல்ல
அவை தாங்களாகவே வெளிக்கோன்ற அவைகளுக்கு இயல
பில்லை கிருவ்டிகள் அவற்றை உள்ளமைக்குகொண்டுவருகிறன்
அந்த அகமியங்களை வெளியரங்கதில் உள்ளமையாக்கினைவரை
(அதாவது) உறுதியிய்ய கொள்கைபடிக்கு உள்ளமையில்
அவற்றின்கோலங்களை எடுக்தல் அல்லது வுஜூதிய்ய
கொள்கைபடிக்கு அவனுடைய உள்ளமையை இன்மையான
அவற்றிற்கு அளிக்கலாயிருந்தாலுஞ்சரி இந்த அகமியங்கள்
'அஃயான்' செயல்கர்த்தாவில் ஆதிக்கதிலிருக்கின்றன அவன்
தான் அவைகளின் குணப்பாட்டுக்கு காரணமாக இருக்கிறன்
இந்த எல்லையை விட்டும் நீகாண்டுவரயாகில் உவிதத்தில்
திக்கிக்கொள்கிறாய். சாயத்துடையவும். (அதல்சமைந்த)
வார்த்தைகளுடையுமான உதாரணத்தை எடுத்துக்கொள்.
சாயத்தின் உள்ளமை வார்த்தைகளின் வாயிலாய் காட்சியளிக்
கின்றது அவை வார்த்தைகளுக்கு சாயத்தின் உள்ளமை
யேயன்றி தனியே யாதொரு உள்ளமையுமிடையாது

அஸ்ராரே அனல்ஹக்

சிபாத்து(பண்புகள்)தாத்துக்கு கூடுதலானபிரத்தியேக உள்ளமைகளெனக் கருதப்படுவதில்லை அறியும் வகையில் 'தாத்து' அறிவாகவே இருக்கிறது உள்ளமையைப் பொறுத்த வகையில் அது ஜீவனுகவே இருக்கிறது சிபாத்து தனி அகமி யங்களைப் பெற்றிருக்கு மாகில் அவைகள் உள்ளமையான கூடுதல்களாக ஆய்விடும். அவ்வாறு ஏற்படுதல் அசாதியமான தாகும். எனவே 'தாத்தாகிறது தன்னைக் கொண்டே ஜீவனுடையதாகவும். தன்னைக்கொண்டே அறிவதாயும். தன்னைக்கொண்டே கேட்பதாயும், தன்னைக்கொண்டே மொழி வதாயு மிருக்கிறது.

'கைரு' என்னும் வேற்றுமையைப்பார்க்காக ஒருவரே முவற்ற ஹிதர்வர் அதாவது அவர் 'அசர்' என்னும் துவக்கமற்ற ஆரம்பகாலத்திலிருந்து 'அபது' என்னும்முடிவில்லா நித்திய காலம்வரை பிற 'தாத்' தைப்பாராது தனது சுயமான தாத்திலே தரிபட்டவர். இது தன்னிலிருந்து தன்னளவில் உதயமாகி தன்பாலே கடந்துவிடுகிற 'தாத்துடைய 'தஜல்லி' யாகிய பிரதி பிம்பமே இதில் 'சிபாதுக்கு' இடமேகிடையாது. 'லாஇலாஹ இல்லா அனை வஹ்தீலா ஷரீக்கலி' என்னின் வேருன நாயன் யாருமில்லை.

மனிதர்கள் கல்லெறிந்து கொல்லப்படுகிற அபாய மண்டலம் இதுவேயாம். இதுதான் 'ஜம்-ப-ஜம்' உம் 'பர்க்-பஃதுல்-ஜம்' உமாகும். இதில் 'தாத்து'டைய தத்தொரூபத் தத்மையான ஐன்னியத்தும், சிபாத்துடைய கற்பனையான வேற்றுமையும் சேகரமாகிறது ஒன்று மற்றொன்றை திரையிடுவதில்லை 'தாத்து'டைய ஏகத்துவம். சிபத்தின் பலவான தன்மைக்கு யாதொரு திரையும் போடுவ தில்லை சிபாத்தின் பலவான தன்மை தாத்துடைய ஒர்மைக்கு திரையிடுகிறதில்லை. சிபாத்தின் பலவான தன்மை அறிவிலே யுள்ள ஒரு கற்பனை அம்சம் அதாவது. புறம்பே அதற்கு யாதொரு உள்ளமையுங் கிடையாது. ஆனல் தாத்துடைய

ஓர்மைமாத்திரம்உள்ளமையாக தரிப்
பண்புகள் அல்லது சிபாத்து.
படிருக்கிறது.அந்ததாத்தின்ஓர்மைக்குப்புறத்திலும்,அறிவிலுள்ளும்
இருக்கிறது அதாவது ஜைது என்பவனுக்கு ஒரு இலட்சம்
பண்புகளுண்டு இந்த பண்புகளின் பலவானத்தன்மை
அவனுடைய 'தாத்'தை அதிகரிப்பதில்லை. ஏனெனில் ஒரு
கற்பனையான அம்சம் சேருவது கொண்டு ஒரு உள்ளமையான
அம்சத்தின் உள்ளமையை அதிகப்படுத்தமுடியாது.
(1+0+0+0=1) ஆனால் கற்பனை அம்சங்களின் பலவாருனத்
தன்மையை கனவுகள் சமைக்கப்படும் வஸ்தை'ப் போன்று
'தாத்து' கறைத்து விடுகிறது.

இந்த கற்பனை அம்சமானது ஒரு உள்ளமையான
வஸ்துவாக மாற்றப்படும்பொழுது அது ஒரு வெளியாங்க
திரையாகவும் பல சங்கடமாயும் எற்பட்டு பலவாருன சந்தேகங்
களுக்கும் இடமளிக்கின்றது இந்த முறை அதன் பூர்ணத்துவத்
தில் 'குப்ரு' என்று மாறுகிறது இந்த 'குப்ரு'தான் பல
விபரீதமான சந்தேகங்களையும், சகுணங்களையுங்கொண்டு
உள்ளமையான ஹகீகத்தை மறைப்பதாயிருக்கிறது.
''கதமல்லாஹு அலாகுலூபி ஹிம் வஅலா சம் ஹிம் வஅலா
அப்சாரிஹிம் கிஷாவதன் வலஹும் அதாபுதன் அளீம்''
அல்லாஹுத்ஆலா அவர்களின் இருதயங்களிலும் கேள்வியிலும்
முத்திரையிட்டுவிட்டான மேலும் அவர்களில் கண்கள் மீது
ஒரு திரையிடப்பட்டிருக்கிறது; அவர்களுக்கோ சகிக்கொணா
வேதனையிருக்கிறது.

'தஷ்பீஹ்' என்னும் சொரூப அம்சத்தில் 'தன்ஸீஹ்'
என்னும் அருபியாகவும், 'தன்ஸீஹ்' எனும் அரூப அம்சத்தில்
'தஷ்பீஹ்' எனும் சொரூபியாகவும் 'ஹக்கு' இருக்கிறான்
'தஷ்பீஹ்' என்னும் சொரூப அம்சத்தோடு அவனுக்கு அரூப
அம்சமும், 'தன்ஸீஹ்' எனும் அரூப அம்சத்தோடு அவனுக்கு
சொரூப அம்சமும் உண்டு இவற்றுள் எந்த ஒன்றிலும் அவன்
கட்டுப்பட்டவனல்ல. சொரூபத் தன்மையும், அருபத்தன்மையும்
'தனஸ்ஸுல்' என்றபடி இறங்குதலின் பாட்டையினுல்தான்
அவனே இவ்விரண்டு அம்சங்களாவிட்டும் கடந்த அகண்ட
பரிபூர்ணமாயிருக்கிறான். அவனின் தாத்தில் அவன் ஒன்று
மல்ல, பலதுமல்ல.

அஸ்ராரே அனல்ஹக்

சூபிய்யாக்கள் தத்துவ ஸாஸ்திரிகள் கொள்கைப்படி 'தாத்து' உண்மையில் சிபாத்தாகவேயிருக்கிறது உன்னுடைய 'தாத்து' தானுகவே, உதாரணமாகவே, உன்னைப் பார்க்கச் செய்ய முடியவில்லை. ஆனால் 'ஹக்கு' பார்வைக்கு ஐக்கியப் பட்டவனல்ல. அவன் தனது தாத்தைக்கொண்டே பார்க்கிறார். உள்ளமையில் 'தாத்தும்' சிபாத்தும் ஒன்றே கற்பனையான நாம ரூபத்தில்தான் வெவ்வெருகத் தோன்றுகின்றன. சிபாத்து ஆகிய பண்புகள் 'தாத்து'டைய அம்சங்களே. ஹகீகத்தாகிய அகமியத்தில் அவைகள் தாத்து தானுகவே இருக்கின்றனவென்று சொல்லக்கூடும் அல்லது உன்னுடைய கற்பிதத்தில் தாத்தினின்றும் வேறுபட்டதாக இருக்கின்றனவெனவும் கூறக்கூடும். ''லாஜின் வலா கைர்'' ஷெய்குதாவூது கைஸரீ அவர்கள் சொல்லுவது போன்று, 'ஹக்கு'டைய ஞானம் யதார்த்தில் அவனுடைய 'தாத்து'டையதே; ஏனெனில், அறியப்பட்டவை (அஃயானை லோகங்கள்) அவனுடைய 'தாத்து' தானுகும். இவ்வாறே வானத்திலும் பூமியிலுமுள்ளசகலமும் அணுவரைக்கும் அவனால் அறியப்பட்டவையாகும் அவன் தன்னுடைய 'தாத்து'டனும், அவனது அறிவின் கோலங்கள் எண்ணற்றதாயிருந்தாலும், அஃயானு'டைய அறிஉடனும், ஏகமாகத்தானிருக்கிறான். உண்மையாக, 'அஃயான்' அவற்றை உள்ளமையில் ஒன்றுகவும், கண்டிப்பில் வெவ்வேறுயுமிருக்கிறது. ஆகவே 'அடக்கிக்கொள்பவனும்'ம் 'அடக்கப்பட்டதும்' யதார்த்தத்தில் இல்லை. ஆனால் 'அடக்கிக்கொள்பவன்' ஆகவும் 'அடக்கப் பட்டது'வாயும் காட்சியளிப்பது ஒரே ஒரு 'அகமியம்'தான். இந்த பெருக்கம் கற்பனையில்தானேயொழிய அகமியத்திலன்று.

இருண்டஒளி 'ஜலால்'எனும் மகத்துவத்தின்தோற்றம். பிரகாசமான ஒளி 'ஜமால்' எனும் பேரழகின் தோற்றம். இருள் என்பதை நீ அறிவாயானால் அது 'தாத்துடைய' ஒளி எனக் கூண்பாய் 'மாவுல்' ஹயாத்து எனப்படும் ஜீவ தீர்த்தமானது இருளில் தானிருக்கிறது'

தாத்து (லாஹூத்து) பண்புகளான 'சிபத்தின்' மூலமாகும். சிபாத்து(ஜபரூத்து)செயல்களான மலக்கூத்துடைய

பண்கள் அல்லது சிபாத்து.

மூலமாகும் செயல்களான 'அப்ஆல்' 'நாசூத்' ஆகிய 'அதர்' என்னும் குணபாடுகளின் மூலமாகும்.

'முதகல்லிமீன்' களுடைய கருத்தில் இது ஒருகற்பித மானது தத்தவ சாஸ்திரிகளிடதில் இது வானங்களும், கிரகங் களும் சுற்றலால் கொண்டு வரப்பட்டதாகும் சூபிய்யாக் களிடதில் துவர்க்கமற்ற 'அஜலி'யாகிய காலமும், முடிவில்லாத 'அபது' ஆகிய காலமுங்கூடிய 'பகா'வென்னும் தரிபாடு, நிலைபாடு, சாசுவதம் என்பதாகும் படைப்பும், அழிவும் அதில்தானிருக்கின்றன. வஸ்துக்களின் முன், பின் என்ப தெல்லாம் விவகர்த்தமாகவே; இல்லாவிடில் படைத்தலும், அழித்தலும் ஒன்றிலிருந்து ஒரே சமயத்தில்தான் என்பதாகும் காலம் என்பது அல்லா(ஹ்) உடைய தரிபாடான சிபாத்தாகும் அதற்கு முரண்டு முடிவுகளில்லை.

'புள்ளி' யின் சுழற்சிதான் காலமாகும் வருடங்கள், மாதங்கள், நாட்கள், நிமிடங்கள், வினாடிகள், யாவும் தரிபாடான காலத்தின் வகை விபரங்களாகும். ஆதலின் கடந்ததும், நிகழ்தலும் கேள்விக்கு புறம்பானவையாகும். '' லா இன்த றப்பீசபாஹூன்வமா ஸாஉன் '' (ஹதீது) 'றப்பு'டனே 'காலே' என்பதும், 'மாலே' என்பதுங் கிடையாது காலமானதும் நிலைபாட்டிலே நிலைபாடாயும், நிலையற்றதிலே நிலையற்றதாயுமிருக்கிறது.

'நுக்தா'வாகிய புள்ளி சதோதயமாயிருக்கிறது.

5-வது அத்தியாயம்

அஃயான் (அகமியங்கள்)

''வலில்லாஹில் மஷ்ரிகு வல் மக்ரிபு பஜன மா துவல்லூ பதம்ம வஜ்ஹுல்லஹ். இனல்லாஹ வாஸிஉன் அலீம்.''

கீழ் திசையும், மேற்றிசையும் அல்லா(ஹ்)வுக்கா யிருக்கும் நீ உனது முகத்தை எத்திசையில்திருப்பினும் அங்கு அல்லா(ஹ்)வுடைய முகமிருக்கிறது. நிச்சயமாக அல்லா ஹுத்த ஆலா சகலவற்றையுஞ் சூழ்ந்த அறிவாளியாயிருக்கும். கீழ்த்திசை 'ஹக்கு'டைய 'அஸ்மா', சிபாத்தைக்குறிப்பதாகும்; மேற்திசை சூட்சும ஸ்தூல லோகங்களில் அவற்றின் (அந்த அஸ்மா, சிபாத்தின்) விருப்பங்களையும், நேட்டங்களையும் குறிப்பனவாகும். ஒவ்வொரு சிபத்தும் அதன் சொந்த கீழ் திசையாகிய இஸ்மே-இலாஹி (நாயக திருநாமம்)யில் உதய மாகிப் பிரகாசித்து. கன்னுடைய மேற் திசையான இஸ்மே-கௌனீ (சிருஷ்டிப் பொருளின் அல்லது அடிமை திருநாமம்) யிலுள்ள தோற்றப்பட்ட வஸ்துவின் மீது அஸ்தமிக்கின்றது. இறுதிநாள் என்று பொதுமக்கள் கூறும் 'பஸ்'வின் நிலையாடான 'கியாமத்'தானது தரிபட்டபொழுது சூரியன் மேற் திசையில் உதயமாகும் (லுஹுருஷ்ஷம்ஸுமின் மக்ரிபிஹி); அதாவது. அஸ்மா சிபாத்துகளின் உதய ஸ்தானங்களே அஸ்தமன ஸ்தானங்களில் பெற்று தோற்ற ரவாவேயாம் மற்றொரு வகையாகக் கூறுமிடத்து. உள்ளதெல்லாம் ஒன்றேயான உள்ளமைக்கு கீழ் திசை அதன் அஸ்மா. சிபாத்தும். மேற் திசை பிரபஞ்சத்தின் தோற்றங்களுமாகும். இரு புறங்களிலும். அது அத்தியாவசிய தன்மையையும். இடம்பாடான தன்மை யையும் பெற்றிருக்கின்றது இருபுறங்களாலும் நீ பார்ப்பா யாகில் தரிபட்டில் தரிபாடானதாயும் மாறுதலுடையதில் மாறுந்தன்மையதாயும் 'ஹக்கு'டைய உள்ளமையையே நீ காண்பாய் ஷெய்கு இப்னு அரபீ (ரலி) சொல்லுவதுபோல் '' அல் உஜூது பில்கதீம் கதீமுன், வபி ஹாதிது ஹாதிதுன்''

அஃயான் (அகமியங்கள்)

அல்லா(ஹ்)வின் அஸ்மாவாகிய திருநாமங்கள் அவனுடை அறிவில் தனித்தனி லோகங்களாக இருப்பவை. இதனையே சூபிய்யாக்கள் 'அஃயான் தாபித்தா'வென்றழைக்கின்றனர். தர்க்க சாஸ்திரிகள் 'மஅலுமாத்'தாகிய அறியப்பட்டவையென்றும், தத்துவ ஞானிகள் 'மாஹியத்து' என்னுந் தாத்துகளான அகமியங்களென்று பலவாறாக அழைக்கின்றனர்.

அல்லாஹுத்தஆலாகள் பேரிலுள்ள காதலால் ('அஃயான் தாபித்தர்') பிரதிபலித்தது முதல் தஜல்லியாகிய 'பைலே அக்தஸ்' (மகா பரிசுத்த கிருபை) என்பதாகும். இவை அவனது அறிவில் தோன்றலாயின. பிறகு அவன் '' பைலே-முகதத்ஸ்' என்னும் 'பரிசுத்த கிருபை'யான இரண்டாம் தஜல்லியை அளித்தான். அவை வெவ்வித் தோற்றங்களாய் தத்தம் விருப்பத்திற்கும், தேட்டத்துக்கும் தகுதிக்கும் தக்கவாறு பேதங்களுடனும், முரண்பாட்டுடனுமான பண்புகளில் தோன்றலாயின.

வஸ்துக்களின் 'மாஹியத்து' என்றும் அகமியங்கள் அல்லது அறிவில் சமைந்த கோலங்கள் சிருஷ்டிகர்த்தாவின் சிருஷ்டிக்கும் பண்பைக்கொண்டு சிருஷ்டிக்கப்பட்டவையல்ல. தத்தம் தேட்டத்திற்கும், விருப்பத்துக்கும் தகுதிக்கும் தக்கவாறு சிருஷ்டிகர்த்தாவிடமிருந்து 'மாஹியத்'தான அறிவின் கோலங்கள் அருள்மாரிகளைப் பெற்றன. வேற்றுமையாகவும், கணக்கற்றதாகவும் அவற்றின் தோன்றங்களுண்டாயின. உதாரணமாக, சரீரத்தின் ஒவ்வொரு உறுப்பும், கருவியும் ஆன்மாவிலிருந்து பலத்தைப் பெறுகின்றன. ஆனால் தனது சொந்த சக்தியைத்தான் வெளிப்படசெய்கின்றது கண்ணானது பார்க்கும் தத்துவத்தைக் காட்டுகிறதேயன்றி கேட்கும் தத்துவத்தையன்று காது கேட்கும் தத்துவத்தையேயன்றி பார்க்கும் சக்தியையல்ல. இந்த தத்துவங்களான தகுதிகள் பூர்வீகமானவை.

அகமியங்கள் சிருஷ்டிகளல் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதல்ல. நடிகனுடைய நடிப்பு 'தகுதி'களுக்கு மாற்றமானதன்று

அஸ்ராரே அனல்ஹக்

'ஹக்'குடைய அறிவென்னும் பல்கை 'உம்முல்கிதாபு') (கிரந்தங்களின் தாய்) ஆகவிருக்கும் '' லௌஹுல்-மஹ்பூல் '' என்னும் பாடமிடப்பட்ட பலகையாகிய 'கிதாபுல் முபீன்' (தெள்ளிய கிரந்தம்) ஆக அது வெளியீடாயிருக்கிறது இங்கு 'ஜிப்ரயீல்' (அலை) அவர்கள் 'ஹக்கு'டைய வார்த்தைகளைப் படித்து நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு இறக்கி வைத்தார்கள். 'ஹக்கு'டைய 'தஜல்லி'யாகிய ஒளியின் கடல் அல்லது பிரதிபிம்பம்முதன் முதல் 'ஜபரூத்' தின் நிலைமையாகிய உம்முல் கிதாபை அடைந்துதான் 'லௌஹுல் மஹ்பூல்' ஆகிய மலக் கூத்தின் நிலையின் மிகத்தாழ்ந்த எல்லை (இது அலம் மிதாலும், நப்ஸு குல்லியுமாகும்)க்கு இறங்குகின்றது ஜிப்ரீல் (அலை) அவர்களுடைய தானம் மலக் கூத்துக்கும், ஜபரூத்துக்கு மிடையில் (அதாவது சூட்சும், ஆன்ம லோகங்கள்) உள்ள எல்லையோரத்திலிருக்கிறது இந்த சடலோகத்தில் தோன்றும் எதுவும் முதன்முதல் இந்த பலகையில்தான் செதுக்கப்படுகிறது. '' லாறத் பின், வலா யாப்ஸின் இல்ல பிகிதாபின் முபீன். '' கிதாபுல் முபீனில் எழுதப்படாத யாதொரு பாவமை அல்லது காய்ந்த வஸ்துவும் கிடையாது ஆலம் கபீரி-ல் நபி (ஸல்) அவர்களுக்குள்ள வஹீயைப்பற்றி இவ்வளவுதான் 'ஆலம் சகீர்'ல் 'ஒலியா'க்களுக்குள்ள இல்ஹாமை'ப் பொறுத்தவரை 'ஹக்'கிடமிருந்து அது 'ஸிர்ரு' 'கபீ' (ரூஹு) என்ற 'ஜபரூத்' தின் நிலைமையிலுள்ள இரகசானங்கள் மாயிலாயும் இறங்குகின்றது (மலக் கூத்திலுள்ள) ளமீர், புஆது, கல்பு (மனம்)க்கு மிறங்குகின்றது. 'லௌஹுல் மஹ்பூல்' ஆன 'ஒலீ'யுடைய 'ஆலம்' மிதால்' – கல்பு – ஆக இருக்கின்றது

உள்ளமையானது கோலங்களாய்த் தோன்றுதற்கு கூறப்படும் வார்த்தை 'ஜிலா'வெனப்படும் தன்னுடைய இந்த கோலங்களை இந்த உள்ளமையினால் சாட்சியமாக அறியப்படுதலான ரூஹுக்கே 'இஸ்கிஜ்லா'வென்ற பெயர் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது விக்கானது வேரினுள் வேரைப்போலும் கிளையினுள் கிளையைப்போலும் தோன்றுகின்றது இதுவே அகனுடைய 'இஸ்கிஜ்லா' இதுதான் தனஜ்ஜுல் என்னும் இறங்குதலில் தன்னையேதானே சாட்சியமாக அறிதலாகும்.

அஃபான் (அகமியங்கள்)

'உரூஹ்' ஆகியபடி எற்றத்திலன்று. இந்த சாட்சியமாக அறிதல் என்னும் 'ஷுஹூது' மறதியைக்கொண்டு வருகிறது. அந்த மறதியை 'உருஜ்' ஆகியபடி எற்றத்திலுள்ள இரண்டாம் அறிவுதான். இதைப் போக்குகின்றது. இந்த நோட்டத்தால் தான் துவிதமும், வேற்றுமையும் அடிமைத்தனமான 'உபுதிய்யத்தும்' ஏற்படுகின்றன.

'தாத்து' ஆகிய தத்சொரூபம் தன் பேரில் உதய மானதே முதற் தோற்றமான 'நஜ்லி'யாகும். இது மகா பரிசுத்தமும், சங்கையும் வாய்ந்தது இது தூய்மையான கிருபை யாகிய 'பைலே அகதன்' என்பதாகும். இங்கு அஸ்மா, சிபாத்துகளுடைய அதி அந்தரங்க தத்துவங்களென்றும் 'ஷூனுத்' உள்ளீடான (பாதின்) 'தா'த்தில் 'முன்தரிஜ்' என்றும் ஐக்கியமடைந்திருக்கின்றன வெளியீடான (லாஹித்) தா'த்தின் தத்துவங்களாக அஸ்மா, சிபாத்துகள் அதனில் ஐக்கியமடைந்து 'தாத்து'மாத்திரமே உணரப்படுவதாயிருப்பது போன்றும் 'தாத்து' உணரப்படும்பொழுது வெளியிடென்றும் 'லாஹிரா'யிருந்தது அஃயான். அஸ்மா, சிபாத்து ஆகியவை உள்ளீடான 'பாத்தினிரிந்தன இதற்கு மாற்றமானவகையில் 'தாத்து' 'பாத்தி'னுயிருக்கும்பொழுது அஸ்மா, சிபாத்து (அறிவில்) லாஹிராக ஆகி, அவைகள் பூராவும் 'தாத்'தால் உணரப்படுபவையாயிருந்தன அஸ்மா, சிபாத்தை 'தா'த்தினால் அறிவில் அறியும் இந்த உணர்ச்சிதான வெளிப்படை உள்ளையான 'லாஹிருல் உஜூது'டைய மூகற் குறிப்பாகிய 'வஜ்ஹத்து' அல்லது 'ஹகீகத்து முஹம்மதுதி' என்றழைக்கப் படுகின்றது எனவே பாத்தினால் உஜூதான 'உள்ளிடை உள்ளமை'எல்லையற்றதாயும் பூர்ணம்அஸ்மா, சிபாத்துஎன்னும் குறிப்புகளிலே அறிவில் மட்டும் தோன்றியதாயுமிருந்தது இது வகை வகையாக வந்தபோது நான்கு கற்பனைகளான 'இஸ்தி மாத்தே-அர்ப அ' என்னும் உஜூது (சத்து), இல்மு (சித்து) நூர் (ஆனந்தம்-ஜோதி) ஷுஹூது (சாட்சாத் காரம்) என்ற மிற்று சிபாத்தும், அஸ்மாவும் அவ்வவற்றின் கோலங்களை எடுத்துக்கொண்டதும் 'அஃயான் கிஜர' அவற்றினின்றும் வெளிப்பட்டு அறிவில்வந்துக்களாகஆயின இந்தநிலைமையைத்

தான் 'வாஹிதியய்யத்து' அல்லது அறிவில் மறைந்திருந்த இரண்டாங்குறிப்பென்று அழைக்கப்படுகின்றது. இதன் பின்னர் அறிவிலுள்ள இரண்டு நிலைமைகளான 'உலூஹிய்யத்து' (நாயகத் தன்மை)யை 'ரூபூபிய்யத்து' (இரட்சகத் தன்மையின் தோற்றம்)விலிருந்து பிரிக்கப்பட்டதும் அஸ்மாயெ-இலாஹி) ஆளும் கிருதாமங்கள் என்னும் நிலைமையும் (அஸ்மாயெ கியானீ) ஆளப்படும் திருநாமங்கள் என்னும் நிலைமையும் ஏற்பட்டன. (ரூபூபிய்யத்து) துவங்கிய பொழுதுள்ள தோற்றத்தின் நிலையே. 'பைலே முகத்தஸ்' என்னும் புண்ணிய கிருபை என்றழைக்கப்படுகிறது. இந்த நிலை 'வாஹிதிய்யத்'திலிருந்து மண் மண்டலம்வரை வியாபித்திருக்கிறது. இவைகளே ஹகீகத்து முஹம்மதீ'யுடைய வகை விபரங்களாகும். இதனுலேயே நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் ''அனுமின் நூரில்லாஹி வகலக குல்லு ஹ¤ம்மின் நூரீ'' நான் அல்லா(ஹ்)வின் 'நூ'ரிலிருந்து முள்ளவன் சகல படைப்பினங்களும் எனது நூரில் நின்றுமாயிருக்கும், என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். ஆகையால் ஒவ்வொரு வஸ்தையும் 'றசூல்' (அல்லாவால் அனுப்பி வைக்கப்பட்டது) அல்லது 'பர்ஜக்' (இரு நிலைகளுக்குமிடையிலுள்ள பிரிவினை) என்றழைப்பது சரியேயாகும். நாயகம் (ஸல்) ஏனைய 'பர்ஜக்'குகள் வெளியீடாகும். 'பர்ஜகே-ஜாமி' ஆன தொகுப்பான பர்ஜக்காய் இருக்கிறார்கள் ஒரு பர்ஜக்கானது கோலமெடுக்கும்பொழுது முந்திய நிலைமை விட கண்டிப்பான ஒரு கோலத்தையே எடுக்கிறது. முந்திய கோலம் பிந்தியதின் அகமியமாக ஆய்விடுகிறது. எனவே 'குல்லி'யான அடங்கலும் 'ஜ¤ஸ்இய்'யான ஒவ்வொரு அணுவிலும் பிரதி பிம்பிக்கிறது.

கோலங்கள் அல்லா(ஹ்)வின் ஞானத்திலேதரிபாடான ஸ்தாபிதத்தைப் பெற்றிருக்கின்றன அவர்கள் பரிபூர்ணமான இல்லாமையல்ல. ஏனெனில் இல்லாமையான வஸ்துவாக ஆக முடியாது பரிபூர்ண உள்ளமைக்கும். 'தாத்து'டைய உள்ளமைக்கும் எதிராக வஸ்துக்களால் பெறப்படுகிற உள்ளமை பொது உள்ளமையாகும். ''குன்தும் அம்வாதன்ப அற்பாதும்?'' நீங்கள் மரித்திருந்தீர்கள், அவன் உங்களை

அரபியாக்கம் (அகராதியாக்கம்)

உயிர்ப்பித்தான். அதாவது, நீங்கள் வெளிப்படாதிருக்கையில் தனது உள்ளமையால் உங்களுக்கு உள்ளமையளித்து வெளிப் படுத்தினான். எவ்வாறு அவன் அறிவில் தரிப்படச் செய்தானோ அவ்வாறேயாம்

அஸ்மா என்னும் (புல தன்மையைப் பெற்ற) இன்னு என்னும் சொல் சாயிந்து வைத்தல் அல்லது புள்ளி வைத்தல் என்ற அர்த்தங்களைக்கொண்ட 'வஸ்மு' என்பதிலிருந்தோ அல்லது உயர்த்தல் அல்லது உள்ளதாக்கல் என்ற பொருள் கொண்ட 'ஸுமு' என்பதிலிருந்தோ எடுக்கப்பட்டது. 'காத்து'டைய சூறிப்பான ஒரு அம்சத்திற்கு 'அஸ்மா' உள்ளதாகிக்கிறது. அவை அந்த காத்திற்கு அதிகப்படியோ அல்லது விசேஷ வளர்ச்சியோ அல்ல. எந்த அம்சமானது சமய சந்தர்ப்பத்துக்கு தக்கவாறு பிதானமாயிருக்கிறதோ அந்த அம்சம் ஒன்று செயல் சம்பந்தப்பட்டதாயும், அல்லது குண சம்பந்தப்பட்டதாயும், அல்லது காத்து எனும் தத்தொரு சம்பந்தப்பட்டதாயுமிருக்கவேண்டும். செயல் சம்பந்தப்பட்ட 'இல்மு' அந்த முடிவடையப்பட்டவேண்டிய ஒரு வஸ்துவைத் தேடுகிறது. அம்மாதிரி வஸ்துவின்றி அதன குணப்பாட்டை அறிய முடியாது உதாரணமாக 'ரஹ்மான்' என்றும் 'கிருபை யுடையவன்' என்ற 'இஸ்மு'க்கு கிருபை செய்யப்படவேண்டிய தேவைப்படுகிறது இந்த வகையைச் சேர்ந்ததே 'பாரிஉ' என்னும் காரணகர்த்தனும், 'ஹாபிது' என்னும் 'கண்காணிப்பவனும்' 'காலிக்கு' என்னும் 'படைக்கிற வனும்' 'முஸவ்விர்' என்னும் ரூபகரபடுத்துகிறவனுமா யிருக்கிறான். எந்த 'இஸ்மு' ஒரு 'முஸம்மா' (வஸ்து) வைத்தேடாது பணையை மாத்திரம் குறிப்பதாயிருக்கிறதோ அது அஸ்மாயெ-ரிபாத்தி என்னும் பண்புத் திருநாமங்களா யிருக்கின்றன. உதாரணமாக, 'ஹய்யுன்' என்னும் உயிரளிப்பவன், காதிர் என்னும் சக்தியுடையோன் 'உக்பீர்' என்னும் 'மர்மங்களை அறிபவன்' என்பதாம்

காத்தை மட்டுமேயன்றி மற்றவைகளை குறிக்காதவை 'அஸ்மாயெ-காத்தி' என்னும் காத்து திருநாமங்களாகும். உதாரணமாக, 'முஹைமின்' என்னும் 'பாதுகாப்பவன்'

'றப்' என்னும் இரட்சகன் 'லாஹிர்' என்னும் வெளியீடானவன், 'ஹக்கு' என்னும் 'மெய்ப்பொருளானவன்' 'சமது' என்னும் தேவையற்றவன், நூர் என்னும் ஜோதி ஆகியவையாம் ஒரு பண்பையுங் குறிப்பிடாத அல்லா(ஹ்) உடைய திருநாமம் ஏதும் இல்லை ' திருநாமம் தாத்துடைய குறிப்பிட்ட ஒரு அம்சத்தை பிரதானப்படுத்தி வைப்பதாகும். ஆகையால் திருநாமங்கள் தாத்தின் மீது யாதொரு அதிகப்படியுமன்று. தரிபாடான புண்ணிய 'அஃயான் தாபித்தா' வாயிருக்கும். வாஹிதிய்யத்துடைய நிலைமையில் தோற்றமாயிருக்கும், 'அஃயான்' மீது அருளப்படும் உள்ளமையே பைலே-அக்தஸ் என்னும் புண்ணிய கிருபையாகும் இது 'அஃயான்' மீது விவரிக்கப்படும்போது உள்ளமையாகும். பரோட்ச ஞானிகளோ இதனை 'மாஹிய்யத்து' (அஃயான்)க்கு ஒரு அதிகப்படியான கூடுதல் என்று வாதிக்கிறார்கள் பரிபூர்ண உள்ளமை இதனை விட்டும் கடந்ததாயிருக்கிறது. வெளிப்படையிலான 'அஃயா' னுடை அகமியமாகிய இந்த பொது உள்ளமையை அகமியங்களென்றும் கண்ணாடிகளின் மீது பிரதிபலித்த ஆண்மா வென்று ஷெய்கு அபுல்ஹசன் அஷ்அரீ அவர்கள் சொல்லு கிறார்கள் ஷெய்கு முஹிப்புல்லா(ஹ்) அவர்கள் விளக்கி வைப்பதாவது:- ''தஸ்வியப் பைனல் கிளாபத்துல் உஜூது'' இந்த வெளியீட்டிற்கு முன்பு பரிபூர்ணத்தை 'பொது உள்ளமை' யுடன் இணைக்கப்படவில்லை

அறிவிலுள்ள அஃயானுக்கு எந்த கட்டளை உண்டா னதோ அதே வெளிப்படையில் கோலங்கொண்டது. ஒவ்வொரு 'ஐனும்' (வஸ்து) ஒரு இஸ்மின் தோற்றமாகும் அதனை யோஷிக்கிற ஒரு இஸ்முடைய தோற்றமாகவேதான் ஒவ்வொரு வஸ்துவுமிருக்கிறது அந்த இஸ்முதான் தோற்றமாகிய வஸ்துவின்முன் நெற்றியோ மங்களைப் பிடித்து வழி காட்டு கிறது. '' வமாமின் தாபத்தின் இல்லாஹுவ ஆகிதுன் பிஞசியதிஹா இன்னறப்பீ அலாசிராத்தின் முஸ்தகீம் '' தத்தம் 'றப்பு'டைய கையில் ஊர்வனவற்றின் முன் நெற்றி உரோமமிருக்கிறது. நிட்சயமாக 'றப்'பாகிறவன் நேரான பாதையின்பேரிலாயிருக்கிறன். இதுதான் அஸ்மாவின் பாட்டை

அஃயாஃ (அகமியங்கள்)

யாரும். 'ஹாதி' என்னும் இஸ்மு ஒருவனே நேர் வழியிலும், 'முதில்லு' என்னும் இஸ்மு வழி கேட்டிலும் நடத்துவதன்றி ஒன்றை ஒன்று. தடை செய்வதில்லை' ''மன் யுதில் ஹு வல ஹாதிய ல ஹு'' யாரை அவன் வழி கெடச் செய்கின்றானே அவனை யாரும் நேர் வழியிலாக்க முடியாது. வழி கேட்டிலாக்கப்பட்டவன் தனது சொந்த 'றப்' பின் பொருத்தத்தை பெற்ற போதிலும் 'றப்பு' களுக்கு 'றப்' பான 'றப்புல் அர்பாபு' டைய வெறுப்பைப் பெற்றுக்கொள்கிறான். வெறுத்துத் தள்ளப்பட்டவை தங்கள் விதி வசத்தைப்பற்றி நியாயத் தீர்ப்பு நாளித் முறையிடுங்காலை அவர்களின் அஃயா னுடைய அகமியங்களை அவர்களுக்கு காட்டப்படும். (எனவே, சூரியன் அந்த நாளில் மேற்குத் திசையில் உதயமாகும்.) அந்த (அஃயானை) அகமியங்களுக்கு. அதாவது அறியப்பட்ட வற்றிற்கு அல்லாஹ்வின் அறிவு ஐக்கியப்பட்டதாகும். ''லாதப்தீல லிகலிமாதில்லா(ஹ்)'' அல்லா(ஹ்) வார்த்தைகளை மாற்றல் கிடையாது வெறுக்கப்பட்டவர்கள் தங்கள் அகமியங் களுக்கு தலை சாய்ப்பார்கள். அவர்களுக்கு வேதனை (அதாபு) அவர்களுக்கு இன்பமாகும் ஏனெனில், இந்த தலை சாய்த்த லால் (ரளா-பி-களா) நெருப்பின் தன்மையுடைய நெருப்பில் வாழும் பல்லிக்கு நெருப்பு அதன் இனமாக ஆவதுபோல் அவர்கள் சாந்தியையும், இன்பத்தையும் பெறுகின்றனர்.

ஏகதன்மையில் சிபாத்தினுடைய பல தன்மையால் 'தாத்து' பலவாருய்விடவில்லை. ஏனெனில் ஏகதன்மையில் அவனுடைய அந்தமே அவனுடைய ஆதி. அவனது ஆதியே அவனுடைய அந்தம் அவனுடைய அகமே அவனுடைய புறம் அவனுடைய அகம் அவனுடைய சகல அம்சங்களும் ஒரே அபசம்தான். இல்லாவிடில் பலவாருன பேதமும், முரண் பாடுள்ள அம்சங்கள் ஒன்றிலிருக்கமுடியாது. 'தாத்து'டைய ஏகத்தன்மையிலே பலவாருன சிபாத்தும் ஏகமாயிருக்கிறது. எனவே முறண்பாடான அவற்றின் தோற்றங்கள் தாத்தின் ஏகத்தன்மையில் ஒன்றுகத்தானிருக்கின்றன ஷெய்குல் அக்பர் அவர்கள் ''பிகுல்லிஷைஇன் பிகுல்லி ஷைஇன்'' சகல

வஸ்துகளிலும் சகல வஸ்துகளும் எல்லாம் இக்கு ஒரே உண்மையும் ஒரே 'தாத்து' மாயிருக்கிறது.

'இஃதி பாரத்து' (கற்பனைகள்) அஃயானின் தகுதிகளுடைய விருப்பங்களை அறியும் 'தாத்து'டைய ஞானமே ஒரு இஃதி பாராகும். 'வஹ்தத்'துடைய நிலைமையில் அஃயானுடைய தகுதிகள் 'தாத்து' தானுகும் அறிவு உதயமானதும் அவை அறியப்பட்டவையாயிற்று. அவை வெளிப்படையில் தோன்றியபொழுது வஸ்துக்களின் அகமியமாகவும், படைக்கப்பட்டவையுமாயிற்று. கடைசி நிலைமையில் கற்பனையான அநேகத் தன்மையான உண்மையான அநேகத் தன்மை 'கத்ரத்து' ஆக ஆனது. ஏனெனில் இந்த 'கத்ரத்தி'ல் 'தாத்து' தானே தன் மீதில் தோற்றலானது. இந்த பலவாருன 'தாத்து'கள் சதா தரிபட்டிருக்கும்.

'ஹக்கு'டைய அறிவில் அகமியங்களாயமைந்த 'அ'.'யான் தாபித்தா' அறிவில் லோகங்கொண்ட (உஜூதே இல்மி) பிறகு அவைகளின் லோகங்களுக்கும், விருப்பங்களுக்கும் தக்கவாறு பரிபூர்ண உள்ளமை வெளியில் தோன்றியது. (உஜூதே லாஹிரி) வெளியரங்கத்தில் 'ஹக்கு'டைய 'உஜூ'தைத் தவிர யாதொன்றுங் கிடையாது. அ.'யானே 'அதம்' என்னும் இன்மையாகவே இருக்கிறது மன்றி உள்ளமை யென்னும் வாடையையக்கூட முகரவில்லை. ஆகையால், தாங்களாகவே வெளிப்படையில் அவைகள் உள்ளமைப் பெற்றதல்ல.

பரோட்ச ஞானி என்னும் உல்மாவின் அறிவு வார்த்தைகளும். அவற்றின் அர்த்தமுமாயிருக்கும் ஆரிபின் அறிவோ எனில் 'அஸ்மா'வையும் அவைகள் சுட்டிக்காட்டும் வஸ்துக்களை உணர்வதாயிருக்கும்.

நப்ஸின் வெளிப்படை துவிதமாகும், அதன் அகமியம் தௌஹீதான அத்வைதமாகும். ஒரு ஹதீதுபடி:- '' அரப்து ரப்பீபிரப்பீ '' என்னுடைய '' றப்பை '' எனது 'றப்'பை கொண்டே நான் அறிந்தேன்.

6-வது அத்தியாயம்

ஆன்ம லோகம் - ஆலமுல் அர்வாஹ்

மலாயிக்கத்துகளாகிய தேவதூதர்களின் ரூஹ் ஆகிய ஆத்மாவின் தன்மையைப் போன்றதன்று மானிடனின் 'ரூஹ்'; ஏனெனில் அது (மானிட ரூஹ்) ஜபருத்து (காரணம்) லாஹூத்து (மகாகாரணம்) ஆகியவற்றின் மகா உன்னத நிலைமைகளை அடையப் பெறுகின்றது; மலாயிகத்து களோ குறிப்பிட்ட நிலைமையை மட்டும் பெற்றிருக்கின்றனர். "வலஹும் மகமுன் மஃலூம்" அவர்களுக்கு அறியப்பட்ட (குறிப்பிட்ட) ஸ்தானம் உண்டாயிருக்கின்றது. 'மிஃராஜ்'டைய இரவிலேநாயகம் (ஸல்) அவர்கள் தங்களுடன் அந்த பெரிய அத்தி மரமான 'சிதுராதுல்-முன்தஹா'க்கு அப்பால் ஜிப்ரயீல் (அலை) அவர்களை தங்களுடன் கூடவருமாறு அழைத்தற்கு வானவர்க்கரசர் கூறிய பதிலிலிருந்து இதனை நன்கு விளங்கிக் கொள்ளலாம். "மயிரிளையேனும் உயர்ந்து நான்பரப்பானேனால் மகிமை தன் சுடர்கொண்டு என் சிறகு பொசுக்கப்படுவேன் (ஸஅதி) மானிடனின் ஆத்மா தெய்வீகமாகமும், புறத்தோற்ற மும், 'அரூஹ்' என்னும் நான் ஆத்மா' என்பதினுடைய இரகசியத்திலே 'ஹக்கு'டைய கண்டிப்புமாகும். அந்த புறத் தோற்றம் என்று ஈண்டு குறிப்பிட்டது அகமியமேயாகும்.

ஒரு வித்துப் பல்வேறு வயல்களாகத் தோன்றுவது போன்றும், ஒரு ஜ்வாலையானது தன்னைப் பல கிறப்பட்ட ஜ்வாலைகளாகத் தோற்றுவது போன்றும், ஒரு மனிதன் தன்னை பலகோடி மானிடர்களாக வெளிப்படுத்துவது போன்றும், ஒரு வஸ்து தன்னை தன் மீதே பல்வேறு விதவிதமான லோகங்களிலே தோற்றுவிப்பதையே 'தஜல்லி' என்று அழைக்கிறோம் இதுவோ இரண்டறக் கலத்தலாகிய 'இத்திஹாது'ம் ஒரு வஸ்து மற்றொன்றினூடே நுழைதலாகி 'ஹுலூலு'ம் அன்று. அதலின் பூகலோகத்திலே இவ்வாறாக ஆதமாவானது 'தஜல்லி'யாகி இருக்கின்றது சில வேளை சரீரமல்லாத பிற கோலத்திலேயும் காட்சியளிக்கின்றது தன்னை தனக்குத்தானே தோற்றுவித்துக்

கொண்டு, சரீரத்தின் புறம்போயும் கோலமெடுத்து சரீரத்தை விட்டும் தான் வேறு என்பதாயும் காட்டுகின்றது. எனவே, சரீரத்திலும், சரீரத்துக்கு புறம்போயுமிருக்கிறது யதார்த்தத்தில் சகல சரீராதிகளும் அதனுடைய ஆடைகளாகும். ஆத்மாவுக்கு மூவ்வகை ஆடையுண்டு அவை யாவன:- (1) ஸ்தூல (2) சூட்சுமம் (3) ஆன்ம சரீரங்களாம். மனிதன் பூத உடலைத்தான் பார்க்கிறான். ஆனால், அவன் அப்பியாஸ முறைகளையும், வணக்கங்களையும் கடைபிடிக்கும்போது, சூட்சும சரீரமானது ஸ்தூல சரீரத்தினின்றும்வெளிபட்டு பார்ப்பவனும், பார்க்கபடுபவனுமாக ஆகிவிடுகின்றது. அப்பொழுது மனிதன் அதை 'கைர்' ஆகிய வேறு பொருளாகக் கருதுகின்றான். ஆயினும் இங்கு யாதொரு 'வேறு' என்னும் 'கைர்' கிடையாது இவ்வாறுதன்னையே ஓராயிரம் கோலங்களில் பார்க்க அவனுக்கு முடியும் சந்தேகமின்றி ஒன்றே ஒன்றான அத்மாவினுடைய ஆடையே இப்பிரபஞ்சம் பூராவும், சரீரம் அதன் ஆடை அதனுள் மறைந்த மற்றொரு ஆடையும் அந்த அத்மாவுக்கு உண்டு அதுவே அதன் சூட்சும சரீரம். கண்ணாடியில் தோன்றும் பிரதிபிம்பம் தான் இந்த சரீரம். இயற்கை மரணத்திலே சரீரம் மரிக்கிறது. வம்பித்த மரணத்தின்போது அவ்வாறு மரிப்பதில்லை பிந்தியதான வம்பித்த மரணத்தில் சரீரம், மனம், அத்துமா இம்மூன்றும் சமமாக தெளிவுபடுத்தப் படுகின்றன. சரீராதி, பொறிகளின் சம்பந்தம் அப்பொழுது அதற்கு குறைவாக இருக்கின்றன- தன் ஸ்தூல சரீரத்தினின்றும், ஸ்தூல உடுமானத்துக்கு பகர மான சூட்சும உடையில் தன்னை தான் தனக்கே காட்டிக் கொள்கின்றது. வம்பித்த மரணத்தின்போது சூட்சும கோலம் ஸ்தூல சரீரத்தை விட்டும் துண்டித்து கொள்வதில்லை. சொப் பனத்தில் சூட்சுமம் தொலை தூரங்களுக்கு சென்று விடுகின்றது ஒரு கடித்தவுடன் ஒருநொடியில் ஸ்தூல சரீரத்திற்கு மீண்டு விடுகின்றது இந்த முறையில் நாயக (ஸல்) அவர்களுடைய 'மிஃராஜை' சிந்தித்துப் பார். அன்னாரின் படுக்கை அவர்கள் திரும்பி வந்ததும் சூடாகவே இருந்தது.

ஆன்ம லோகம் - ஆலமுல் அர்வாஹ்

சர்வலோகங்களும் ஆத்மாவின் ஆடை அல்லது உரை களாகும். 'தஜல்லி'யிலிருக்கும் வஸ்துவை 'தஜல்லி'யாத் தானது பெருக்குவதில்லை, 'தஜல்லி' என்பது தன் சுய கோலத்தைக் காட்டாது. பொய்த் தோற்றமளிப்பதாகும். பல்வேறு திரிகள் ஒரே விளக்கினின்றும் கொளுத்தப்பட்டாலும் விளக்குகளின் எண்ணிக்கை அதிகரிப்பதில்லை. சடம் என்பது ஆன்மாவே; பனிக்கட்டி என்பது தண்ணீர், அல்லது நீர் ஆவியே. ஒன்றின் தடிப்பிலும், மற்றொன்றின் தடிப்பின்மை யிலும் தான் பேதமுண்டாயிருக்கிறது ஆன்மா சரீரத்திலுட் பிரவேசிப்பதில்லை; ஆனால் ஒரு ஜடம் போதிய பக்குவத் திலான பொழுது தன்னில் தானே தன்னைத் தோற்றுவிக் கிறது. ஆன்மா ஒரு சவாரைப் போலும், சரீரம் ஒரு குதிரை போலுமிருக்கின்றன. ஆன்மாவுடையவும் சரீரத்தி னுடையதுமான அசைவுகளினாலும், சகியினது மான அசைவைப்பொருத்திருக்கின்றது. ''அர்ரூஹ் ஹுவல்லா(ஹ்) லாதத ஹர்ரக தராதின் இல்லபி இத்தனில்லா(ஹ்)'' ஆன்மாவே அல்லா(ஹ்)வாகும் அல்லா(ஹ்)வின் உத்திரவு கொண்டேயொழிய யாதொரு அணுவும் அசைவதில்லை. 'ஹக்கு' தன்னை பார்க்க நாடியபொழுது ஒரு புறத்தில் பிர காசமும், மறுபுறத்தில் இருண்டதுமான கண்ணாடிகளை அவன் விரும்பினான். மனிதர்களின் சரீரங்கள் ஒரு புறம் பிரகாசமும் மறுபுறம் பிரகாசமின்மையுமான 'கல்பு' என்னும் மனங்களைப் பெற்றிருந்தன. பிரகாசமிக்க பாகத்திலே அவன் தன்னை தோற்றுவித்தான். 'கல்பு' எவ்வளவுக் கெவ்வளவு பிரகாசம் பெற்றிருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு தெளிவாக அது 'ஹக்'கைப் பிரதிபலிக்கிறது. 'கல்பு'களைப் பொருத்தவரை தான் பல்வேறு தன்மையுண்டாயிருக்கிறது. பார்ப்பவனைப் பொறுத்தன்று எனவே 'ஹக்கை'ப் பிரதிபலிக்கும் ஆத்மா ஒன்றேயாகும். பிரதிபிம்பத்தில் 'ஹக்' அவதாரம் அன்று கண்ணாடியின் பிரகாசம் பார்ப்பவனது முகத்தைப் பிரதிபலிக் கின்றது. 'கல்பி'னது கண்ணாடி ஒரு புறத்தில் ஜடப்பொருள், ஆசை என்னும் இருளால் மூடப்பட்டிருக்கிறது இவ்வாறே தான் பார்ப்பவனின் பார்வை மீதே மீட்டப்படுகிறது. ஆதலின் பிரதிபலித்தல் என்பது ஒரு வெறும் வார்த்தையே. அது

எதார்த்தத்தில் இல்லாததொன்று. அது பார்ப்பவனின் முகம் பார்க்கப்படுதலாம். முகம் ஒன்றேயாயினும் முகங்கள் பலவாருகத் தோன்றுவது கண்ணாடிகளின் பெருக்கத்திலுல் தான். அளவும், அமைப்பும் நிறமும் பலவான பலதிறப் பட்ட கண்ணாடிகளின்றி ஒருமுகம் பலவாகத் தோன்ற வழி இல்லை. இங்குதான் பார்ப்பவன் ஒரு வஸ்து பலவாக ஆகிறதென்று தவறுதலாய் நினைத்துக் கொள்கிறான். ஒன்றை பலவாகநோட்டமிடுதலே ரூஹ் (ஆத்மா) அல்லது ஷரிஅத்துப்படி 'அம்ரு-ரப்பி'யும், 'தஸவ்வு'பில் தஜல்லியுமாகும். உண்மையில் 'தஜல்லி'யாகிறது ஒரு வஸ்து தனக்கே தன்னைக் கொண்டு பிரதிபலித்து தன்னையே தோற்றுவிப்பதாகும். எனவே இந்த 'நப்ஸ்' என்னும் தன்மையை நோட்டமிடுவதற்காக வேண்டி அவன் தன்னினின்றும் பிரகாசம் பொருந்திய பாக மான 'கல்பு' (மனம்) என்ற நாமமிடப்பட்ட கண்ணாடியையும் இருண்ட பாகமான 'காலிப்' (சடம்) என்றழைக்கப்படும் கண் ணாடியையும் உண்டு பண்ணினான். கண்ணாடியும், பிரதிபிம் பமும், பார்ப்பவனும் ஒரே 'அகமியம்' தான். பார்ப்பவன் தனது பேரழகாகிய அமிர்த பானத்தை அருந்தி மனந்திப்பதில் தாகசாந்தியடைந்து விடுவதில்லை காலவரையறையின்றிய நித்திய காலமும் அந்தப் பேரழகைக் காணும் ஆவல் தீராது. சதா அவனைத் தேடிக் கொண்டேயிருப்பான். பார்வையாகிய 'ஷூஹூத்' கிலே கண்ணாடி பங்கெடுத்துக் கொள்வதில்லை பிரகாசமும். இரண்டும் பார்வையாகிய 'ஷூஹூத்'தினுடைய கருவிகளாகும். 'கல்பு'டைய இருண்டபாகம், அதன் பிரகாச பாகத்தின் கடிப்பும், பருமனுமாகும். இல்லாவிடில், இங்கு யாதொரு காரணமும் கிடையாது. எது போன்றெனில். தண்ணீர் தடித்து பனிக்கட்டி அவது போன்றும் தண்ணீரினுள் பார்வை செல்கிறது பனிக்கட்டியினுள் அவ்வாறில்லை. பிரகாசமட்டுமோ, அல்லது இருள் மட்டுமோ இருந்தால் 'ஷூஹூத்'து என்னும் பார்வை எற்பட மார்க்கமில்லை பிர காசத்தினூடே கிரணங்கள் ஊடுருவிச் சென்று பிரகாசமின்மை யான கண்ணாடியின் பின்பிறத்தைக் கொண்டு தடுக்கப்பட்டு பிரதிபிம்பிக்கின்றன. 'ரூஹ்' தன்னை தனது பிரகாசமான சரீ ரங்களான மலக்குகளாகிய தேவ தூதர்களிலும், இருண்ட

ஆன்ம லோகம் - ஆலமுல் அர்வாஹ்

சரீரங்களான மிருகங்களிலும் பார்க்க முடியாது. மானிடனே தன்னில் ஒளிவான பாகத்தையும், இருண்ட பாகத்தையும் பெற்றிருக்கிறான். இதனாலேயே 'ஹக்கு'டைய பிரதிபிம்பத்துக்கு நக்க கண்ணுடியாகவும் அவனுடைய ஜோதியைப் பெறும் தகுந்த பாத்திரமாகவும் மனிதன் ஆகியிருக்கிறான். மனிதர்கள் 'ஜின்'களை இவ்உலகில் பார்ப்பதில்லை. எனெனில் அவர்கள் ஒளியிலான சரீரமுடையவர்கள். அந்த ஒளி யினூடே மனிதர்களின் பார்வையானது பிறிச் சென்று விடுகின் றது. மறுமையில். ஜின்கள் மனிதர்களைப் பார்க்க சக்தி பெற மாட்டார்கள் எனெனில், மனிதர்களின் சடலங்கள் ஜின்களை விட மிகுந்த பிரகாசத்தையும், ஒளிவையும் பெற்றவையா யிருக்கும்.

''வபி அன்புஸிரும் அப்லாதுப்னிஹான்'' அவன் உங்கள் உள்ளங்களிலேயிருக்கிறான். எனினும். நீங்கள் அவனைப் பார்ப் பதில்லை. 'லகத்ஜா அகும்றசூலுன் மின் அன்புஸிகும்' உங் களில் நின்றும் நாம் ஒரு தூதரை அனுப்பியிருக்கிறோம் என்ப தானது 'சாலிக்' ஆகிய மூமட்களின் ''அனிய்யத்து'' எனும் தன்மையாகிய 'நான்' என்பது இறைவனின் 'ஹுவிய்யத்து' என்னும் 'அவன்' என்கிற படர்க்கை ஒருமையிலிருந்து தோன் றிய ஒரு தூதுவன் என்பதைக் குறிக்கிறது. எனவே ''லாயஸ் அனி அர்லி வலா சமா இ வலாகின் யஸ்அனிகல்பி அப்துல் மூமின்' என்ற ஹதீது பிரகாரம் ''வானத்திலும், பூமியிலும் என்னை அடக்கிவிட முடியாது. ஆனால் மெய்யான ஒர் நன்நம்பிக்கையாளனின் உள்ளத்தில் அடக்கப்பட முடியும். 'ரூஹ்' என்னும் ஆத்மா தெயவிக இராஜதானியின் சுமைதூக்கியாயிருக்கிறது. அது தன்னையும் பிறரையும் இறைவனிடம் நெருங்கச் செய்கின்றது ஆகை யால் உன்னை இறைவனது ஒரு தூதனை பாவித்துக் கொள். மனிதனின் அகமியம் 'அவசியத் தன்மை'யையும், 'அகுமானத் தன்மையையும் தனது இரு புறங்களிலும் பெற்றிருக்கின்றது. ''பைனுல் அஸ்பஇனிபின் அஸாபி உர்றஹ்மான்.'' இறை வனின் விரல்களினின்றும் இரு விரல்களுக்கிடையில் என்ற ஹதீது இதற்கேயாம். திருக்குர்ஆனின் திருமொழியான

அஸ்ராரே அனல்ஹக்

''லகத் கர ரம்னு பனீ ஆதம வஹமல்னு ஹும் பில்பர்ரி,-வல் பஹ்ரி.'' நாம் ஆதமுடைய சந்ததிகளை ஆசீர்வதித்து தரைக்கும். கடலுக்கும் அப்பால் அவர்களை எடுத்துச் சென்றோம்'' இதற்காகவே, அபூபக்கரும், பாரூக்கும் 'ரூஹா' என்னும் ஆத்மா 'குன்' - (ஆகு) என்ற கட்டளைக்குட்பட்ட தன்று-அக்ரூஹுலா துத்கிது தஹ்திருன்' என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். எனவே, 'அஸ்ஸுபிலம்யுக்லக்' 'சூபி'யான வர் படைக்கப்பட்டவரன்று.

சர்வ ஆன்மாக்களுக்களும் 'ஆத்மீகத்தன்மையில்'யில் ஒன்றே ஒன்று. எவ்வாறு சூரியன் பல்லேறு வஸ்துக்களின் மீது பிரகாசித்தபோதிலும் அவற்றின் தன்மைகளைப் பங்கெடுத்துக் கொள்ளாதிருக்கின்றதோ அவ்வாறே ஆத்மா சரீராதிகளுடைய சம்பந்ததினுலேயே பலவாருக ஆயிருக்கின்றது. சகல நற்குணங்களும் ஆத்மாவைச் சார்ந்தது. துற்குணங்கள் சரீரங்களின் சம்பந்கத்தினுல் ஏற்பட்டவை. யதார்கத்தில் அதன் சகல நற்குணங்களும் ஆலம் மலகூத்து என்னும் சூட்சும லோகத்தைச் சேர்ந்தவை ஆத்மாவின் சுயமான குணம் 'இர்பான்' என்னும் மெய்ஞ்ஞானமாகும். வெளியீட்டிற்கு முன்னர் ஆத்மீகத் தன்மை 'தாத்து'டன் ஏகவஸ்தாயிருந்தது. அலேயாதிகள் சமுத்திரத்துடன் வெளியீட்டுக்கு முன்னர் ஏகமாயிருந்தன. யதார்கத்தில் அலைகள் கடலாகவும், கடல் அலைகளாகவு மிருக்கின்றன வித்தியாசம் வெறும் ஹஸ்யமே. ''லாகப்ரீகபைனீ வபைன றப்பீஇல் லாபிஸீபத்துன் உஜூது மாமின்ஹு'' ''எனக்கும், எனது யறைவனுக்குமிடையில் சிபாத்து என்னும் பண்பிலேயே யொழிய யாதொரு பேதமுல்லை எனது உஜூது என்னும் உள்ளமை அவனிட மிருந்தே''; தாத்தும் '' சிபாத்தும்' பூர்வமானதே. இல்லாவிடில் சாத்தியமில்லாத இரு 'கதீம்' என்னும் பூர்வப் பொருட்களை உண்டுபண்ணும், அப்பொழுது (தாத்து) உள்ளமைக்கு உள்ளமையாயினின்றும் உள்ளமைப்பெரும். 'சிபாத்து' தனது சொந்த உள்ளமையிலிருந்து உள்ளமையடையும் அவ்வாறு ஏற்படுகல் அசாத்தியம்) நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் ''மன்ரஆனி பகத்ராஉல் ஹக்கு''

ஆன்ம லோகம் - ஆலமுல் அர்வாஹ்

எவனொருவன் என்னைக் கண்டானோ அவன் திட்டமாக 'ஹக்' கைக் கண்டவனுகும். என்று அருட் செய்திருக்கிறார்கள். 'அல் ஆனகமா கான'- அவன் முன்பிருந்தவாறே இப்பொழுது மிருக்கிறன். 'கானல்லாஹ் வலம் யகுன் மஅஹ் ஷைஉன்' 'ஹக்கு' ஆகியிருந்தான். அனனுடன் யாதொரு வஸ்துவு மிருக்கவில்லை ஆகவே எவ்வாறு அவனுடன் ஒரு பங்காளி உண்டாயிருக்க முடியும்? கடந்த காலம், நிகழ் காலம், வருங்காலம் இம்மூன்றும் அவனேடு ஏகமே

'ரூஹ்' (ஆத்மா) அல்லா(ஹ்)வின் 'அம்ரு' என்னும் கட்டளை அல்லது உத்தி ஆகுமென்றும், அமரர்கள், அசுரர்கள், மிருகாதிகள், புற்பூடாதிகள் போன்ற வஸ்துக்களைப் போன்று 'கட்டளை'யிடப்பட்டது' உத்திரவிடப் பட்டது என்ற வகையினுள் அடங்கியதன்று என்று ஆபூபக்கர் முக்தி அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள் 'பனபக்து பீஹிமின்ரூஹி'- அவர் (ஆதம்) மீது எனது ரூஹில் நின்றும் ஊதினேன் என்றும். 'அவரை எனது இரு கரங்களாலும் படைத்தேன்'' (அதாவது, ஜலால் (சக்தி) (ஜமால்) (அழகு) என்ற இரு கரங்கள், என்றும் இறைவன் அருளியிருக்கிறன் மானிடனே அமரர், அசுரர், மிருகம் ஆகிவற்றின் ஆன்மாவினைல் படைக்கப்படவில்லை ஆனல் பரிசுத்த ஆவி (ரூஹுல் குத்ஸி)யைக்கொண்டே படைக்கப்பட்டிருக்கிறன்.

படையுண்ணப்படாத 'ஆத்மா'தான் 'ஹகீகத்து முஹம்மதீ 'வஹ்தத்து ஆகும். அதற்கு அடுத்த கீழான நிலையே ஹகீகத்து இன்சானி (வாஹிதியத்து) ஆகும். படைக்கப்பட்ட ஆன்மாவோ 'அக்லி-'குல்லி'யிலிருந்து இன்ஸான்-காமில்'வரை கீழ்நோக்கில் அடங்கியுள்ள 28 இஸ்முகள் யாவையும் பொதிக்ந்து. ரூஹ்இன்ஸானியோ அழிவற்றது. படையுண்ணப்படாத அந்த 'ரூஹ்' 'ஸிர்ரு' என்னும் சர்வ வியாபகமான உள்ளமையென்றும். பரிசுத்த ஆவியென்றும் பலவாருயழைக்கப்படுகிறது. வியட்டியான் (ஒற்றை களாகிய தனித் தனியான) ஒவ்வொரு ஆன்மாக்களும் அந்த 'ரூஹ்ல்குத்ஸி'யினது பிரதி பிம்பங்

அஸ்ராரே அனல்ஹக்

களாகும். அது ஊதப்பட்ட (ரூஹுல்குத்ஸி)' ரூஹாகும். 'நனபக்துபீஹி மின்ரூஹி' (எனது ரூஹில் நின்றும் நான் அவரளவில் ஊதினேன்.) பஜனமாது வல்லுபா பதம்ம வஜூஹுல்லா(ஹ்) நீர் எங்கு திரும்பினும் அங்கு இறைவனின் முகமிருக்கிறது.

'ஜிஸ்மு' ஆகிய ஜடம் 'ரூஹு' ஆகிய ஆத்மாவின் கண்டிப்பாயிருப்பது போன்று 'ரூஹும்' ஹக்குடைய கண்டிப் பாகும். நீர் ரூமிழிக்ரும் தண்ணீருக்குமிடையிலுள்ள பேதத்தைப் போன்று கண்டிப்புக்கும், கண்டிக்கப்பட்டதற்கு மிடையேயுள்ள வித்தியாசம் வெறுங்கற்பனையே யாகும். முதல் நிலைமையில் அதற்கு 'ரூஹுல் குத்ஸி' என்று பெயர். இந்த நிலையில் அது அதிபரிசுத்தமாயிருக்கிறது. சடத்தன்மை யிலிருந்து மேல் நோக்கிச் செல்லும் 'உரூஜ்' ஆகிய ஏற்றத்தில் ஒரு சடத்தன்மையற்ற உன்னத நிலையை அடை கிறான் இந்த நிலைதான் 'ரூஹுல் குத்ஸி' அல்லது 'ஹகீகத்துல் முஹம்மதியாகும். அதுதான் சகல (மனே தத்துவங்களின் விருப்பங்களுடையவும். கோலங் களுடையவுமான முலமாகும். அது தன்னை கோலங்களிலே வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிறது. அது வார்த்தைகளுக்கு உரிய அர்த்தங்களுக்கு ஒப்பாகும்.

எந்தெந்த வஸ்துவின் மீது ''ரூஹுடைய பேரழகு தன்னைப் பிரதிபிம்பித்துக் காட்டுகிறதோ அந்தந்த வஸ்து அதனுடைய (ரூஹுடைய) மகிப்பைப் பெறுகிறது இலத்துல் கத்ரு அதன் மதிப்பை ரூஹிடமிருந்து பெற்றது. 'தன்ஸ்ஸலுல் மலாயிகத்துவர்ரூஹுபீஹா' அதன் மீது அமர்களும் ரூஹுகள் இறக்கப்பட்டன. இரு லோகங்களையும் மிகைத்து விடாத வரையில் நீ ரூஹைப் பார்க்க முடியாது. அது சரீரத் கிலுள்ளோ அல்லது புறம்போ இல்லை. சரீரத்தை விட்டும் பிரிந்தோ அன்றி சேர்ந்தோ இல்லை அது உள்ளிலும், புறம்பிலும், சேர்ந்தும், பிரிந்துமிருக்கிறது.

அஜீஜ்-நப்ஸி கூறுவதாவது :- எந்த மனிதனுக்கும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட ரூஹு இல்லை ஆனால் ரூஹு

ஆன்ம லோகம் - ஆலமுல் அர்வாஹ்

வெவ்வேறு நிலைமையிலும் வெவ்வேறு பெயரை அடைகிறது. அதன் பல்வேருன பண்புகளை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும் பொழுது அது அவ்வாறு ஆகின்றது. ரூஹ் தனது வெளிப் படைத் தன்மையில் ஓர் இடத்தில் கேட்பவனுயும், மற்ருெ ரிடத்தில் பேசுபவனுயும், பிரிதோரிடத்தில் பார்ப்பவனுயு மிருக்கின்றது. இவை யாவுயும் பல்வேறு பெயர்களைக் கொண்ட ஒரே வஸ்த்து அதன் உள்ளிடைத் தன்மையில் அது ஓர்பொழுது ரூஹ் நபாத்தியாகிய தாவர ஆன்மாவென் றும், மற்ருேர் பொழுது ரூஹ் ஹைவானியாகிய மிருக ஆன்மாவெனவும், பிறிதோர்பொழுது ரூஹ் நப்ஸானீயான மனே ஆன்மாவெனவும் பலவாருக அழைக்கப்படுகிறது. அது தான் நாப்சு நாத்திகாவும் ரூஹ்ன் குத்ஸீயுமாகும். சில சூபியாக்கள் அதை ஹக்கின் பிரதிபிம்பமென்றும், மற்றும் சிலர் அது ஹக்குதான் என்றும் கூறுகின்றனர்.

முஹம்மது (ஸல்) அவர்களுடைய நூர் என்னும் ஜோதி இருவகைப்படும்.

(1) அந்தரங்க ஜோதி:- இது வோ சம்பூர்ண அறிவுடைய நிலை இந்த நிலையை ஹகீகத்து முஹம்மதீ என்றழைக்கப்படுகிறது. அது படைக்கப்படாதது. ஹதீதுபடி:- 'அனுமீன் நூரில்லாஹி வகல்கதுல்லுஹ்ம்மின் நூரீ' நான் அல்லா (ஹ்)வின் ஜோதியினின்றுமுள்ளவன் சர்வ சிருஷ்டிப் பொருள்களும் எனது ஜோதியினின்றுமுள்ளவை. இங்குள்ள 'மின்' அல்லது 'நின்றும்' என்பது ஆரம்பம் அல்லது ஆதியைக் குறிப்பிடுவதன்றி பிரிவினேயைக் காட்டுவ தன்று. முஹம்மது (ஸல்) அவர்களுடைய 'நூர்' ஆகிய ஜோதி பரிபூர்ண உள்ளமையின் குறிப்பு அல்லது ஒரு பாகத்தின் சுற்றுக்கோடு அல்லது விகாசம் ஆகும். இந்த பாகம் படைக்கப்படாதது, படைக்கும் தன்மையைப் பெற்றது. இது 'தஹ்ரிய்யா'வென்னும் காலம் அல்லது இயற்கை வாதியின் கொள்கையை ஒத்ததன்று. 'தஹ்ரிய்யாக்கள் வெளிப்பட்ட தோற்றங்கள் 'ஹக்குடன்' பூர்வமானவையென்று வாதிக்கிறார்கள் பரிபூர்ண உள்ளமை

மின் பாகமான குறிப்பாயும், படைக்கப்படாததாயுமிருப்ப தாயுமிருப்பதால் அது (நூர் முஹம்மதி) பூர்வீகமேயாகும்.

(2) வெளியரங்க ஜோதி:- வெளிப்படையில் தோன்றிய 'நூர்' ஆகிய ஜோதி 'அக்லு-குல்லி'யிலிருந்து ஆரம்பித்தது, ''ரூஹுல்-அஃலம்', 'கலமுல் அஃலா'வென்னும் 'ரூஹு முஹம்மதி' 'ஹகீகத்து முஹம்மதீ' என்றழைக்கப் படுகிறது. ஒரு ஹதீது பிரகாரம் 'அவ்வலுமா கலகல்லாஹு அக்லிய நூரி'' என்னுடைய அக்லு என்னும் புத்தியையும். எனது ஒளியையும் முதன் முதலில் அல்லா(ஹ்) படைத்தான். 'ரூஹு முஹம்மதீ' தான் படைக்கப்பட்ட 'ரூஹு' அல்லது ஆன்மா இவ்விரண்டும் ஒன்றே என்று ஷாஹ்வலியுல்லாஹ் 'ஹக்கு கூறுகிறார். உண்மை யில் முஹம்மது (ஸல்) அவர்களுக்கு இரண்டு தன்மைகளுண்டு ஒன்று அகமியம். மற்றொன்று சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. அகமி யத்தைப் பொருத்தவரை நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் கூறியிருப்பதாவது:- 'அனா அஹ்மதுன் பிலாமீம்' நாம் மீம் மின்றிய 'அஹ்மது'வாயிருக்கிறேன் அதாவது நான் 'அஹ்மது'வாயிருக்கிறேன். படைக்கப்பட்ட புறத்தைப் பொருத்தவரை நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் சொல்லியிருப்ப தாவது:- அப்த ஹு வறசூஹு அவனது அடிமையும் தூதரும்' ஆதலின் முஹம்மது (ஸல்) அவர்கள் 'ஹகீகத்து' ஆகிய அகமியத்துக்கும், படைப்பினங்களுக்கும் இடையிலுள்ள பிரிவினைக் கோடாகிய 'பர்ஜக்' ஆகயிருக்கிறார்கள்.

இறைவனது ஜோதியாகிய நூரே-றஹ்மானீயானது 'றப்' ஆகிய இரட்சகன் என்ற திரையின்றி தோன்றும்வேளை அது நிறம், குணம், இணையின்றி இருக்கின்றது இந்த வகையில் கிழக்கு; மேற்கு என்பதும், வலம், இடம் என்பதும் மேல், கீழ், கால, தேசம், இரவு, பகல் என்பதின்றியிருக் கின்றது ''லாஇன்த றப்பீ ஸபஹுன், வலாமஸாஉன்'' ஹக்குடன் காலை, மாலை என்பதில்லை.

''தான் இறைவனிடம் இரண்டு (பாத) அடிகளைக்

கொண்டு முடுகினேன்'' என்று பாயஸீதுல் பிஸ்தாமீ (ரஹ்) அவர்கள் அருளியிருக்கிறார்கள்.

'ஒரு பாத அடி எனது சொந்த நப்ஸின் மீதும். மற்றொன்று எனது காதியின்தெருவிலும் ஜனங்களுள் பெரும் பான்மையோர் இதனை நப்ஸுக்கு மாற்றஞ் செய்து 'முஜாஹதா' என்னும் தெண்டிப்பைக் கடைபிடிப்பது என்று அர்த்தம் கொள்கின்றனர், ஆனல் உண்மையில் இதன் கருத்தாவது:- தோற்றங்களாகிய பிரபஞ்ச வஸ்துக்களின் மீது ஒரு பாதமும், சாலிக்குடைய 'நான்' என்னுந்தன்மையின் இருப்பின்மீது மற்றொரு பாதமும், தன்னை அறிவதின்பால் ஒன்றும், 'ஹக்'கை அறிவதின்பால் மற்றொன்றும் என்பதே. ''மன்அரப நப்ஸஹு பகத் அரப ரப்பஹு''. எவனைதவன் நப்ஸை அறிந்தானே அவன் றப்பை அறிந்தவனுகும். ஷுத்தாரிய்யாக்களிடம் நப்ஸுக்கு மாற்றஞ் செய்தலென்பதும், 'முஜாஹதா'வென்றும் பெரும் பிரையாசையாகிய தெண்டிப்பும் கிடையாது 'பனு' இன்மையாக்குதல், 'பனு உல்பனு' இன்மை இன்மையாக்குதல் ஆகியவை அவர்களிடங் கிடையாது ஏனனில் 'பனு'வென்பது இரு வஸ்துக்களைத் தேடும்; ஒன்று அழித்து இன்மையாக்கற்குரியதும் மற்றொன்று அதனை இடம் பெற்றுள்ளதுமாகும் ஆனல் இது வேதாந்தி''தெளஹீ'துக்கு முற்றும் முறனானது. 'ஷுத்திரியாக்கள்' 'தெளஹீது' என்னும் அத்வைதத்தை உறுதிப்படுத்தி சகலநிலைகளிலும். 'தஜல்லியாத்'தாகிய தோற்றத்திலும் 'தாத்து' என்னும் தத் சொரூபத்தை அதன் 'சிபாத்து' ஆகிய பண்புகளுடன் நாட்டமிட்டு வருகிறார்கள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் மன் அரப நப்ஸஹு பகத் அரப ரப்பஹு எவனைருவன் தன்னை அறிந்தானே அவன் நிட்சயமாக தன் நாயனை அறிந்தவனுகும் என்று கூறி இருக்கிறார்களேயொழிய, 'மன்கல நப்ஸஹு பகத் அரப ரப்பஹு', எவனைருவன் தன் நப்ஸுக்கு (தனக்கு) மாற்றஞ் செய்தானே அவன் தன் நாயனை அறிந்தவனுகும் என்று கூறவில்லை. அந்த 'ஷுத்திரியாக்கள்' சடப் பொருளிலும், சடமற்றதிலும், மொவ்

அஸ்ரார் அனல்ஹக்

வொரு குறிப்பிலும் குறிப்பற்றதையே பார்க்கு வருகிருர்கள். சகல வஸ்துக்களும் இறைவனது உள்ளமையாகிய இருப்பின் பிரதிபிம்பமாகும். வஸ்துக்களின் அசைதல் அஸ்மா (திரு நாமங்கள்) சிபாத்து (பண்புகள்) ஆகியவற்றினுலேயே எற் படுகின்றது 'தஜல்லியாத்து' அசையுங்காலே அவற்றின் சாய்கைகளான வஸ்துக்களும் (திழல்களும்) அசைகின்றன. 'லாதத ஹர்ரக தர்ராதின் இல்லா பிஇத்னில்லாஹ்' அல்லா (ஹ்)வின் உத்திரவு கொண்டேயொழிய யாதொரு அணுவும் அசைவதில்லே 'ஹக்' ஒருவன் மட்டுமே உள்ளமை யுடையவனின்றி பிரிதொன்றுமில்ல 'ஹக்கு'டைய 'அவன்' என்னும் படக்கை ஒருமை 'சாலிக்' ஆகிய முழுமுட்சுடைய 'நான்' என்ற தன்மை ஒருமையின் கோலவாயிலாய்த் தோற்ற மளிக்கின்றது. இதனுலேயே ஒருவனது 'நான்' என்ற தன்மையை உணர்த்தலானது இறைவனின் 'அவன்' என்ற படர்க்கையை உணர்த்தலாகும். இவ்வாருக, அவன் அறிப வனையும், அறியப்படுவனுகவும் ஆகியிருக்கிருன். 'அரப்து ரப்பி பிரப்பி' நான் எனது நாயனே என் நாயனைக் கொண்டே அறிந்தேன்.

'லபீ அன்புஸிகும் அபலாதுப்ஸிரூன்' அவன் உங்கள் உள்ளங்களிலேயிருக்கிருன் நீங்கள் அவனே நோட்ட மிடுவதில்லே (கிருக்குர்ஆன்).

தன்னே அறிதற்கு முன்னரே ஒருவன் தன் நாயனே அறிந்து விடுகிருன்; எனவே ''இறைவனே மறத்தலானது தன்னையே மறந்துவிடுதலாகும்'' என்று அவர்கள் கூறுகிருர் கள் அறிதனுக்குப் பிந்தி தான் பறத்தலென்று எற்படுகிறது.

ஆன்ம லோகம் - ஆலமுல் அர்வாஹ்

யாரொருவன் தன்னை மறந்தானோ அவன் தன் நாயனை மறந்தவனுகும். கறுப்பு ஆடை அணிந்த ஒரு 'தர்வேஷ்' ஜுனைதுல் பக்தாதீ (ரஹ்) அவர்களுடைய 'கான்காஹ்' வென்னும் ஆஸ்ரமத்திற்குச் சென்றார். அவருடைய துக்க ஆடையைப் பற்றி வினவப்பட்டபொழுது அந்த 'தர்வேஷ்' தனது ஆண்டவன் இறந்து விட்டதாகக் கூறிபதிலிறுத்தார். அதனை முன்னிட்டு அவர் மூன்று விடுத்தம் திருப்பி அனுப்பப்பட்டார். மடமையினுல் அந்த 'தர்வேஷ்' தனது நப்ஸை கொல்வதில் மிகுந்த பிரயத்தத்தனதுடன் பெரும் பிரயாசைப்பட்டு வந்தவருகக் காணப்பட்டார். அதனை யொட்டியே அன்னர் கருப்பு அங்கியை அணிந்திருந்தார்.

'அன்பியாக்'களுடையவும், ஒளலியாக்'களுடையுமான சரீராதிகள் ஆத்மா சரீரங்களேயன்றி ஸ்தூல சரீரங்களல்ல. 'அஜ்ஸாமினு அர்வாஹினு. அர்வாஹினு அஜ்ஸாமினு' எங்களுடைய சடலங்களே எங்களின் ஆன்மாக்கள். எங்களது ஆன்மாக்களே எங்கள் சடலங்கள்' என்று அல்லஹ்பாதைச் சேர்ந்த முஹிப்புல்லா (ஹ்) அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள்.